

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2011

Liahona

Generalkonferenstal

**Sex nya tempel
tillkännagivna**

Lärdom ur skrifterna, av Nancy Crookston

Frälsaren sade: "Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig" (Joh. 5:39).

Innehållsförteckning november 2011

Årgång 135 • Nummer 11

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Vi möts igen
Thomas S. Monson
- 6 Kraften i skrifterna
Richard G. Scott
- 9 Personlig uppenbarelse och vittnesbörd
Barbara Thompson
- 11 Tiden kommer
L. Whitney Clayton
- 14 Gör det rätta i rätt ögonblick, utan dröjsmål
José L. Alonso
- 16 Råd till de unga
Boyd K. Packer
- 19 Herren bryr sig om dig
Dieter F. Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B. Eyring
- 24 Barnens hjärtan skall vända sig
David A. Bednar
- 28 Barn
Neil L. Andersen
- 31 En tid för förberedelse
Ian S. Arderin
- 33 Det är bättre att se uppåt
Carl B. Cook
- 35 Återlösning
LeGrand R. Curtis Jr.
- 38 Omvändelsens gudomliga gåva
D. Todd Christofferson
- 41 Den fullkomliga kärleken driver ut rädslan
L. Tom Perry

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 44 Modigt skall vi kämpa
Jeffrey R. Holland
- 47 Aronska prästadömet kraft
Keith B. McMullin
- 50 En grund för livet
W. Christopher Waddell
- 53 Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt
Dieter F. Uchtdorf
- 56 Förberedelse inom prästadömet: "Jag behöver din hjälp"
Henry B. Eyring
- 60 Våga stå ensam
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 68 Ett vittne
Henry B. Eyring
- 71 Att vänta på Herren: Ske din vilja
Äldste Robert D. Hales
- 74 Mormons bok — en bok från Gud
Tad R. Callister
- 77 Älska hennes mor
Elaine S. Dalton
- 79 Betydelsen av ett namn
M. Russell Ballard
- 82 Stå på heliga platser
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 86 Förbund
Russell M. Nelson
- 90 Jesu lärdomar
Dallin H. Oaks
- 94 Att undervisa på Andens sätt
Matthew O. Richardson
- 96 Missionärerna är en skatt för kyrkan
Kazuhiko Yamashita
- 98 Välj evigt liv
Randall K. Bennett
- 101 Förmänen att få be
J. Devn Cornish
- 104 Sångerna de inte kunde sjunga
Quentin L. Cook
- 108 Tills vi möts igen
Thomas S. Monson

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 109 Det jag hoppas mina barnbarn ska förstå om Hjälpföreningen
Julie B. Beck
- 114 Kärleken upphör aldrig
Silvia H. Allred
- 117 Håll fast vid förbunden
Barbara Thompson
- 120 Förgätmigej
Dieter F. Uchtdorf

- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 124 Register över konferensberättelser
- 125 Lärdomar för vår tid
- 125 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 126 Kyrkonytt

Översikt över den 181:a halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 1 OKTOBER 2011

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötesledare: Henry B. Eyring. Inledningsbön: Gary J. Coleman. Avslutningsbön: Lowell M. Snow. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1; "With Songs of Praise", *Hymns*, nr 71; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12, arr. Wilberg, opublicerat; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Jag är Guds lilla barn", *Barnens sångbok*, s. 2–3, arr. Murphy, opublicerat; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 2 OKTOBER 2011

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf. Inledningsbön: Won Yong Ko. Avslutningsbön: Bradley D. Foster. Sång av en Primärkör från Pleasant View och North Ogden i Utah; Vanja Y. Watkins sångledare; Linda Margetts organist: "Guds dagliga omsorg", *Psalmer*, nr 206, och "Jag tackar dig, Fader", *Barnens sångbok*, s. 9, medley arr. Watkins, opublicerat; "Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Psalmer*, nr 208, arr. Watkins, opublicerat; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16; "Min himmelske Fader älskar mig", *Barnens sångbok*, s. 16–17 och "Han lever, Fader vår", *Barnens sångbok*, s. 8, pub. Jackman, medley arr. Watkins, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL, 1 OKTOBER 2011

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf. Inledningsbön: Richard G. Hinckley. Avslutningsbön: Koichi Aoyagi. Sång av en kör med bärare av melkisedekska prästadömet från Pleasant Grove i Utah, Justin Bills körledare, Clay Christiansen organist: "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324, arr. Staheli, pub. Jackman; "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63, arr. Bills, opublicerat; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28, arr. Bills, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 2 OKTOBER 2011

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf. Inledningsbön: Paul K. Sybrowsky. Avslutningsbön: James B. Martino. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Led mig till det liv som varar", *Psalmer*, nr 17; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45, arr. Wilberg, opublicerat; "Consider the Lilies," Hoffman, arr. Lyon, pub. Jackman; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 2 OKTOBER 2011

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötesledare: Henry B. Eyring. Inledningsbön: F. Michael Watson. Avslutningsbön: Gregory A. Schwitzer. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr 265, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s. 42–43, arr. Cardon, opublicerat; "Kom låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Gud, välsigna denna dag", *Psalmer*, nr 98, arr. Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL, 24 SEPTEMBER 2011

Presiderande: Thomas S. Monson. Mötesledare: Julie B. Beck. Inledningsbön: Barbara C. Bradshaw. Avslutningsbön: Sandra Rogers. Sång av en hjälpföreningskör från Eagle Mountain och Saratoga Springs i Utah, Emily Wadley körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1, arr. Wilberg, opublicerat; "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96, arr. Manookin, pub. Jackman; "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3.

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

För att få tillgång till generalkonferenstal på många språk gå du till conference.lds.org.

Välj sedan ett språk. Ljudinspelningar finns i allmänhet på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEM- OCH BESÖKSUNDERVISNING

När det gäller budskap kan du välja ett tal som bäst passar behoven hos dem du besöker som hem- eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto John Luke. Baksidan: Foto Les Nilsson.

KONFERENSFOTON

Scenerna från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordan och Cara Call; i Brasilien av Barbara Alves, David McNamee och Sandra Rozados; i Kanada av Laurent Lucuix; i El Salvador av Josué Peña; i England av Simon Jones; i Japan av Jun Aono; i Mexiko av Monica Mora; i Filippinerna av Wilmor LaTorre och Ann Rosas; i Sydafrika av Rob Milne; i Sverige av Anna Peterson och i Uruguay av Manuel Peña.

**NOVEMBER 2011 ÅRGÅNG 135 NUMMER 11
LIAHONA 09691 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Första presidentskapet: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G.
Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Chefredaktör: Paul B. Pieper
Rådgivande: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Verkställande direktör: David L. Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn
Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktörer: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktionspersonal: Brittany Beattie, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J.
Ode Kirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul
VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Seniorformgivare: C. Kimall Bott, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Design- och produktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim
Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson
Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenade staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för
medlemsuppteckningar och statistik
Sveagatan 8A
441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta
Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

**Skicka manuskript och frågor till internet på liahona.lds.org;
via post till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt
Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska,
svenska, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonganska,
tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 135 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address must
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Allred, Silvia H., 114
Alonso, José L., 14
Andersen, Neil L., 28
Ardern, Ian S., 31
Ballard, M. Russell, 79
Beck, Julie B., 109
Bednar, David A., 24
Bennett, Randall K., 98
Callister, Tad R., 74
Christofferson, D. Todd, 38
Clayton, L. Whitney, 11
Cook, Carl B., 33
Cook, Quentin L., 104
Cornish, J. Devn, 101
Curtis, LeGrand R., Jr., 35
Dalton, Elaine S., 77
Eyring, Henry B., 23, 56, 68
Hales, Robert D., 71
Holland, Jeffrey R., 44
McMullin, Keith B., 47
Monson, Thomas S., 4, 60,
82, 108
Nelson, Russell M., 86
Oaks, Dallin H., 90
Packer, Boyd K., 16
Perry, L. Tom, 41
Richardson, Matthew O., 94
Scott, Richard G., 6
Thompson, Barbara, 9, 117
Uchtdorf, Dieter F., 19, 53,
120
Waddell, W. Christopher, 50
Yamashita, Kazuhiko, 96

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 14, 35, 50
Ansvarighet, 98
Aronska prästadömet, 47
Barn, 28
Besöksundervisning, 109, 114
Bibeln, 74, 90
Bön, 82, 101
Exempel, 41, 60, 77, 90, 96
Familjen, 28, 77
Fäder, 77
Förberedelse, 50, 56, 96
Förbund, 86, 117
Försoningen, 33, 35, 38, 90
Föräldraskap, 28, 77
Generalkonferensen, 4, 23,
108
Glädje, 38, 120
Gudomlig natur, 19
Handlingsfrihet, 98
Helige Anden, 6, 9, 16, 33,
47, 82, 94
Himmelske Fader, 108
Hjälpföreningen, 109, 114
Hopp, 19, 71
Jesus Kristus, 35, 41, 74, 79,
90, 101
Kristuslik kärlek, 68, 109, 114
Kyrkans tillväxt, 11, 41
Kärlek, 53, 77, 96, 120
Lydnad, 33, 38, 86, 90
Lärande, 94
Lärjungenskap, 109
Missionsarbete, 11, 41, 44,
50, 79, 96
Missionärspar, 44
Mod, 33, 60
Moral, 16
Mormons bok, 6, 50, 68, 74
Motgångar, 71, 104

Namn, kyrkans, 79
Normer, 44, 60, 77, 82
Oberoende, 53
Offer, 50, 120
Omvändelse, 16, 35, 38, 44,
68, 96
Personligt värde, 19, 120
Plikt, 47, 56
Prioriteringar, 28, 31
Profetia, 11
Prästadömet, 24, 47, 56, 60,
86, 109
Självkänsla, 19, 120
Skrifterna, 6, 74
Släktforskning, 24
Teknik, 24, 31
Tempel och tempeltjänst, 4,
24, 41, 109, 117
Tidsplanering, 31
Tjänande, 14, 47, 50, 53,
56, 68
Tro, 28, 33, 71, 101, 104
Tålmod, 71
Undervisning, 94
Unga kvinnor, 77
Ungdomar, 16, 24, 44, 47,
50, 77
Uppenbarelse, 6, 9, 16, 82
Uthållighet, 68, 71
Vittnesbörd, 9, 60, 68, 74, 82
Välfärd, 53
Återlösning, 35
Återställelsen, 11
Äktenskap, 28

President Thomas S. Monson

Vi möts igen

Det är min bön att vi må vara fyllda av Herrens ande medan vi lyssnar på budskapen i dag och i morgon och får veta det som Herren vill att vi ska veta.

Det känns gott, bröder och syst-rar, att hälsa er välkomna till den 181:a halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Den här konferensen är det 48 år — tänk er det, 48 år — sedan jag kallades till de tolv apostlarnas kvo-rum av president David O. McKay. Det var i oktober 1963. Det känns omöjligt att så många år har kommit och gått sedan dess.

När vi är upptagna verkar tiden gå alltför fort, och de senaste sex måna-derna har inte varit något undantag för mig. En av höjdpunkterna under den perioden var tillfället jag hade att åter-inviga templet i Atlanta i Georgia den 1 maj. Jag åtföljdes av äldste M. Russell Ballard med hustru, äldste Walter F. González med hustru och av äldste William R. Walker med hustru.

Under kulturevenemanget som kallades "Southern Lights" och hölls kvällen före återinvigningen, fram-trädde 2 700 unga män och kvinnor från hela tempeldistriktet. Det var ett av de mest enastående program jag någonsin sett och publiken gav flera gånger stående ovationer.

Dagen därpå återinvigdes templet

under två sessioner, där Herrens ande var med oss i rikt mått.

Under senare halvan av augusti invigde president Henry B. Eyring templet i San Salvador i El Salvador. Han åtföljdes av syster Eyring och av äldste D. Todd Christoffer-son med hustru, äldste William R. Walker med hustru samt syster Silvia H. Allred i Hjälpföreningens

generalpresidentskap och hennes make Jeffrey. President Eyring rapport-erade att det var en mycket andlig tilldragelse.

I slutet av det här året ska president Dieter F. Uchtdorf och syster Uchtdorf resa med andra generalauktoriteter till Quetsaltenango i Guatemala, där han ska inviga ett tempel.

Tempelbyggandet fortsätter oav-brutet, bröder och systrar.

Idag har jag förmånen att tillkän-nage flera nya tempel.

Först vill jag säga att ingen bygg-nad som kyrkan uppför är viktigare än ett tempel. Templen är platser där relationer beseglas för att bevaras genom evigheterna. Vi är tacksamma för alla tempel som finns världen över

och för välsignelserna de ger våra medlemmar.

Förra året skadades tabernaklet i Provo i Utah County illa av en våldsam eldsvåda. Av den här underbara byggnaden, som varit älskad av generationer sista dagars heliga, återstår bara ytterväggarna. Efter noggrann genomgång har vi beslutat att återuppbygga tabernaklet och restaurera det yttre, och göra om det till tempel. Det befintliga templet i Provo är ett av kyrkans mest besökta, och ett andra tempel ska betjäna det ökande antalet trofasta medlemmar i Provo och kringliggande samhällen som besöker templet.

Jag har också glädjen att tillkännage

nya tempel på följande platser: Barranquilla i Colombia, Durban i Sydafrika, Kinshasa i Demokratiska Republiken Kongo och Star Valley i Wyoming. Dessutom går vi vidare med planerna att bygga ett tempel i Paris.

Detaljerna kring de här templen kommer senare när tomter inköpts och nödvändiga godkännanden inhämtats.

Jag har under tidigare konferenser nämnt framgången vi har med att placera tempel närmare våra medlemmar. Fastän det finns många tempel som är lätt tillgängliga för kyrkans medlemmar, finns det fortfarande områden i världen där ett tempel ligger så långt bort att våra medlemmar att inte har råd med resan dit. De kan alltså inte ta

del av de heliga och eviga välsignelser som templet ger. För att hjälpa dem med detta har vi något som kallas Allmänna hjälpfonden för tempelbesökare. Den här fonden gör det möjligt för medlemmar att besöka templet en gång, medlemmar som annars inte kan komma till templet men som längtar oerhört efter den möjligheten. Alla som vill bidra till fonden kan helt enkelt skriva det på den vanliga bidragstalongen som ges till biskopen varje månad.

Nu, bröder och systrar, är det min bön att vi må vara fyllda av Herrens ande medan vi lyssnar på budskapen i dag och i morgon och får veta det som Herren vill att vi ska veta. Det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas kворum

Kraften i skrifterna

Skrifterna är ljuskällor som lyser upp vårt sinne och bereder oss för vägledning och inspiration från höjden.

De av oss som kommer hit till talarstolen under konferensen känner kraften från era böner. Vi behöver dem och vi tackar er för dem.

Vår Fader i himlen visste att om vi ska utvecklas som han önskar under vår jordiska provotid, måste vi ställas inför svåra utmaningar. Några av de här utmaningarna skulle bli nästan överväldigande. Han försåg oss med redskap för att hjälpa oss klara av jordelivets prövningar. Ett av dessa redskap är skrifterna.

I alla tider har vår himmelske Fader inspirerat utvalda män och kvinnor att genom den Helige Andens vägledning finna lösningar på livets mest invecklade problem. Han har inspirerat sina bemyndigade tjänare att uppteckna dessa lösningar som ett slags handbok för dem av hans barn som tror på hans lycksalighetsplan och på hans älskade Son, Jesus Kristus. Vi har tillgång till denna vägledning genom den skatt som vi kallar standardverken — det vill säga Gamla och Nya testamentet, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan.

Eftersom skrifterna utgår från inspirerad kommunikation genom den Helige Anden utgör de ren sanning. Vi behöver inte oroa oss för sanningshalten i de begrepp som standardverken innehåller,

eftersom den Helige Anden har varit det instrument som motiverat och inspirerat dem som har nedtecknat skrifterna.

Skrifterna är ljuskällor som lyser upp vårt sinne och bereder oss för vägledning och inspiration från höjden. De kan bli nyckeln till att öppna kanalen för kommunikation med vår Fader i himlen och hans älskade Son, Jesus Kristus.

Skrifterna ger våra påståenden auktoritet, när de citeras rätt. De kan bli trogna vänner som inte begränsas av tid och rum. De finns alltid till hands när vi behöver dem. När de används ger de oss en grund av sanningar som får liv genom den Helige Anden. Att studera, begrunda, utforska och memorera skrifterna är som att fylla ett arkiv med värderingar och sanningar som kan tas fram när som helst, var som helst i världen.

Vi kan få stor kraft genom att lära oss skriftställen utantill. Att memorera ett skriftställe är som att få en ny vän. Det är som att upptäcka en ny person som kan hjälpa oss vid behov, och som kan inspirera och trösta och motivera oss till nödvändiga förändringar. Att till exempel lära mig den här psalmen utantill har för mig varit en källa till kraft och insikter.

”Jorden och allt som uppfyller den

tillhör HERREN, världen och de som bor i den.

Ty han har grundlagt den på haven, och givit den fäste på strömmande vatten.

Vem får gå upp på HERRENS berg?
Vem får träda in i hans helgedom?

Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som inte vänder sin själ till lögn och inte svär falskt.

Han skall få välsignelse från HERREN och rättfärdighet av sin frälsnings Gud” (Ps. 24:1–5).

Att begrunda ett sådant skriftställe ger värdefull ledning i livet. Skrifterna kan utgöra en grundval till stöd för oss. De kan förse oss med en otrolig mängd villiga vänner som kan hjälpa oss. Ett skriftställe som man lärt sig utantill blir en tålmodig vän som inte försvagas av tidens gång.

Att begrunda ett skriftställe kan bli nyckeln till uppenbarelse och den Helige Andens vägledning och inspiration. Skriftställen kan lugna en upprörd själ, ge frid och hopp och återställa förtroendet för den egna förmågan att klara av livets utmaningar. De har en stark kraft som läker känslomässiga utmaningar när det finns tro på Frälsaren. De kan påskynda fysisk läkning.

Skrifterna kan förmedla olika innebörder vid olika tider i livet, alltefter våra behov. Ett skriftställe som vi kan ha läst många gånger kan få en ny innebörd som känns uppfriskande och insiktsfull när vi står inför en ny utmaning i livet.

Hur använder du själv skrifterna? Gör du markeringar? Gör du anteckningar i marginalen för att komma ihåg en stund av andlig vägledning eller en upplevelse som lärt dig något viktigt? Använder du alla standardverken, även Gamla testamentet? Jag har funnit dyrbara sanningar i Gamla testamentet som är viktiga delar i den

grundval av sanning som vägleder mig i livet och som är en tillgång när jag försöker sprida evangeliets budskap till andra. Därför älskar jag Gamla testamentet. Jag hittar dyrbara skatter av sanning på dess sidor. Till exempel:

”Då sade Samuel: 'Har HERREN samma glädje i brännoffer och slaktoffer som att man hör HERRENS röst? Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar' (1 Sam. 15:22, 22).

”Förtrösta på HERREN av hela ditt

hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.

Håll dig inte själv för vis, frukta HERREN och fly det onda ...

Min son, förakta inte HERRENS fost-ran, förarga dig inte över hans tuktan.

Ty den HERREN älskar tuktar han liksom en far den son som han har kär.

Lycklig den människa som finner visheten, den människa som får förstånd” (Ords. 3:5–7, 11–13).

Nya testamentet är också en källa till självlysande sanningar:

”[Jesus] svarade: 'Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna” (Matt. 22:37–40).

Och Herren sade: “Simon, Simon, se, Satan har begärt att få sälla er som vete.

Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder.

Då sade Petrus till honom: 'Herre, med dig är jag beredd att gå både i fängelse och i döden.'

Jesus svarade: 'Jag säger dig, Petrus, tuppen skall inte gala i natt, förrän du tre gånger har förnekat att du känner mig ...

En tjänsteflicka, som fick se honom sitta vid elden, betraktade honom noga och sade: 'Den där mannen var också med honom.'

Men han nekade: 'Nej, kvinna, jag känner honom inte.'

Strax därefter fick en man syn på honom och sade: 'Du är också en av dem.' Men Petrus svarade: 'Människa, det är jag inte.'

Ungefär en timme senare var det en annan som bestämt försäkrade: 'Visst var den där mannen med honom. Han är ju galilé.'

Men Petrus sade: 'Människa, jag förstår inte vad du menar.' Och genast, medan han ännu talade, gol tuppen.

Då vände Herren sig om och såg på Petrus. Och Petrus kom ihåg vad Herren hade sagt till honom: 'Innan tuppen gal i natt, skall du tre gånger förneka mig.'

Och han gick ut och grät bittert”
(Luk. 22:31–34, 56–62).

Mitt hjärta ömmar för det som
Petrus gick igenom vid det tillfället.

Det här skriftstället i Läran och
förbunden har rikligen välsignat mitt
liv: ”Sök inte efter att förkunna mitt ord
utan sök först efter att få mitt ord, och
sedan skall din tunga lossas. Därefter
skall du, om du önskar det, få min
Ande och mitt ord, ja, Guds kraft till att
övertyga människorna” (L&F 11:21).

Min åsikt är att Mormons bok lär
oss sanningar med unik tydlighet och
kraft. Till exempel:

”Och nu vill jag att ni skall vara
ödmjuka och vara undergivna och
milda, beredvilliga, fulla av tålamod
och långmodighet, vara måttliga i allt,
vara noga med att alltid hålla Guds
bud, be om allt vad ni står i behov
av, både andligt och timligt, och alltid
tacka Gud för allt ni får.

Och se till att ni har tro, hopp och
kärlek, ty då kommer ni alltid att
överflöda av goda gärningar” (Alma
7:23–24).

Ännu ett:

”Och kärleken är tålig och god och
avundas inte och är inte uppblåst,
söker inte sitt och blir inte lätt för-
argad, tänker intet ont och gläds inte
åt ondska utan gläds åt sanningen, för-
drar allting, tror allting, hoppas allting
och uthärdar allting.

Om ni därför, mina älskade brö-
der, inte har kärlek är ni ingenting, ty
kärleken sviker aldrig. Håll därför fast
vid kärleken, som är det största av allt,
ty allt måste upphöra.

Men den kärlek som är Kristi rena
kärlek består för evigt, och var och
en som på den yttersta dagen befinns
vara fylld därav, med honom är allt väl.

Därför, mina älskade bröder, be till
Fadern av allt ert hjärta att ni må vara
fyllda av denna kärlek som han har
utgjutit över alla som är hans Sons,

Jesu Kristi, sanna efterföljare, så att ni
kan bli Guds söner, så att vi, när han
visar sig, skall bli lika honom, ty vi
skall se honom sådan han är, så att vi
kan ha detta hopp och så att vi kan
bli renade alldeles som han är ren”
(Moroni 7:45–48).

Min kära hustru Jeanene älskade
Mormons bok. När hon var tonåring
blev den grundvalen i hennes liv. Den
blev en källa till vittnesbörd och till
undervisning när hon verkade som
heltidsmissionär i nordvästra Förenta
staterna. När vi verkade på missions-
fältet i Córdoba i Argentina, upp-
muntrade hon kraftfullt att vi använde
Mormons bok i vårt missionsarbete.
Jeanene bekräftade tidigt i livet att de
som ständigt läser Mormons bok blir
välsignade med ett större mått av Her-
rens ande, en större beslutsamhet att
lyda hans bud och ett starkare vittnes-
börd om Guds Sons gudomlighet.¹ Jag
vet inte hur många år jag såg henne,
när slutet av året närmade sig, sitta och
noggrant läsa ut hela Mormons bok
ännu en gång före årets slut.

År 1991 ville jag ge en speciell
julklapp till min familj. Jag skrev i min

dagbok hur den önskan uppfylldes
och där står det: ”Klockan är 12:38
onsdagen den 18 december 1991. Jag
har just avslutat en ljudinspelning av
Mormons bok till min familj. Det har
varit en upplevelse som stärkt mitt
vittnesbörd om detta gudomliga verk
och som stärkt min önskan att bli mer
bekant med dess sidor för att kunna
lära sanningar från dessa skrifter som
kan komma till nytta när jag tjänar Her-
ren. Jag älskar den här boken. Jag vitt-
nar av hela min själ om att den är sann,
att den färdigställdes för att välsigna
Israels hus, och alla dess olika grupper
som spritts ut över världen. Alla som
vill studera dess budskap i ödmjukhet,
med tro på Jesus Kristus, kan få veta
att den är sann och ska finna en skatt
som leder dem till större lycka, frid och
framgång i livet. Jag vittnar vid allt som
är heligt om att boken är sann.”

Må var och en av oss få del av de
rika välsignelser som följer på dagliga
skriftstudier, ber jag, i Jesu Kristi namn,
amen. ■

SLUTNOT

1. Se Gordon B. Hinckley, ”Ett levande och
sant vittnesbörd”, *Liahona*, aug. 2005, s 6.

Barbara Thompson

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Personlig uppenbarelse och vittnesbörd

Om vi troget håller buden och ber i tro, så kommer svaret på Herrens eget sätt och i hans egen tid.

För många år sedan när jag studerade på college lyssnade jag på generalkonferensen på radio, eftersom vi inte hade teve i vår lilla lägenhet. Konferenstalen var underbara och jag kände den Helige Anden utgjutas.

Jag minns väl hur en generalauktoritet talade om Frälsaren och hans verksamhet och sedan bar ett innerligt vittnesbörd. I den stunden kände jag inget tvivel om att Frälsaren lever. Jag tvivlade inte heller på att jag upplevde en personlig uppenbarelse som bekräftade för mig "att Jesus Kristus är Guds Son".¹

När jag var åtta år blev jag döpt och konfirmerad, och tog emot den Helige Andens gåva. Det var en underbar upplevelse då men har fått allt större betydelse med tiden, och jag har upplevt den Helige Andens gåva på många sätt sedan dess.

Ofta när vi växer från barn till tonåringar och sedan till vuxna, har vi utmaningar och erfarenheter längs vägen som gör att vi märker att vi behöver den gudomliga hjälp som kommer genom den Helige Anden. När svårigheterna kommer kanske vi frågar oss själva: "Vad är svaret på mitt

problem?" och "hur ska jag veta vad jag ska göra?"

Jag tänker ofta på berättelsen i Mormons bok om hur Lehi undervisar sin familj om evangeliet. Han delgav många uppenbarelse och lärdomar om det som skulle ske i de sista dagarna. Nephi hade sökt Herrens ledning för att bättre förstå sin fars undervisning. Han blev upplyft, välsignad och inspirerad till att veta att hans fars undervisning var sann. Det gjorde att Nephi bättre kunde följa Herrens bud och leva ett rättfärdigt liv. Han fick ledning genom personlig uppenbarelse.

Hans bröder däremot diskuterade med varandra eftersom de inte förstod sin fars lärdomar. Nephi ställde då en mycket viktig fråga: "Har ni frågat Herren?"²

Deras svar var svagt: "Det har vi inte, ty Herren tillkännager inte något sådant för oss."³

Nephi grep tillfället till att undervisa sina bröder om hur man får personlig uppenbarelse. Han sade: "Kommer ni inte ihåg vad Herren har sagt: Om ni inte förhärdar era hjärtan utan ber till mig med tro och tror att ni skall få, och noggrant lyder mina befallningar, skall förvisso detta tillkännages för er."⁴

Hur man får personlig uppenbarelse är faktiskt helt klart. Vi måste önska få gudomlig uppenbarelse, vi får inte förhärdas vårt hjärta och vi måste be i tro, och verkligen tro att vi ska få ett svar, och sedan trofast hålla Guds bud.

Att följa det här mönstret garanterar inte att svaret, varje gång vi ställer en fråga till Gud, omedelbart kommer med detaljerade anvisningar om vad vi ska göra. Däremot betyder det att om vi troget håller buden och ber i tro, så kommer svaret på Herrens eget sätt och i hans egen tid.

Som barn trodde jag att personlig uppenbarelse eller bönesvar skulle komma som hörbara ord. Ja, vissa uppenbarelse kommer faktiskt genom att vi hör en röst. Men jag har lärt mig att Anden talar på många sätt.

Läran och förbunden kapitel 6 förklarar olika sätt för oss att ta emot uppenbarelse:

"Du har frågat mig, och se, närhelst du har frågat har du fått undervisning av min Ande."⁵

"Jag upplyste ditt förstånd."⁶

"Talade jag inte frid till ditt sinne om detta?"⁷

I andra skrifter lär vi mer om hur man får uppenbarelse:

"Jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta. Och se, detta är uppenbarelsens ande."⁸

"Jag [skall] få ditt hjärta att brinna inom dig, därför skall du känna att det är rätt."⁹

"Jag skall ge dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd, vilket skall fylla din själ med glädje."¹⁰

Oftast kommer personlig uppenbarelse medan vi studerar skrifterna, lyssnar till och följer profeternas och andra ledares råd och försöker leva rättfärdiga, trofasta liv. Ibland kommer

inspirationen från en enstaka vers i skrifterna eller en rad i ett konferenstal. Kanske kommer ditt svar när primärbarnen sjunger en vacker sång. Allt det här är former av uppenbarelse.

Närmaste tiden efter återställelsen sökte många medlemmar ivrigt efter uppenbarelse och blev välsignade och inspirerade i vad de borde göra.

Syster Eliza R. Snow fick i uppdrag av profeten Brigham Young att hjälpa till att lyfta och undervisa systrarna i kyrkan. Hon lärde att enskilda kvinnor kunde få inspiration till ledning i sitt eget liv och i sina ansvar i familjen och kyrkan. Hon sade: "Säg åt systrarna att gå och utföra sina plikter i ödmjukhet och trofasthet. Då ska Guds ande vila över dem och de välsignas i sitt arbete. Låt dem söka efter visdom i stället för kraft, så får de all den kraft som de har visdom till att utöva."¹¹

Syster Snow lärde systrarna att söka den Helige Andens ledning. Hon sade att den Helige Anden "tillfredsställer och uppfyller det mänskliga hjärtats alla önskningar, och den uppfyller varje tomrum. När jag är fylld av denna ande ... är min själ tillfredsställd."¹²

President Dieter F. Uchtdorf har lärt att uppenbarelse och vittnesbörd inte alltid kommer "med överväldigande intensitet. För många kommer vittnesbördet långsamt — en bit i taget." Han sade vidare: "Låt oss innerligt söka efter den personliga inspirationens ljus. Låt oss bönfälla Herren om att begåva vårt sinne och vår själ med trons gnista, som gör det möjligt för oss att ta emot och känna igen den Helige Andens gudomliga betjäning."¹³

Vårt vittnesbörd bygger upp och stärker oss när vi möter svårigheter i vårt dagliga liv. En del kämpar med allvarliga hälsoproblem, somliga upplever ekonomiska bekymmer, andra har motgångar inom äktenskapet

eller med sina barn. Somliga lider av ensamhet eller grusade förhoppningar och drömmar. Det är vårt vittnesbörd tillsammans med vår tro på Herren Jesus Kristus och vår kunskap om frälsningsplanen som hjälper oss klara av de här perioderna av prövning och svårigheter.

I boken *Döttrar i mitt rike* kan vi läsa om syster Hedwig Biereichel, en kvinna i Tyskland som led stor sorg och svåra umbäranden under andra världskriget. På grund av medkänsla och sin kärleksfulla natur, och även när hon själv behövde mat, delade

hon villigt med sig av sin mat till svältande krigsfångar. Senare när man frågade henne hur hon behöll sitt vittnesbörd under alla dessa prövningar, svarade hon: "Jag bevarade inte mitt vittnesbörd under den tiden — mitt vittnesbörd bevarade mig."¹⁴

Att vi har ett starkt vittnesbörd betyder inte att det alltid kommer att förbli så. Vi måste vårda det och stärka det för att det ska ha tillräcklig kraft att stödja oss. Det är ett skäl till att vi ofta kommer tillsammans så att vi kan få del av sakramentet, förnya våra förbund och "få näring genom

Guds goda ord". Det är Guds goda ord som hjälper oss att "ständigt och vaksamt be och förtrösta endast på Kristi förtjänster, han som var [vår] tros upphovsman och fullkomnare".¹⁵

David A. Bednar har sagt oss: "När du på rätt sätt söker och använder uppenbarelsens ande, lovar jag dig att du ska 'vandra i HERRENS ljus' (Jes. 2:5; se också 2 Nephi 12:5). Ibland verkar uppenbarelsens ande omedelbart och intensivt, andra gånger subtilt och gradvis, och ofta så omärkligt att du kanske inte ens märker den.

Men oavsett vilket mönster den här välsignelsen följer, så kan det ljus den ger lysa upp och utvidga din själ, upplysa ditt förstånd (se Alma 5:7; Alma 32:28), samt leda och beskydda dig och din familj."¹⁶

Herren vill välsigna oss med ledning, visdom och hjälp i vårt liv. Han vill utgjuta sin Ande över oss. Återigen: För att få personlig uppenbarelse måste vi önska få den, vi får inte förhärda vårt hjärta och vi måste be i tro, verkligen tro att vi ska få ett svar och sedan trofast hålla Guds bud. När vi sedan söker svar på våra frågor, välsignar han oss med sin Ande. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 46:13.
2. 1 Nephi 15:8.
3. 1 Nephi 15:9.
4. 1 Nephi 15:11; se också vers 10.
5. Läran och förbunden 6:14.
6. Läran och förbunden 6:15.
7. Läran och förbunden 6:23.
8. Läran och förbunden 8:2-3.
9. Läran och förbunden 9:8.
10. Läran och förbunden 11:13.
11. Se *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 45.
12. *Döttrar i mitt rike*, s. 45.
13. Dieter F. Uchtdorf, "Dina möjligheter och dina förmåner", *Liahona*, maj 2011, s. 60.
14. *Döttrar i mitt rike*, s. 78.
15. Se Moroni 6:4-6.
16. David A. Bednar, "Uppenbarelsens ande", *Liahona*, maj 2011, s. 90.

Äldste L. Whitney Clayton
i presidentskapet för de sjuttio

Tiden kommer

Tillsammans med er förundras jag över hur detta verk går framåt på ett mirakulöst, förunderligt och oemotståndligt sätt.

Jag verkade i min ungdom som missionär i flera månader i centrala Lima i Peru. Det gjorde att jag var på Plaza de Armas många gånger. Regeringspalatset, den officiella bostaden och kontoret för Perus president, ligger vid torget. Mina kamrater och jag inbjöd människor på torget att höra om det återställda evangeliet. Jag undrade ofta hur det skulle kännas att gå in i palatset, men tanken att jag skulle få göra det tycktes mycket avlägsen.

I fjol träffade äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum, några andra och jag Alan García, som då var Perus president, i regeringspalatset. Vi visades runt i palatsets vackra rum och togs hjärtligt emot av president García. Min dröm som missionär om att få besöka palatset besannades på ett sätt som jag aldrig hade kunnat tänka mig 1970.

Mycket har hänt i Peru sedan jag var där som missionär, särskilt för kyrkan. Då fanns där omkring 11 000 medlemmar i kyrkan och bara en stav. Idag finns där över 500 000 medlemmar och nästan 100 stavar. Städer som tidigare bara hade små medlemsgrupper har i dag livaktiga stavar och vackra möteshus som försköner landet. Samma sak har hänt i många andra länder runt om i världen.

Denna anmärkningsvärda tillväxt i kyrkan är värd att förklara. Låt oss börja med en profetia från Gamla testamentet.

Daniel var en hebreisk slav i Babel. Han fick tillfälle att tyda en dröm som kung Nebukadnessar hade. Daniel bad Gud att för honom uppenbara drömmen och dess betydelse, och hans bön besvarades. Han sade till Nebukadnessar: "Det finns en Gud i himlen som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande dagar ... Detta var ... den syn du hade på din bädd." Daniel sade att kungen hade sett en skrämmande staty med huvud, bål, armar, ben och fötter. En sten revs loss från ett berg, men inte genom människohänder, och den växte när den rullade fram. Stenen träffade statyn och krossade den "men av stenen som hade träffat statyn blev det ett stort berg som uppfyllde hela jorden".

Daniel förklarade att statyn representerade framtida politiska riken och att "i de [framtida] kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras ... Det skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, men själv skall det bestå för evigt."¹

Så går vi vidare till vår tid. Ängeln

Moroni visade sig för första gången för Joseph Smith 1823 och berättade "att Gud hade ett verk för [honom] att utföra och att [hans] namn skulle hållas för gott och ont bland alla nationer, släkter och tungomål".² Moronis budskap måste verkligen ha förbluffat Joseph, som bara var 17 år.

År 1831 sade Herren till Joseph att Guds rikets nycklar återigen "anförtros människan på jorden". Han sade att "evangeliet [skall] rulla fram till jordens ändrar liksom stenen, som utan händer är uthuggen ur berget ... tills den har uppfyllt hela jorden",³ precis som Daniel hade sagt till Nebukadnessar.

År 1898 berättade president Wilford Woodruff om en upplevelse han hade som ny medlem 1834 under ett prästadsösmöte i Kirtland. Han sade: "Ett kall utgick från profeten till alla prästadsösbärare att samlas i det lilla timrade skolhuset. Det var en liten byggnad på kanske 18 kvadratmeter ... När vi samlats bad profeten Israels äldster att ... bära vittnesbörd om detta verk ... När de var klara sade profeten: 'Bröder, jag har blivit mycket uppbyggd och har lärt mig mycket av era vittnesbörd här i kväll. Men jag vill säga er detta inför Herren, att ni inte vet mer om denna kyrka och detta rikets öde än en baby på sin mors knä. Ni förstår det inte ... Det är bara en liten grupp prästadsösbärare här

ikväll, men denna kyrka kommer att uppfylla Nord- och Sydamerika — den kommer att uppfylla jorden."⁴

Dessa profetior, att:

- Guds rike ska liksom stenen som är uthuggen ur berget uppfylla hela jorden
- Joseph Smiths namn ska bli känt över världen och
- kyrkan ska uppfylla hela Nord- och Sydamerika och hela världen

kanske lät komiska för 170 år sedan. Den lilla gruppen troende, som med

nöd och näppe kunde försörja sig i det amerikanska gränslandet och som flyttade för att komma undan förföljelser, såg inte ut att vara grunden för ett samfund som skulle spridas över internationella gränser och genomtränga hjärtan överallt.

Men det är precis det som skedde. Låt mig ge ett exempel.

På juldagen 1925 i Buenos Aires i Argentina invigde äldste Melvin J. Ballard hela den sydamerikanska kontinenten för predikandet av evangeliet. I augusti 1926 hade en handfull omvända döpts. De var de första

Montevideo, Uruguay

medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som döptes i hela Sydamerika. Det var för 85 år sedan, inom livstiden för många av er som lyssnar på konferensen idag.

Det finns 23 Sions stavar i Buenos Aires idag, och dussintals stavar och tiotusentals medlemmar i städer och samhällen runt om i Argentina. Nu finns det över 600 stavar och flera miljoner medlemmar i hela Sydamerika. Vi kan idag se hur Guds rike fyller kontinenten och hur Joseph Smiths namn sprids av både oss och hans förtalare, till länder som han kanske aldrig hörde talas om medan han levde.

Det finns nästan 3 000 stavar i den här världsomfattande kyrkan i dag, från Boston till Bangkok, och från Mexico City till Moskva. Vi närmar oss 29 000 församlingar och grenar. I många länder finns väl etablerade stavar, med medlemmar vars förfäder omvändes. I andra länder har små grenar möten i hyrda lokaler. Varje år sprids kyrkan längre över jorden.

Är dessa profetior om att uppfylla världen och bli känd över hela jorden orimliga? Kanske. Osannolika? Förvisso. Omöjliga? Verkligen inte. Det händer mitt framför våra ögon.

President Gordon B. Hinckley sade:

”Det fanns en tid när det sades att solen aldrig gick ner över Brittiska imperiet. Detta imperium har nu förminskats. Men det är sant att solen aldrig går ner över detta Herrens verk, som påverkar människors liv över hela jorden.

Och detta är bara början. Vi har bara skrapat lite på ytan ... Det finns inga gränser för vårt verk ... De nationer som nu är stängda för oss, kommer en dag att öppnas.”⁵

Idag ser vi att en profetia från Mormons bok håller på att uppfyllas:

”Och ... det [skall] ske att kungar skall tillsluta sina munnar, ty det som

Salvador, Brasilien

inte blivit berättat för dem skall de se, och det som de inte hört skall de förstå.

Ty på den dagen skall Fadern för min skull utföra ett verk som skall vara ett stort och förunderligt verk bland dem.”⁶

Detta Herrens verk är i sanning stort och förunderligt. Samtidigt går det framåt i stort sett obemärkt av många bland jordens politiska, kulturella och akademiska ledare. Det kommer till ett hjärta och en familj i taget, stilla och oansenligt. Dess heliga budskap och syfte välsignar människor överallt.

En vers i Mormons bok ger oss en nyckel till kyrkans mirakulösa tillväxt idag: ”Och vidare säger jag er att tiden kommer då kunskapen om en Frälsare skall spridas överallt i varje nation, släkte, tungomål och folk.”⁷

Vårt allra viktigaste budskap, som vi är både gudomligt bemyndigade och befallda att sprida över hela världen, är att det finns en Frälsare. Han levde i tidens mitt. Han sonade våra synder, korsfästes och uppstod. Detta oförlikneliga budskap, som vi förkunnar med myndighet från Gud, är den verkliga orsaken till att kyrkan växer som den gör.

Jag vittnar om att han uppenbarade sig med sin Fader för Joseph Smith. Under Faderns ledning etablerade

han sitt evangelium återigen på jorden. Han sände apostlar, profeter och prästadörets nycklar till jorden igen. Han leder sin kyrka genom en levande profet, president Thomas S. Monson. Hans kyrka är den sten som revs loss från berget, men inte genom människohänder, och som rullar fram över jorden.

Vi är tacksamma för Joseph Smith och ser förundrat hur hans namn är vördat och, ja, förtalat av allt fler på hela jordens yta. Men vi vet att detta stora verk i de sista dagarna inte handlar om honom. Detta verk tillhör vår allsmäktige Gud och hans Son, Fridsfursten. Jag vittnar om att Jesus Kristus är Frälsaren, och tillsammans med er förundras jag över hur detta verk går framåt på ett mirakulöst, förunderligt och oemotsändligt sätt. Ja, tiden har kommit då kunskapen om en Frälsare sprids överallt i varje nation, släkte, tungomål och folk. Jag vittnar om honom, hela mänsklighetens Frälsare, och om detta verk, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Daniel 2:28, 35, 44; se också verserna 1–45.
2. Joseph Smith — Historien 1:33.
3. Lärnan och förbunden 65:2.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* (2005), s. 25–26.
5. Gordon B. Hinckley, ”Tillståndet i kyrkan”, *Liahona*, nov. 2003, s. 6–7.
6. 3 Nephi 21:8–9.
7. Mosiah 3:20.

Äldste José L. Alonso
i de sjuttios kvorum

Gör det rätta i rätt ögonblick, utan dröjsmål

Frälsaren gav oss ett storslaget exempel på detta att utan dröjsmål hjälpa dem som inte längre upplever känslan av lycka och glädje

Vår tid är många bedrövade och förvirrade. De finner inte svaren på sina frågor och kan inte tillgodose sina behov. Somliga upplever inte längre känslan av lycka och glädje. Profeterna har sagt att man finner sann lycka genom att följa Kristi exempel och lära. Han är vår Frälsare, han är vår lärare, och han är det fullkomliga föredömet.

Han använde sitt liv till att tjäna. När vi tjänar vår nästa hjälper vi behovande. Samtidigt finner vi kanske lösningar på våra egna problem. När vi söker efterlikna Frälsaren visar vi vår kärlek till vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus och blir mer lika dem.

Kung Benjamin talade om värdet av att tjäna och sade att när vi är "i [våra] medmänniskors tjänst, är [vi] endast i [vår] Guds tjänst".¹ Alla har möjligheter att tjäna och visa kärlek.

President Thomas S. Monson har bett oss att komma "till undsättning" och tjäna andra. Han sade: "Vi

kommer att upptäcka att de som vi betjänar, de som genom våra ansträngningar har känt Mästarens hand, av någon anledning inte kan förklara den förändring som sker i deras liv. De har en önskan att tjäna trofast, att vandra ödmjukt och att leva mer som Frälsaren levde. När de blivit mer mottagliga för Anden och sett en skymt av evighetens löften, instämmer de med vad den blinde mannen som Jesus återgav synen till sade: 'Ett vet jag, att jag som var blind nu ser.'²

Vi har varje dag tillfällen att hjälpa och tjäna — att göra det rätta i rätt ögonblick, utan dröjsmål. Tänk på alla som har svårt att hitta jobb eller som är sjuka, som känner sig ensamma och övergivna, som till och med tror att de har förlorat allt. Hur kan du hjälpa dem? Föreställ dig att en granne ringer till dig och ber om hjälp. Han står ute i regnet, hans bil strejkar. Vad är det rätta att göra för honom? När är rätt ögonblick att göra det?

Jag minns en gång när vår familj

åkte in till Mexico Citys centrum för att köpa kläder åt våra två barn. De var små. Vår äldste son var knappt två år och den yngre var ett år. Det myllrade av människor på gatan. Medan vi gick där med barnen vid handen stannade vi till för att titta på någonting och märkte inte att vi tappade bort vår äldste son! Vi visste inte hur det hade gått till men han var inte längre där. Utan dröjsmål började vi springa för att söka efter honom. Vi letade efter honom och ropade på honom under stor vända. Vi trodde att vi kanske hade tappat bort honom för alltid. Vi bad i våra hjärtan att vår himmelske Fader skulle hjälpa oss hitta honom.

Och efter en liten stund fann vi honom. Han stod och tittade oskuldsfullt på leksaker i ett skyltfönster. Vi kramade och pussade honom, och vi lovade oss själva att noggrant vaka över våra barn så att vi aldrig mer skulle tappa bort något av dem. Vi lärde oss att det inte behövdes några planeringsmöten för att komma till vårt barns undsättning. Vi handlade helt enkelt och letade efter det barn som vi hade tappat bort. Vi lärde oss också att vår son inte ens visste att han gått vilse.

Bröder och systrar, det finns många som av en eller annan orsak har försvunnit ur vårt blickfält och som inte vet att de gått vilse. Om vi dröjer med att handla kanske vi förlorar dem för alltid.

I fråga om många av dem som behöver vår hjälp är det inte nödvändigt att skapa nya program eller vidta komplicerade eller kostsamma åtgärder. Allt de behöver är vår beslutssamhet att tjäna — att göra det rätta i rätt ögonblick, utan dröjsmål.

När Frälsaren visade sig för folket i Mormons bok gav han oss ett storslaget exempel på detta att utan dröjsmål hjälpa dem som inte längre

upplever känslan av lycka och glädje. Efter att ha undervisat folket märkte han att de inte förstod alla hans ord. Han uppmanade dem att gå hem och begrunda det han hade sagt till dem. Han sade att de skulle be till Fadern och förbereda sig för morgondagen då han skulle återvända för att undervisa dem.³

När han slutade såg han på mängden och märkte att de grät, för de ville att han skulle stanna hos dem.

”Och han sade till dem: Se, mitt inre är fyllt av medlidande med er.

Har ni några som är sjuka bland er? För dem hit. Har ni några som är lama eller blinda eller halta eller krymplingar eller spetälska eller som är förtvinade eller som är döva eller som lider på något sätt? För dem hit så skall jag bota dem, ty jag hyser medlidande med er, mitt inre är fyllt av barmhärtighet.”⁴

Och de förde sina sjuka till honom, och han botade dem. Mängden föll ner vid hans fötter och tillbad honom och kysste hans fötter ”så att de vätte

hans fötter med sina tårar”. Därefter befallde han dem att de skulle komma med sina barn, och han välsignade barnen ett efter ett.⁵ Det här är det mönster som Frälsaren har gett oss. Han älskar alla men förlorar aldrig den enskilde ur sikte.

Jag vet att vår himmelske Fader är kärleksfull, förstående och tålmodig. Likaså älskar hans Son Jesus Kristus oss. De hjälper oss genom sina profeter. Jag har lärt mig att vi är trygga när vi följer profeterna. ”Undsättningen” pågår fortfarande. President Monson har sagt: ”Herren förväntar sig att vi tänker. Han förväntar sig att vi handlar. Han förväntar sig att vi anstränger oss. Han förväntar sig att vi har ett vittnesbörd. Han förväntar sig att vi är hängivna.”⁶

Vi har ett ansvar och en stor möjlighet. Det finns många som på nytt behöver få uppleva lyckans och glädjens ljuva sötma genom aktivitet i kyrkan. Den lyckan fås genom att ta emot förrättningarna, sluta heliga förbund och hålla dem. Herren behöver

oss för att hjälpa dem. Låt oss göra det rätta i rätt ögonblick, utan dröjsmål.

Jag vittnar om att Gud lever och är vår Fader. Jesus Kristus lever och har gett sitt liv för att vi ska kunna återvända till vår himmelske Faders närhet. Jag vet att han är vår Frälsare. Jag vet att deras oändliga godhet ständigt uppenbaras. Jag vittnar om att president Thomas S. Monson är deras profet och att den här kyrkan är den enda sanna kyrkan på hela jordens yta. Jag vet att profeten Joseph Smith är återställsens profet. Jag vittnar om att Mormons bok är Guds ord. Den vägleder oss och ger mönster för oss att följa för att bli mer lika Gud och hans älskade Son. Detta betygar jag i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 2:17.
2. Se Thomas S. Monson, ”Till undsättning”, *Liahona*, juli 2001, s. 57, 58.
3. Se 3 Nephi 17:1–3.
4. 3 Nephi 17:6–7; se också vers 5.
5. Se 3 Nephi 17:9–12, 21.
6. Thomas S. Monson, *Liahona*, juli 2001, s. 58.

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kворum

Råd till de unga

Trots motstånd, prövningar och frestelser behöver du inte misslyckas eller vara rädd.

Jag talar till de unga på ett mer personligt sätt än jag brukar, och jämför min ungdomstid med er.

Ni är dyrbarare än ni anar. Jag har iakttagit er i dussintals länder och på varje kontinent. Ni är mycket bättre än vi var när vi var unga. Ni vet mer om evangeliet. Ni är mognare och trofastare.

Jag är nu 87 år gammal. Ni kanske tycker att jag är för gammal för att kunna hjälpa er i ert liv. Jag har varit där ni är och vet vart ni är på väg. Men ni har inte än varit där jag är. Låt mig citera en klassisk dikt:

*Den gamla kråkan är inte längre snabb,
han har börjat att sakta ner.
Den unga kråkan är kvick och stark,
men den gamla vet så mycket mer.*

*I en tävling om kunskap och erfarenhet
skulle den gamla lätt vinna jakten.
Men vad är det den gamla inte vet?
Hur man ökar takten.*

*Den unga kråkan flaxar av iver het,
rask och oförvägen.
Vad är det då den unga kråkan
inte vet?
Vart han ska ta vägen.¹*

Det är inte Wordsworth, men ändå klassisk poesi!

På grund av allt som händer i världen, på grund av att moralnormerna försämras, växer ni ungdomar upp på fiendens mark.

Vi läser i skrifterna att en strid uppstod i himlen, att Lucifer gjorde uppror och att han tillsammans med sina efterföljare "kastades ner på jorden".² Han är fast besluten att hindra vår himmelske Faders plan och söker kontroll över allas sinne och handlingar. Hans inflytande är andligt, och han "är lös i landet".³

Men trots hans motstånd, prövningar och frestelser behöver ni inte misslyckas eller vara rädda.

När jag var 17 år och skulle ta examen från high school som en ganska normal elev med vissa brister, hände det något en söndagsmorgon som jag tyckte förändrade allt. Dagen därpå samlades vi i aulan i vår high school. På scenen stod en liten radio på en stol. Rektorn satte på radion. Sedan hörde vi president Franklin Delano Roosevelt meddela att Pearl Harbor hade attackerats. Förenta staterna låg i krig med Japan.

Senare upprepades samma procedur. Återigen lyssnade vi till president Roosevelt och den här gången

meddelade han att vårt land låg i krig med Tyskland. Andra världskriget hade explosionsartat nått över hela världen.

Vår framtid var plötsligt osäker. Vi visste inte vad som låg framför oss. Skulle vi leva och hinna gifta oss och bilda familj?

Idag hör vi om "krig och rykten om krig, och hela jorden [är] i uppror".⁴ Ni, våra ungdomar, kan känna er ovissa och osäkra. Jag vill rådgöra med er och undervisa er, och lyfta fram sådant ni borde göra och sådant ni inte borde göra.

Evangeliets plan är "den stora lycksalighetsplanen".⁵ Familjen är det centrala i den planen. Familjen är beroende av att du på ett värdigt sätt använder den livgivande förmåga som finns i din kropp.

I "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", som är ett inspirerat dokument, publicerat av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, lär vi oss att i den förjordiska tillvaron skapades "alla människor — män och kvinnor ... till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt [och bestämdes i den förjordiska tillvaron] ...

"...Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru."⁶

Det stora straff som Lucifer och hans efterföljare drog på sig var att de inte fick en jordisk kropp.

Många av frestelserna du står inför, utan tvekan de allvarligaste, har med din kropp att göra. Du har inte bara förmågan att skapa nästa generations kroppar, du har också handlingsfrihet.

Profeten Joseph Smith lärde: "Alla väsen som har kroppar har makt över dem som inte har det."⁷ Så varje levande själ med en fysisk kropp har slutgiltig makt över motståndaren. Du lider av frestelser på grund av din fysiska natur, men du har också makt över honom och hans änglar.

När vi väl hade gått ut high school hade många av våra klasskamrater gått ut i kriget, och en del skulle aldrig komma tillbaka. Resten av oss skulle snart gå in i det militära. Vi visste inte vad framtiden skulle bära med sig. Skulle vi överleva kriget? Skulle det finnas något kvar av världen när vi kom tillbaka?

Eftersom jag ändå skulle bli inkallad valde jag att gå med i flygvapnet. Inom kort var jag i Santa Ana i Kalifornien för grundutbildningen.

Jag hade inte då ett fast vittnesbörd

om att evangeliet var sant, men jag visste att mina seminarielärare Abel S. Rich och John P. Lillywhite visste att det var sant. Jag hade hört dem vittna om det och jag trodde på dem. Jag tänkte: "Jag får stödja mig på deras vittnesbörd tills jag har ett eget." Och det gjorde jag.

Jag hade hört talas om patriarkaliska välsignelser men inte fått en. I varje stav finns det en ordinerad patriark som har profetians ande och uppenbarelsens ande. Han har bemyndigats att ge personliga och privata välsignelser till dem som fått en rekommendation av sin biskop. Jag skrev till min biskop och bad om en rekommendation.

J. Roland Sandstrom hade ordinerats som patriark och bodde i Santa Ana stav. Han hade inte hört talas om mig eller träffat mig förut, men han

gav mig min välsignelse. I den fann jag svar och vägledning.

Patriarkaliska välsignelser är mycket privata, men jag vill läsa ett kort stycke från min: "Du ska vägledas av den Helige Andens viskningar och varnas för fara. Om du följer dessa varningar välsignar vår himmelske Fader dig så att du återigen får träffa dina nära och kära."⁸

Ordet *om*, trots att det skrivits med små bokstäver, tycktes ta över sidan. Jag skulle välsignas med att få återvända från kriget *om* jag höll buden och *om* jag följde den Helige Andens maningar. Jag hade förlänats gåvan efter dopet, men jag visste inte ännu vem den Helige Anden var eller hur maningar fungerade.

Det jag behövde veta om maningar hittade jag i Mormons bok. Jag läste att "änglar talar genom den Helige Andens kraft. Därför talar de Kristi ord ... Mätta er [därför] med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra."⁹

Kanske är den viktigaste, enskilda saken jag lärde mig när jag läste Mormons bok att Andens röst *känns* snarare än hörs. Du kommer, liksom jag gjorde, att lära dig "lyssna" efter den röst som *känns* snarare än hörs.

Nephi tillrättavisade sina äldre bröder med orden: "Ni har sett en ängel, och han talade till er. Ja, ni har hört hans röst tid efter annan, och han har talat till er med mild och stilla röst, men ni var så *känslolösa* att ni inte kunde *förnimma* hans ord."¹⁰

En del kritiker har sagt att verserna är felaktiga eftersom man *hör* ord. Man *känner* dem inte. Men den som vet något om andlig kommunikation vet att det bästa ordet man kan använda för att beskriva hur den sker är ordet *känsla*.

Om ni tillåter det, leder och skyddar den Helige Andens gåva er

Klä dig anständigt. Tala vördnadsfullt. Lyssna på uppbyggande musik. Undvik alla omoraliska och personligt förnedrande handlingar. Ta ledningen i ditt liv och ge dig själv order om att vara trofast. Eftersom vi är beroende av dig i så mycket, välsignas du ofantligt. Du är aldrig långt ifrån din kärleksfulle himmelske Faders omtanke.

Mitt vittnesbörd har stärkts sedan jag kände att jag behövde stödja mig på mina seminarielärares vittnesbörd. Idag stöder jag mig på andra när jag går på grund av min ålder och barndomens polio, men jag känner inga tvivel i andliga frågor. Jag har kommit till tro, insikt och kunskap om evangeliets dyrbara sanningar och vår Frälsare Jesus Kristus.

Som ett av hans särskilda vittnen vittnar jag om att utgången av striden som började i det förjordiska livet inte är oviss. Lucifer kommer att förlora.

Vi talade tidigare om kråkor. Ni unga kråkor behöver inte flaxa oförväget utan att veta vart ni ska ta vägen. Det finns dem som vet vägen. ”Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna.”¹⁴ Herren organiserade sin kyrka utifrån principen om nycklar och råd.

I kyrkans ledning sitter 15 män som stöds som profeter, siare och uppenbarare. Var och en i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum bär alla de prästadömsnycklar som krävs för att leda kyrkan. Senioraposteln är profet — president Thomas S. Monson, som är den ende som har fått myndighet att utöva alla nycklarna.

Skrifterna kräver att första presidentskapet och de tolv kворum arbetar i råd och att besluten som dessa råd fattar är enhälliga. Och så är det. Vi litar på att Herren leder vägen

och gör också så att ni handlar rätt. Det är en andlig röst som kommer till sinnet som en tanke eller som en känsla till hjärtat. Profeten Enos sade: ”Herrens röst [kom] till mitt sinne.”¹¹ Och Herren sade till Oliver Cowdery: ”Se, jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig.”¹²

Du förväntas inte gå igenom livet utan att göra misstag, men du kommer inte att göra några större misstag utan att först ha varnats för det av Andens maningar. Det löftet gäller alla medlemmar i kyrkan.

En del kommer att göra mycket allvarliga misstag och bryta evangeliets lagar. Det är nu dags att påminna dig om försoningen, omvändelsen och en fullständig förlåtelse som kan göra att du blir ren igen. Herren sade: ”Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.”¹³

Om motståndaren tar dig till fånga på grund av att du har gjort fel, vill jag påminna dig om att du har nyckeln som kan låsa upp fängelseporten från insidan. Du kan tvättas ren genom Frälsaren Jesu Kristi försoningsoffer.

Du kan i svåra stunder tro att du inte är värd att räddas eftersom du har gjort misstag, stora eller små, och du tror att allt är förlorat. Det är *aldrig* sant! Bara omvändelse kan läka det

som gör ont. Men omvändelse *kan* läka våra sår, oavsett hur omfattande de är.

Om du håller på att halka ner i sådant du inte borde halka ner i, eller om du umgås med människor som leder dig åt fel håll, så är det dags för dig att hävda ditt oberoende, din handlingsfrihet. Lyssna till Andens röst så leds du inte vilse.

Jag vill säga igen att ni som dagens ungdom växer upp på fiendens mark med allt sämre moralnormer. Men som en Herrens tjänare lovar jag att du skyddas och försvaras mot motståndarens attacker *om* du följer maningarna du får från den Helige Anden.

Leicester, England

och söker endast efter att göra hans vilja. Vi vet att han har visat oss stort förtroende, som enskilda och som grupp.

Du måste lära dig att "förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd".¹⁵ Du måste vara pålitlig och omge dig med vänner som också vill vara det.

Ibland frestas du att tänka som jag gjorde ibland när jag var ung: "Allt som händer tyder på att världen snart går under. Världens ände är här innan jag hinner bli den jag borde bli." Så är det inte! Du kan se fram emot att göra allting rätt — gifta dig, bilda familj, se dina barn och barnbarn, kanske till och med barnbarns barn.

Om du väljer att följa dessa principer vakar Gud över dig och beskyddar dig och du kommer genom den Helige Andens maningar att veta vilken väg du bör gå, för "genom den Helige Andens kraft kan [du] få veta sanningen om allting".¹⁶ Jag lovar er att det blir så och nedkallar en välsignelse över er, dyrbara ungdomar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. John Ciardi, "Fast and Slow", *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 av John L. Ciardi. Använd med tillstånd av Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Med ensamrätt.
2. Upp. 12:9; se också Läran och förbunden 76:25–26.
3. Läran och förbunden 52:14.
4. Läran och förbunden 45:26.
5. Alma 42:8.
6. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 209.
8. Boyd K. Packers patriarkaliska välsignelse, given av J. Roland Sandstrom, 5 jan. 1944.
9. 2 Nephi 32:3.
10. 1 Nephi 17:45; kursivering tillagd.
11. Enos 1:10.
12. Läran och förbunden 8:2.
13. Läran och förbunden 58:42.
14. Amos 3:7.
15. Ords 3:5.
16. Moroni 10:5.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Herren bryr sig om dig

Herren använder en väg, som skiljer sig storligen från världens, för att väga en själs värde.

Mose, en av de största profeter världen skådat, fostrades av Faraos dotter och tillbringade sina fyrtio första år i Egyptens kungliga salar. Han såg det forntida rikets prakt och ståt.

Många år senare, på toppen av ett avlägset berg långt från det mäktiga Egyptens glans och majestät, stod Mose i Guds närvaro och talade med honom ansikte mot ansikte som en människa talar med sin vän.¹ Under den samvaron visade Gud Mose sina händers verk och lät honom få en glimt av sitt verk och sin härlighet. När synen var över föll Mose till marken och låg där i många timmar. När han till sist fick tillbaka sin styrka, insåg han något som han under alla sina år vid Faraos hov aldrig hade föreställt sig.

"Jag [vet] nu", sade han "att människan är intet."²

Vi är mindre än vi föreställer oss

Ju mer vi lär oss om universum desto ju mer förstår vi, åtminstone delvis, det som Mose visste. Universum är så stort, gåtfullt och storslaget att det är obegripligt för det mänskliga sinnet. "Otaliga världar har jag skapat", sade Gud till Mose.³ Natthimlens under är ett vackert vittnesbörd om den sanningen.

Det är få saker som fyllt mig med sådan andlös förundran som att flyga i nattens mörker över oceaner och kontinenter och se ut genom fönstret i min cockpit på miljontals stjärnors oändliga glans.

Astronomer har försökt räkna antalet stjärnor i universum. En grupp vetenskapsmän beräknar att antalet stjärnor inom synhåll för våra teleskop är tio gånger större än alla sandkorn på världens stränder och öknar.⁴

Den slutsatsen har en påfallande likhet med den forntida profeten Enoks uttalande: "Om det var möjligt för människan att kunna räkna alla de partiklar som jorden, ja, miljoner jordar liksom denna, består av, skulle det ändå inte vara en början till dina skapelsers antal."⁵

Mot bakgrund av Guds skapelser är det inte att undra på att den store kung Benjamin rådde sitt folk att "alltid hålla i minnet Guds storhet och er egen intighet".⁶

Vi är större än vi föreställer oss

Men även om människan är intet, fyller det mig med förundran och djup vördnad att betänka att "själarna är mycket värdefulla i Guds ögon".⁷

Och fastän vi kan se på universums oändlighet och säga: "Vad är människan jämfört med skapelsens

härlighet?” sade Gud själv att det var för vår skull han skapade universum! Hans verk och härlighet — ändamålet med detta storslagna universum — är att frälsa och upphöja människan.⁸ Med andra ord har evighetens ofantliga vidd och den oändliga rymdens och tidens härligheter och mysterier skapats för vanliga dödliga som du och jag. Vår himmelske Fader skapade universum så att vi skulle kunna nå vår potential som hans söner och döttrar.

Det här är människans paradox: Jämfört med Gud är människan intet, ändå betyder vi allt för Gud. Mot bakgrunden av oändlig skapelse ser vi kanske inte ut att vara någonting, men i vårt bröst brinner en gnista av evig eld. Vi har det obegripliga löftet om upphöjelse — världar utan ände — inom räckhåll. Och det är Guds stora önskan att hjälpa oss uppnå det.

Högmodets dårskap

Den store bedragaren vet att ett av hans effektivaste redskap till att leda Guds barn på avvägar är att vädja till ytterligheterna i människans paradox. För somliga vädjar han till deras högmodiga tendenser, blåser upp dem och uppmuntrar dem till att tro på fantasin att de är betydelsefulla och oövervinnliga. Han säger till dem att de har höjt sig över det vanliga och att de på grund av förmåga, födslorätt eller sociala ställning är skilda från allt det vardagliga som omger dem. Han får dem att dra slutsatsen att de därför är undantagna alla andras regler och inte behöver bry sig om andras problem.

Abraham Lincoln sägs ha älskat den här dikten:

*Vad har jordeanden för anledning att vara stolt?
Som en hastigt uppdykande meteor, ett snabbt förbifarande moln,*

*som en blix, som en brytande våg,
går människan bort från livet till sin vila i graven.⁹*

Kristi lärjungar förstår att jämfört med evigheten är vår tillvaro i den här dödliga sfären endast som ”ett ögonblick” i rum och tid.¹⁰ De vet att en människas sanna värde har mycket litet att göra med det som världen högaktar. De vet att också att om man samlade ihop all världens pengar skulle de ändå inte räckta till att köpa en limpa bröd i himlens ekonomi.

Den som får ”ärva Guds rike”¹¹ är den som blir ”som ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull”.¹² ”Ty var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjucar sig skall bli upphöjd.”¹³ Sådana lärjungar förstår också ”att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst”.¹⁴

Vi är inte bortglömda

Ett annat sätt som Satan bedrar oss på är genom modfällighet. Han försöker fokusera vår blick på vår egen obetydlighet tills vi börjar betvivla att vi har något värde alls. Han säger att vi är för små för att bli uppmärksammade av någon, att vi har glömts bort — särskilt av Gud.

Låt mig berätta om en personlig upplevelse som kan vara till hjälp för dem som känner sig obetydliga, bortglömda eller ensamma.

För många år sedan gick jag på pilotutbildning i Förenta staternas flygvapen. Jag var långt hemifrån, en ung västtysk soldat, född i Tjeckoslovakien, som hade växt upp i Östtyskland. Jag talade engelska endast med stor svårighet. Jag minns tydligt min resa till baslägret i Texas. Jag satt på ett flygplan bredvid en passagerare som talade med en stark

sydstatsaccent. Jag förstod knappt ett enda ord han sade. Jag undrade faktiskt om jag hela tiden fått lära mig fel språk. Jag skrämdes av tanken att jag måste tävla om de åtrådda topplatserna i pilotutbildningen med elever som hade engelska som modersmål.

När jag anlände till flygbasen i den lilla staden Big Spring i Texas, letade jag efter och fann en sista dagars heliga gren som bestod av en handfull underbara medlemmar som hade sina möten i hyrda lokaler på basen. Medlemmarna höll på att bygga ett litet möteshus som skulle tjäna som permanent plats för kyrkan. På den tiden utförde medlemmarna mycket av arbetet på nya byggnader.

Dag efter dag gick jag på pilotutbildning och studerade så flitigt jag kunde och sedan använde jag det mesta av min fritid till att arbeta på det nya möteshuset. Där lärde jag mig att en två tum fyra inte är ett danssteg utan storleken på en plank. Jag lärde mig också den viktiga överlevnadstekniken att missa tummen när jag slog i en spik.

Jag arbetade så mycket på möteshuset att grenspresidenten, som också var en av våra flyginstruktörer, blev orolig och tyckte att jag kanske borde använda mer tid till studier.

Mina vänner och medstudenter deltog också i fritidsaktiviteter, fast jag tror att jag tryggt kan säga att en del av deras aktiviteter inte skulle ha varit i överensstämmelse med vår tids broschyr *Vägledning för de unga*. För min egen del tyckte jag om att aktivt ta del i den lilla grenen i västra Texas, öva på mina nyvunna snickarfärdigheter och förbättra min engelska i mina ämbeten som lärare i äldstekvorumet och Söndagsskolan.

På den tiden var Big Spring, trots sitt namn, en mycket liten, obetydlig

och okänd plats. Och ofta kände jag mig också just sådan: obetydlig, okänd och ganska ensam. Trots det undrade jag aldrig om Herren hade glömt bort mig eller om han någonsin skulle hitta mig där. Jag visste att min himmelske Fader inte brydde sig om var jag bodde, var jag stod i förhållande till de andra i min klass eller vad jag hade för ämbete i kyrkan. Det som var viktigt för honom var att jag gjorde mitt bästa, att mitt hjärtas håg

stod till honom och att jag var villig att hjälpa människorna omkring mig. Jag visste att om jag gjorde mitt bästa, skulle allt gå bra.

Och allt gick bra.¹⁵

De sista skall bli de första

Herren bryr sig alls inte om var vi tillbringar våra arbetsdagar, i marmorhallar eller i stallbyggnader. Han vet var vi är, hur enkla våra omständigheter än är. På sitt eget sätt och för

sina heliga ändamål använder han dem som vänder sitt hjärta till honom.

Gud vet att några av de största som någonsin levat på jorden är de som aldrig förekommer i historiens annaler. De är de välsignade, ödmjuka själar som lever efter Frälsarens föredöme och använder sina livsdagar till att göra gott.¹⁶

Två sådana människor, en av mina vänners föräldrar, exemplifierar den principen för mig. Mannen arbetade vid ett stålverk i Utah. På lunchen brukade han ta fram sina skrifter eller en kyrkans tidning för att läsa. När de andra arbetarna såg det hånade de honom och angrep hans tro. När de gjorde det, talade han till dem med vänlighet och tillförsikt. Han lät inte deras brist på aktning göra honom arg eller upprörd.

Många år senare blev en av de mer högröstade kritikerna mycket sjuk. Innan han dog bad han den här ödmjuka mannen att tala på hans begravning, vilket han gjorde.

Den här trofaste medlemmen hade aldrig någon social ställning eller rikedom, men alla som kände honom kände sig djupt påverkade av honom. Han dog i en industriolycka då han stannat för att hjälpa en annan arbetare som fastnat i snön.

Inom ett år gick hans änka igenom en hjärnoperation, som gjorde henne oförmögen att gå. Men folk älskar att vara tillsammans med henne för hon lyssnar. Hon kommer ihåg. Hon bryr sig om dem. Eftersom hon inte kan skriva har hon lärt sig sina barns och barnbarns telefonnummer utantill. Kärleksfullt uppmärksammar hon födelsedagar och årsdagar.

De som besöker henne går därifrån med en bättre känsla inför livet och sig själva. De känner hennes kärlek. De vet att hon bryr sig om dem. Hon klagar aldrig utan använder sina dagar till att välsigna andras liv. En av

hennes vänner sade att den här kvinnan var en av de få hon någonsin känt som i sanning exemplifierar Jesu Kristi kärlek och liv.

Det här paret var kanske de första att säga att de inte var betydelsefulla i världen. Men Herren använder en våg, som skiljer sig storligen från världens, för att väga en själs värde. Han känner det här trofasta paret, han älskar dem. Deras gärningar är ett levande vittne om deras starka tro på honom.

Herren bryr sig om dig

Mina kära bröder och systrar, det kanske är så att människan är intet i jämförelse med universums storhet. Ibland kanske vi även känner oss obetydliga, osynliga, ensamma eller bortglömda. Men glöm aldrig att du är viktig för Herren! Om du någonsin tvivlar på det kan du begrunda följande fyra gudomliga principer:

För det första: Gud älskar de ödmjuka och saktmodiga för de är de största i himmelriket.¹⁷

För det andra anförtror Herren "[sitt] evangeliums fullhet ... [att] förkunnas av de svaga och ringa till

världens ändar".¹⁸ Han har valt "det som för världen är svagt [att] komma fram och "bryta ned de starka och mäktiga"¹⁹ och "låta det starka stå där med skam".²⁰

För det tredje spelar det ingen roll var du bor, hur små dina omständigheter är, hur enkelt ditt arbete är, hur ringa din kunnighet är, hur alldaglig du ser ut, eller hur litet ditt ämbete i kyrkan verkar vara: Du är inte osynlig för din himmelske Fader. Han älskar dig. Han känner ditt ödmjuka hjärta och dina kärleksfulla och goda handlingar. Tillsammans utgör de ett bestående vittnesbörd om din pålitlighet och tro.

För det fjärde och till sist ber jag dig inse att det du ser och upplever nu inte alltid kommer att förbli så. Du kommer inte att känna ensamhet, sorg, smärta och modfällighet i all evighet. Vi har Guds säkra löfte att han aldrig ska glömma eller överge dem som vänder sitt hjärta till honom.²¹ Ha hopp och tro på det löftet. Lär dig älska din himmelske Fader och bli hans lärjunge i ord och handling.

Var så säker: Om du håller ut, tror på honom, och trofast fortsätter att hålla buden, ska du en dag få uppleva de löften som gavs till aposteln Paulus: "Vad ögat inte har sett och örat har inte hört och människohjärtat har inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom."²²

Bröder och systrar, den mäktigaste varelsen i universum är er andes Fader. Han känner er. Han älskar er med fullkomlig kärlek.

Gud ser dig inte bara som en dödlig varelse på en liten planet som lever en kort tid — han ser dig som sitt barn. Han ser dig som den varelse du kan och är avsedd att bli. Han vill att du ska veta att han bryr sig om dig.

Må vi alltid ha tro och tillförsikt och leva så att vi förstår vårt sanna och eviga värde och våra möjligheter. Må vi vara värdiga de dyrbara välsignelser som vår himmelske Fader har i beredskap åt oss är min bön i hans Sons namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mose 1:2.
2. Mose 1:10.
3. Mose 1:33.
4. Se Andrew Craig, "Astronomers Count the Stars," BBC News, 22 juli 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Mose 7:30.
6. Mosiah 4:11.
7. Läran och förbunden 18:10.
8. Se Mose 1:38–39.
9. William Knox, "Mortality", i *Masterpieces of Religious Verse* (1948), sammanst. av James Dalton Morrison, s. 397.
10. Läran och förbunden 121:7.
11. 3 Nephi 11:38.
12. Mosiah 3:19.
13. Luk. 18:14; se också verserna 9–13.
14. Mosiah 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf tog examen som etta i sin klass.
16. Se Apg. 10:38.
17. Se Matt. 18:4; se också verserna 1–3.
18. Läran och förbunden 1:23.
19. Läran och förbunden 1:19.
20. 1 Kor. 1:27.
21. Se Hebr. 13:5.
22. 1 Kor. 2:9.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stödjer Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av detta kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stödjer rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Äldste Claudio R. M. Costa har avlösts som medlem av presidentskapet för de sjuttio.

De som med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Tad R. Callister som medlem i presidentskapet för de sjuttios kворum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot, visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt och Cecil O. Samuelson som medlemmar i de sjuttios första kворum

och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna Won Yong Ko, Lowell M. Snow, and Paul K. Sybrowsky som medlemmar i de sjuttios andra kворum.

De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Äldsterna Ralph W. Hardy Jr., Jon M. Huntsman Sr., Aleksandr N. Manzhos och J. Willard Marriott Jr. har avlösts som områdessjuttio.

Det är föreslaget att vi visar dem vårt tack för deras utmärkta tjänande.

Alla som instämmer kan visa det.

Det är föreslaget att vi stödjer övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

Den som är emot kan likaså visa det.

President Monson, så vitt jag har kunnat se har röstningen i konferenscentret varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för ert stöd, er tro, er hängivenhet och era böner. ■

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Barnens hjärtan skall vända sig

*Jag inbjuder kyrkans unga att lära sig om och uppleva
Elias ande.*

När vi studerar, lär och lever efter Jesu Kristi evangelium är ordningsföljden ofta lärorik. Tänk till exempel på vad vi lär oss om andliga prioriter av den ordningsföljd i vilken de viktigaste händelserna ägde rum när Frälsarens evangelium i dess fullhet återställdes i dessa sista dagar.

I den heliga lunden såg Joseph Smith och talade med den Evige Fadern och Jesus Kristus. Joseph fick bland annat kunskap om Gudomens sanna natur och om fortsatt uppenbarelse. Denna majestätiska syn inledde "tidernas fullbordans utdelning" (se Ef. 1:10) och är en av de största händelserna i världshistorien.

Omkring tre år senare, som svar på innerlig bön kvällen den 21 september 1823, fylldes Josephs sovrum med ljus tills det "var ljusare än mitt på dagen" (Joseph Smith — Historien 1:30). En person visade sig vid hans säng och kallade honom vid namn och sade att "han var en budbärare sänd från Guds närhet ... och att hans namn var Moroni" (vers 33). Han gav Joseph instruktioner om Mormons boks framkomst. Och sedan citerade Moroni ur Malaki i Gamla testamentet,

men med en liten avvikelse från ordalydelsen i vår bibel:

"Se, jag skall uppenbara prästdömet för er genom profeten Elias hand, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer ...

Och han skall inplanta i barnens hjärtan de löften som gavs till fäderna, och barnens hjärtan skall vända sig till sina fäder. Om det inte vore så, skulle hela jorden bli fullständigt ödelagd vid hans ankomst" (verserna 38–39).

Moronis instruktioner till den unge profeten hade två huvudteman: 1) Mormons bok och 2) Malakis förutsägelse om Elias roll i återställelsen av "allt ... som Gud förkunnat genom sina heliga profeters mun från urminnes tid" (Apg. 3:21). Så de händelser som inledde återställelsen uppenbarade en rätt förståelse av Gudomen, framhöll betydelsen av Mormons bok och förebådade frälsningens och upphöjelsens verk för både levande och döda. Den här inspirerade ordningsföljden är lärorik när det gäller de andliga ting som Gudomen sätter främst.

Mitt budskap handlar om Elias verksamhet och ande som förutsågs av Moroni i de första instruktioner han

gav till Joseph Smith. Jag ber innerligt om den Helige Andens hjälp.

Elias verksamhet

Elia var en gammaltestamentlig profet och genom honom utfördes många stora under. Han tillslöt himlen så att det inte regnade på tre och ett halvt år i det forntida Israel. Han mångfaldigade en änkas mjöl och olja. Han uppväckte en pojke från de döda och han nedkallade eld från himlen när han utmanade Baals profeter (se 1 Kung. 17–18). I slutet av sin jordiska verksamhet för Elia "i stormvinden upp till himlen" (2 Kung. 2:11) och förvandlades.

Uppenbarelser i de sista dagarna lär oss att "Elia innehade melkisedekska prästadörets beseglingsmakt och var den siste profeten som gjorde detta intill Jesu tid" (Handledning för skriftstudier, "Elia"). Profeten Joseph Smith förklarade: "Elias ande, makt och kallelse är att inneha makt att hålla nycklarna till ... *melkisedekska prästadörets fullhet* ... och att ta emot ... alla förrättningar, som hör till Guds rike" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 309; kursivering tillagd). Den här heliga beseglingsmyndigheten är nödvändig för att prästadörets förrättningar ska vara giltiga och bindande både på jorden och i himlen.

Elia uppenbarade sig tillsammans med Mose på förklaringsberget (se Matt. 17:3) och förlänade Petrus, Jakob och Johannes den här myndigheten. Elia uppenbarade sig på nytt tillsammans med Mose och andra den 3 april 1836 i templet i Kirtland och förlänade Joseph Smith och Oliver Cowdery samma nycklar.

Skrifterna säger att profeten Elia stod framför Joseph och Oliver och sade:

"Se, tiden är till fullo kommen om

tidsutdelning i vilken de löften som Jesus Kristus gav om människans frälsning innan världens grund blev lagd skall gå i uppfyllelse ... Därför säger Gud: 'Jag skall sända till er profeten Elia'" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s. 470*).

Joseph förklarade vidare:

"Men vad är ändamålet med [Elias ankomst]? Och hur skall det fullbordas? Nycklarna skall överlämnas, Elias ande komma, evangeliet upprättas, Guds heliga församlas, Sion byggas upp och de heliga dra upp som frälsare på Sions berg [se Ob. 1:21].

Men hur skall de bli frälsare på Sions berg? Genom att bygga sina tempel ... och ... få alla förrättningar ... till förmån för alla sina döda förfäder ... Häri består den kedja som binder fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, vilket fullbordar Elias uppdrag" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s. 467–468*).

Äldste Russell M. Nelson har sagt att Elias ande är "en manifestation från den Helige Anden som bär vittne om familjens gudomliga natur" ("En ny skördetid", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 34). Den Helige Andens tydliga påverkan får människor att finna, dokumentera och älska sina förfäder och familjemedlemmar — både levande och döda.

Elias ande påverkar människor i och utanför kyrkan. Men vi som är medlemmar av Kristi återställda kyrka har förbundspikten att söka efter våra förfäder och göra evangeliets frälsande förrättningar tillgängliga för dem. "Tillsammans med oss skall de nå målet" (Hebr. 11:40; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s. 470*). Och vi kan "inte ... fullkomliggöras utan våra döda" (L&F 128:15).

Av dessa skäl släktforskar vi, bygger tempel och utför ställföreträdande

vilken Malakis mun talade, han som vittnade att han [Elia] skulle sändas innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer

för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnens till fäderna, så att inte hela jorden slås med en förbannelse.

Därför har denna tidsutdelnings nycklar överlämnats i era händer, och härigenom kan ni veta att Herrens stora och fruktansvärda dag är nära, ja, står vid dörren" (L&F 110:14–16).

Elias återställelse av

beseglingsmyndigheten 1836 var nödvändig för att bereda världen för Frälsarens andra ankomst och ledde till ett kraftigt ökat och världsomfattande intresse för släktforskning.

Elias ande och verk

Profeten Joseph Smith förkunnade: "Det största ansvar som Gud har ålagt oss i denna värld är att söka våra döda ... ty det är nödvändigt att vi har beseglingsmakten så att vi kan besegla våra barn och våra döda för tidernas fullhets utdelning — en

förrättningar. Av dessa skäl sändes Elia för att återställa beseglingsmakten som binder på jorden och i himlen. Vi är Herrens ombud i det frälsningens och upphöjelsens verk som ska förhindra att "hela jorden slås med en förbannelse" (L&F 110:15) när han återvänder. Det är vår plikt och stora välsignelse.

En inbjudan till det uppväxande släktet

Jag ber nu unga kvinnor, unga män och barn i det uppväxande släktet att lyssna uppmärksamt när jag betonar vikten av Elias ande i ert liv i dag. Mitt budskap riktar sig till hela kyrkan — men särskilt till er.

Många av er tror att släktforskning i första hand ska utföras av äldre människor. Men så vitt jag vet nämns ingen åldersgräns vare sig i skrifterna eller i riktlinjer från kyrkans ledare som begränsar det här viktiga tjänandet till vuxna i mogen ålder. Ni är Guds söner

och döttrar, förbundets barn och rikets byggare. Ni behöver inte vänta tills ni uppnått en viss ålder för att fullgöra er plikt att hjälpa till med att frälsa människosläktet.

Herren har i vår tid gett oss enastående resurser som hjälper er att få kunskap om och älska det här verket som Elias ande inspirerar till. FamilySearch är till exempel en samling uppteckningar, resurser och tjänster som är lätt åtkomliga med hjälp av datorer och olika handdatorer och som har utformats för att hjälpa människor att hitta och dokumentera sin släkt. De här resurserna finns också i de släktforskningscentrer som finns i många av kyrkans byggnader runtom i världen.

Det är ingen tillfällighet att FamilySearch och andra redskap har kommit i en tid när unga människor är så hemma på en mängd olika

slags informations- och kommunikationsteknik. Era fingrar har tränats att sms:a och twittra för att påskynda och främja Herrens verk — inte bara för att ni ska kunna kommunicera snabbt med era vänner. Den begåvning och de anlag som många unga människor har i dag förbereder dem på att bidra till frälsningens verk.

Jag inbjuder kyrkans unga att lära sig om och uppleva Elias ande. Jag uppmuntrar er att studera, att söka reda på era förfäder och förbereda er för att själva utföra ställföreträdande dop i Herrens hus för *era* döda förfäder (se L&F 124:28–36). Och jag vädjar till er att hjälpa andra finna sina släktingar.

När ni hörsammar den här inbjudan i tro så vänds era hjärtan till fäderna. Då inplantas i era hjärtan de löften som gavs till Abraham, Isak och Jakob. Era patriarkaliska välsignelser, med deras tillkännagivanden om härkomst, förbinder er med dessa fäder och blir meningsfullare för er. Då växer er kärlek till era förfäder och er tacksamhet

mot dem. Då blir både ert vittnesbörd om Frälsaren och er omvändelse till honom någonting djupt och beständigt. Och jag lovar er att ni då skyddas mot den ondes tilltagande inflytande. När ni deltar i och älskar det här heliga verket så skyddas ni i er ungdom och i hela ert liv.

Föräldrar och ledare, hjälp era barn och ungdomar att lära sig om och uppleva Elias ande. Men styr inte deras medverkan för mycket, kom inte med för många detaljer eller för mycket utbildning. Inbjud unga människor att utforska, experimentera och att lära sig för egen del (se Joseph Smith — Historien 1:20). Varje ung person kan göra det jag föreslår med hjälp av informationen på lds.org/familyhistoryyouth. Aronska prästadörets kvorumpresidentskap och Unga kvinnors klasspresidentskap kan spela en viktig roll i att hjälpa alla ungdomar att bekanta sig med de här basresurserna. Unga människor behöver i större utsträckning vara elever som verkar av sig själva och därigenom få ytterligare ljus och kunskap genom den Helige Anden — de får inte bara vara passiva elever som enbart påverkas (se 2 Nephi 2:26).

Föräldrar och ledare, ni kommer att förvånas över hur snabbt era barn och kyrkans ungdom blir skickliga i att använda de här redskapen. Ja, ni kommer själva att lära er värdefulla saker av dessa unga människor om hur man effektivt använder de här resurserna. Ungdomarna kan vara till stor hjälp för äldre personer som har svårt med tekniken eller som inte är förtrogna med FamilySearch. Ni kommer också att vara djupt tacksamma då unga människor lägger ner mer tid på att släktforska och på att tjäna i templet och mindre tid på att spela datorspel, surfa på nätet och facebooka.

Troy Jackson, Jaren Hope och

Andrew Allan är bärare av aronska prästadömet som en inspirerad biskop kallade att tillsammans hålla en kurs i släktforskning i församlingen. De här unga männen är representativa för så många av er i sin iver att lära och önskan att tjäna.

Troy sade: "Jag brukade komma till kyrkan och bara sitta där, men nu inser jag att jag måste gå hem och göra någonting. Vi kan alla släktforska."

Jaren sade att allteftersom han lärde sig mer om släktforskning så insåg han "att det inte bara var namn utan verkliga personer. Jag såg mer och mer fram emot att ta med namnen till templet."

Och Andrew sade: "Jag har börjat släktforska med en kärlek och iver som jag inte visste att jag hade. När jag förberedde lektionen varje vecka så puffade den Helige Anden ofta till mig och sa att jag själv borde prova

på några av metoderna i lektionen. Jag trodde att släktforskning var svårt. Men med Andens hjälp lyckades jag göra det jag skulle i mitt ämbete och kunde hjälpa många i vår församling."

Mina kära unga bröder och systrar, släktforskning är inte bara ett intressant program eller en intressant aktivitet som kyrkan tagit fram — den är en väsentlig del av frälsningens och upphöjelsens verk. Ni har förberetts för den här tiden, för att bygga upp Guds rike. Ni är här på jorden nu för att hjälpa till med det här storslagna verket.

Jag vittnar om att Elia återvände till jorden och återställde den heliga beseglingsmyndigheten. Jag vittnar om att det som binds på jorden kan vara bundet i himlen. Och jag vet att ungdomarna i det uppväxande släktet har en nyckelroll i denna stora strävan. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

The screenshot shows the 'Youth and Family History' section of the LDS.org website. At the top, there's a navigation bar with 'Menu' and 'Tools' links, and a search bar. The main heading is 'Youth and Family History' with sub-links for 'Home', 'Discover', 'Serve', and 'Experiences'. Below this, there are three video thumbnails with titles: 'Help the Families You Home Teach', 'Help Others Come Back to Church', and 'Help New Members Take a Name to the Temple'. To the right, there's a quote box with text: "Spiritual connections . . . are formed when a young woman helps her grandmother enter family information into a computer or when a young man sees the name of his great-grandfather on a census record. When our hearts turn to our ancestors, something changes inside us. We feel part of something greater than ourselves." attributed to Russell M. Nelson.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Barn

Jag vittnar om vilken stor välsignelse barn är och om den lycka de ger oss i det här livet och i evigheten.

När vi ser in i ett barns ögon, ser vi ett syskon, en son eller dotter till Gud som stod sida vid sida med oss i föruttillvaron.

Det är en stor förmån för en man och hustru som kan få barn att förse Guds andebarn med jordiska kroppar. Vi tror på familjer och vi tror på barn.

När ett barn föds till en man och en hustru, så uppfyller de en del av vår himmelske Faders plan att föra barn till jorden. Herren sade: "Ty se, detta är mitt verk och min härlighet — att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."¹ Före odödlighet måste det finnas dödlighet.

Familjen är instiftad av Gud. Familjer har en central roll i vår himmelske Faders plan här på jorden och genom evigheten. Sedan Adam och Eva hade blivit vigda står det i skrifterna att "Gud välsignade dem och sade till dem: 'Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden!'"² I vår tid har profeter och apostlar tillkännagivit: "Det första bud som Gud gav Adam och Eva gällde deras möjlighet att som man och hustru bli föräldrar. Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller."³

Det här budet har inte blivit bortglömt eller åsidosatt i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.⁴ Vi uttrycker

djup tacksamhet för den enorma tro som män och hustrur (särskilt hustrur) visar i och med sin villighet att få barn. När det är dags att skaffa barn och hur många barn man ska ha är personliga beslut som fattas av mannen, hustrun och Herren. Detta är heliga beslut — beslut som borde fattas under uppriktig bön och genomföras med stor tro.

För många år sedan återgav äldste James O. Mason i de sjuttio den här berättelsen för mig: "Vårt sjätte barns födelse var en oförglömlig upplevelse. När jag blickade ner på denna vackra nya dotter på BB precis efter att hon fötts, hörde jag tydligt en röst som förkunnade: 'Ännu en ska komma, och det blir en pojke.' Dumt nog skyndade jag tillbaka till min helt utmattade hustru och berättade de goda nyheterna för henne. Det var ett mycket illa valt tillfälle."⁵ År efter år väntade Masons på att deras sjunde barn skulle anlända. Tre, fyra, fem, sex, sju år gick. Till sist, efter åtta år, föddes deras sjunde barn — en liten pojke.

I april sade president Thomas S. Monson:

"Där kyrkans och samhällets normer en gång till större delen överensstämde finns det nu en klyfta mellan oss, och den växer sig djupare dag för dag ...

Mänsklighetens Frälsare sade om

sig själv att han var i världen men inte av världen. Vi kan också vara i världen men inte av världen när vi förkastar falska idéer och falska läror och förblir trofasta mot det som Gud har befallt."⁶

Många röster i världen idag bortser från vikten av att få barn eller anser att man bör vänta med eller begränsa antalet barn i familjen. Mina döttrar berättade nyligen för mig om en blogg som skrivits av en kristen mor (som inte medlem i vår kyrka) med fem barn. Hon skrev: "När man växer upp i denna kultur är det mycket svårt att få ett bibliskt perspektiv på moderskap ... Barn prioriteras mycket lägre än universitetsstudier. Definitivt lägre än att resa runt om i världen. Lägre än att kunna gå ut och roa sig på kvällarna. Lägre än att trimma kroppen på gymmet. Lägre än vilket jobb som helst som man har eller hoppas få." Sedan tillägger hon: "Moderskapet är ingen hobby, det är en kallelse. Man samlar inte på barn för att man tycker att de är gulligare än frimärken. Det är inget man ägnar sig åt om man får tid. Det är vad Gud gav dig tid för."⁷

Att ha småbarn är inte lätt. Många dagar är bara svåra. En ung mor steg på bussen med sju barn. Busschauffören frågade: "Är de dina allihop? Eller ska ni på picknick?"

"De är mina allihop", svarade hon. "Och det är ingen picknick!"⁸

När världen allt oftare frågar: "Är de dina allihop?" är jag tacksam för att man i kyrkan skapar en fristad för familjen där vi hedrar och hjälper mödrar med barn.

En rättfärdig fader kan inte med ord uttrycka den tacksamhet och kärlek han känner för den oändliga gåva hans hustru ger honom när hon föder och tar hand om deras barn.

Äldste Mason hade en annan upplevelse endast några veckor efter sitt

bröllop som hjälpte honom prioritera sin familj. Han sade:

”Marie och jag hade kommit fram till att hon behövde fortsätta jobba tills jag blev klar med min läkarutbildning. Även om det inte var så vi ville ha det, skulle vi få vänta med barn tills senare. [När jag tittade i en av kyrkans tidningar hemma hos mina föräldrar] såg jag en artikel av äldste Spencer W. Kimball, som då var medlem i de tolv kvorum. Den betonade de ansvar som rör äktenskapet. Enligt äldste Kimball var det ett heligt ansvar att föröka sig och uppfylla jorden. Mina föräldrars hem låg nära kyrkans administrationsbyggnad. Jag gick genast dit och trettio minuter efter att ha läst hans artikel fann jag mig själv sittande mitt emot äldste Spencer W. Kimball.” (Det skulle inte ha gått lika lätt idag.)

”Jag förklarade att jag ville bli läkare. Det fanns inget annat alternativ än att skjuta upp att skaffa barn. Äldste Kimball lyssnade tålmodigt och svarade sedan med en mild stämma: ’Broder Mason, skulle Herren vilja

att du bryter ett av hans viktiga bud för att kunna bli läkare? Med Herrens hjälp kan du bilda familj och ändå bli läkare. Var är din tro?’”

Äldste Mason fortsatte: ”Vårt första barn föddes mindre än ett år senare. Marie och jag arbetade hårt och Herren öppnade himlens fönster.” Paret Mason välsignades med ytterligare två barn innan han tog sin läkarexamen fyra år senare.⁹

Över hela världen är det här en tid av ekonomisk instabilitet och osäkerhet. Under generalkonferensen i april sade president Thomas S. Monson: ”Om du bekymrar dig för att kunna försörja hustru och barn ekonomiskt, kan jag försäkra dig att det inte är något skamligt med att ett par måste vända på slantarna. Oftast är det under dessa prövande tider som ni växer samman genom att ni lär er att uppoffra och fatta svåra beslut.”¹⁰

Äldste Kimballs genomträngande fråga ”var är din tro?” får oss att vända oss till de heliga skrifterna.

Det var inte i Edens lustgård som Adam och Eva födde sitt första barn.

När de lämnade lustgården ”[började] Adam [och Eva] bruka jorden ... Adam kände sin hustru och hon födde honom söner och döttrar, och de började att föröka sig och uppfylla jorden.”¹¹

Det var inte i sitt hem i Jerusalem, med guld, silver och dyrbarheter, som Lehi och Sariah i tro födde sina söner Jakob och Joseph. Det var i vildmarken. Lehi sade om sin son Jakob: ”Min förstfödde i min prövnings dagar i vildmarken.”¹² Lehi sade om Josef: ”Du föddes i [våra] lidandens vildmark, ja, i de dagar då [vi] upplevde [vår] största sorg födde din mor dig.”¹³

I Andra Moseboken berättas det om en man och en kvinna som gifte sig och handlade i tro då de fick en liten pojke. Inga välkomstskyltar vid ytterdörren annonserade denna födelse. De gömde honom eftersom Faraos befallt att alla nyfödda israeliter av mankön skulle ”kastas i Nilen”.¹⁴ Ni känner till resten av berättelsen: Babyn lades kärleksfullt i en liten korg av papyrus, sattes ut i floden, övervakades av sin syster,

Davao, Filippinerna

hittades av Faraos dotter och skötes om av sin egen mor som blev hans amma. Pojken återlämnades till Faraos dotter, som tog sig an honom som sin son och kallade honom Mose.

I den mest älskade berättelsen om ett barns födelse fanns ingen dekorerad och fint utformad vaggga — bara en krubba för världens Frälsare.

Under ”den allra bästa av tider, och ... den allra värsta”¹⁵ har Guds sanna heliga, som handlat i tro, aldrig glömt, avfärdat eller försummat ”Guds bud ... att föröka sig och uppfylla jorden”¹⁶. Vi går framåt i tro — med vetskapen att beslutet om hur många barn vi ska ha och när det är dags att skaffa dem endast angår en man, hans hustru och Herren. Vi bör inte döma varandra i den här frågan.

Barnafödande är ett känsligt ämne som kan vara väldigt smärtsamt för rättfärdiga kvinnor som inte får möjligheten att gifta sig och bilda familj. Ni ädla kvinnor, er himmelske Fader känner era böner och era önskningsar. Vi är så tacksamma för ert stora

inflytande, för att ni sträcker ut en kärleksfull hand till barn som behöver er tro och styrka.

Barnafödande kan också vara ett smärtsamt ämne för rättfärdiga par som gifter sig och upptäcker att de inte kan få de barn som de så ivrigt önskar eller för en man och en hustru som planerat att ha en stor familj men istället välsignas med en mindre familj.

Vi kan inte alltid förklara de svårigheter vi får under jordelivet. Ibland verkar livet väldigt orättvist — speciellt när vår största önskan är att göra exakt det som Herren har befallt. Som Herrens tjänare försäkrar jag er att detta löfte är säkert: ”Trofasta medlemmar vars omständigheter inte låter dem ta emot det eviga äktenskapets och föräldraskapets välsignelser här i livet, får alla utlovade välsignelser i evigheten, om de håller de förbund som de slutit med Gud.”¹⁷

President J. Scott Dorius i Perumisionen Lima Väst berättade deras historia. Han sade:

”Becky och jag var gifta i 25 år utan att kunna få [eller adoptera] barn. Vi

flyttade flera gånger. Det var känsligt och ibland smärtsamt att presentera sig på varje ny plats. Medlemmar i församlingen undrade varför vi inte hade barn. De var inte de enda som undrade.

När jag kallades som biskop uttryckte medlemmarna i församlingen oro över att jag inte hade någon erfarenhet av barn och tonåringar. Jag tackade dem för deras stöd och bad dem att låta mig öva min förmåga att fostra barn på deras barn. De gick kärleksfullt med på det.

Vi väntade, uppnådde större perspektiv och lärde oss tålmod. Efter tjugofem års äktenskap kom en mirakelbaby in i vårt liv. Vi adopterade två år gamla Nicole och sedan nyfödde Nikolai. Främlingar ger oss nu komplimanger för våra vackra barnbarn. Vi skrattar och säger: ’De är våra barn. Vi har levt vårt liv baklänges.’¹⁸

Bröder och systrar, vi borde inte vara så snara att döma varandra när det gäller detta heliga och personliga ansvar.

”Sedan tog [Jesus] ett litet barn ...

i sin famn och sade ...

”Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig. Och den som tar emot mig, han tar emot ... honom som har sänt mig.”¹⁹

Vilken underbar välsignelse det är att få ta emot Guds söner och döttrar i vårt hem.

Låt oss ödmjukt och i bön försöka förstå och acceptera Guds befallningar och vördnadsfullt lyssna till hans Helige Andes röst.

Familjen har en central roll i Guds eviga plan. Jag vittnar om vilken stor välsignelse barn är och om den lycka de ger oss i det här livet och i evigheten, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 1:39.
2. 1 Mos. 1:28.
3. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Enligt den årliga undersökningen American Community Survey som U.S. Census Bureau (statistiska centralbyrån) ger ut, har ”Utah fortfarande nationens största hushåll, högsta födelsetal, lägsta medelålder, yngsta vigselålder och flest hemmamammor” (”Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest, Lowest, Youngest”, *Salt Lake Tribune*, 22 sept. 2011, s. A1, A8).
5. E-post från äldste James O. Mason, 25 juni 2011.
6. Thomas S. Monson, ”Prästadömetts kraft”, *Liahona*, maj 2011, s. 66, 67.
7. Rachel Jankovic, ”Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)”, 14 juli 2011, desiringgod.org.
8. Se ”Jokes and Funny Stories about Children”, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-post från äldste James O. Mason, 29 juni 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2011, s. 67.
11. Mose 5:1, 2.
12. 2 Nephi 2:1.
13. 2 Nephi 3:1.
14. 2 Mos. 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* [Två städer] (Signet Classic, 1997), s. 13.
16. *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
17. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.3.3.
18. E-post från president J. Scott Dorius, 28 aug. 2011.
19. Mark. 9:36–37.

Äldste Ian S. Ardern

i de sjuttios kvarum

En tid för förberedelse

Vi måste avsätta vår tid till det som betyder mest.

Ättonde kapitlet av *Predika mitt evangelium* fokuserar på att använda tiden på ett klokt sätt. I det kapitlet påminner äldste M. Russell Ballard oss om att vi måste sätta mål och lära oss behärska de metoder som gör att vi kan nå dem (se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* [2004], s. 150). En av de metoder vi behöver lära oss att behärska för att uppnå våra mål är att bli herre över vår tid.

Jag är tacksam för president Thomas S. Monsons exempel. Trots allt han har att göra som Guds profet ser han till, liksom Frälsaren gjorde, att det fortfarande finns tid att besöka de sjuka (se Luk. 17:12–14), att lyfta de i anden fattiga och att vara allas tjänare. Jag är också tacksam för många andra som är ett exempel på hur man kan ge av sin tid för att tjäna sina medmänniskor. Jag vittnar om att vi behagar Gud när vi ger av vår tid för att tjäna andra och att det för oss närmare honom. Vår Frälsare står vid sitt ord om att ”den som är trofast och vis här i tiden anses värdig att ärva de boningar som är beredda åt honom av min Fader” (L&F 72:4).

Tid är aldrig till salu. Hur mycket du än försöker, så kan tid inte köpas i någon affär eller till något pris. Men när tiden används väl har den ett omätligt värde. Eftersom vi alla varje

dag kostnadsfritt tilldelas samma antal minuter och timmar lär vi oss snart, som den välbekanta psalmen så grundligt lär, att ”ta vara på var timma, den snabbt skall hasta bort” (”Ta vara på var timma”, *Psalmer*, nr. 156). Den tid vi har måste vi använda på ett klokt sätt. President Brigham Young sade: ”Vi står alla i tacksamhetsskuld till Gud för förmågan att använda tiden väl och han kommer att avkräva oss en noggrann redogörelse för hur vi använt denna förmåga” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* [1997], s. 286).

Med de krav som ställs på oss måste vi lära oss att prioritera så att vi kan uppnå våra mål. Annars utsätter vi oss för uppskjutandets vindar, som kastar oss från en tidsödande aktivitet till en annan. Vi får god undervisning om prioriteringar av vår läromästare när han i sin bergspredikan förkunnade: ”Sök därför inte efter det som hör den här världen till, utan sök först efter att bygga upp Guds rike och att upprätta hans rättfärdighet” (JSÖ Matt. 6:38; se Matt. 6:33) (se också Dallin H. Oaks, ”Fokusering och prioriteringar”, *Liahona*, juli 2001, s. 99–102).

Alma talade om prioriteringar när han lärde att ”detta liv [är] ett prövotillstånd, en tid att bereda sig för att möta Gud” (Alma 12:24). Hur man bäst använder tidens rika arvedel för

att bereda sig för att möta Gud kan kräva viss vägledning, men vi bör utan tvekan sätta Herren och vår familj överst på listan. President Dieter F. Uchtdorf påminde oss att ”i förhållande till familjen stavas *kärlek* egentligen *t-i-d*” (”Det som betyder mest”, *Liahona*, nov. 2010, s. 21). Jag vittnar om att när vi bedjande och uppriktigt söker hjälp, låter vår himmelske Fader oss få veta vad som förtjänar vår tid mer än någonting annat.

Dålig användning av tid är nära släkt med lättja. När vi lyder befallningen att upphöra att vara lata (se L&F 88:124), måste vi förvissa oss om att vår flit också innebär att vi är produktiva. Det är till exempel underbart att vi bokstavligen har möjlighet till omedelbar kommunikation under våra fingertoppar, men låt oss se till att det inte leder till ett tvångsmässigt beteende. Det känns som om en del är fångade i ett nytt tidsödande missbruk — ett som förslavar oss till att ständigt läsa och sända sociala budskap och därigenom ge det falska intrycket av att vara sysselsatt och produktiv.

Det finns mycket gott med att ha lätt tillgång till kommunikation och information. Jag har märkt hur bra det är att kunna komma åt forskningsartiklar, konferenstal och

släktuppteckningar, och att kunna ta emot e-post, facebook-påminnelser, twitter och sms. Men hur bra dessa än är kan vi inte låta dem tränga undan det som betyder mest. Det vore tråkigt om telefonen och datorn i all sin teknologiska storslagenhet kvävde enkelheten i en uppriktig bön till en kärleksfull Fader i himlen. Låt oss vara lika snabba att knäböja som att sms:a.

Elektroniska spel och cyberbekanta är ingen varaktig ersättning för verkliga vänner, som kan ge en uppmuntrande kram, som kan be för oss och som ser till vårt bästa. Jag blir glad varje gång jag ser kворum-, klass- och hjälpföreningsmedlemmar som skyndar till varandras hjälp. Vid sådana tillfällen har jag bättre förstått vad aposteln Paulus menade när han sade: ”Ni [är] inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj” (Ef. 2:19).

Jag vet att vi blir lyckligast när vi ställer in oss på Herrens våglängd (se Alma 37:37) och det som medför bestående belöningar, istället för att under otaliga timmar tanklöst gå igenom statusuppdateringar, spela FarmVille och skjuta iväg ”angry birds”. Jag uppmanar oss alla att besluta oss för att bli herre över det som berövar oss

dyrbar tid, istället för att låta det bli herre över oss genom sin beroende-framkallande natur.

För att få den frid som Frälsaren talar om (se Joh. 14:27) måste vi ägna vår tid åt det som betyder mest — och det som hör Gud till betyder mest. När vi söker Gud i uppriktig bön, läser och studerar skrifterna varje dag, begrundar vad vi har läst och känt och därefter tillämpar och lever efter det vi lärt oss, så kommer vi närmare honom. Gud lovar att när vi flitigt söker i de bästa böckerna ”skall [han] ge [oss] kunskap genom sin Helige Ande” (L&F 121:26; se också L&F 109:14–15).

Satan frestar oss att slösa bort vår tid genom förklädda distraktioner. Vi utsätts för frestelser, men äldste Quentin L. Cook har sagt att ”heliga som följer Frälsarens budskap leds inte vilse av distraherande och nedbrytande ambitioner” (”Är du en sista dagars helig?”, *Liahona*,

Salvador, Brasilien

nov. 2003, s. 96). Hiram Page, ett av de åtta vittnena till Mormons bok, lärde oss något värdefullt om distraktioner. Han hade en viss sten och genom den skrev han ner det som han trodde var uppenbarelser för kyrkan (se L&F 28). Sedan Hiram tillrättavisats står det i en redogörelse att stenen beslagtogs och maldes ner till stoft så att den aldrig mer skulle utgöra en distraktion.¹ Jag ber att vi ska identifiera de tidsödande distraktionerna i vårt liv, de som bildligt talat behöver malas ner till stoft. Vi behöver använda visdom för att balansera tiden klokt, så att vi får tid med Herren, familjen, arbetet och sunda fritidsaktiviteter. Som många redan har upptäckt känner vi större lycka i livet när vi använder vår tid till att söka efter det som är ”dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt” (Trosartiklarna 1:13).

Tiden tickar snabbt framåt. Idag är en bra dag, medan jordelivets klocka tickar, att gå igenom vad vi gör för att bereda oss för att möta Gud. Jag vittnar om att stora belöningar väntar dem som tar sig tid under jordelivet till att bereda sig för odödlighet och evigt liv. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se Provo Utah Central Stake general minutes, 6 apr. 1856, band 10 (1855–1860), Kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City, Utah, USA, s. 273: ”Fader [Emer] Harris sade att aposteln hade sagt att vi måste strida mot furstar och väldigheter i himlarna. Broder Hiram Page grävde fram en svart sten ur jorden och lade den i sin ficka. När han kom hem tittade han på den. Det stod en mening på stenen, som om den var skriven på papper. Så snart som han hade skrivit av en mening kom ännu en mening fram på stenen tills han hade skrivit 16 sidor. Broder Joseph underrättades. En person frågade Joseph om det var rätt. Han sade att han inte visste, men han bad och fick en uppenbarelse om att stenen kom från djävulen. Då maldes stenen ner till stoft och avskriften brändes. Den var ett verk av mörkrets makter. Amen.”

Äldste Carl B. Cook
i de sjuttios kvarum

Det är bättre att se uppåt

Om vi liksom president Monson utövar vår tro och riktar blicken mot Gud för att få hjälp blir vi inte överväldigade av livets bördor.

Efter en särskilt tröttsam dag när min första vecka som generalauktoritet närmade sig sitt slut, var min portfölj överfylld och jag var helt uppslukad av frågan: ”Hur ska jag kunna klara av detta?” Jag lämnade de sjuttios kontor och steg in i hissen på kyrkans huvudkontor. Medan hissen åkte ner hängde jag med huvudet och stirrade tomt ner i golvet.

Dörren öppnades och någon steg in, men jag tittade inte upp. När dörren stängdes hörde jag någon fråga: ”Vad är det du tittar på där nere?” Jag kände igen den rösten — det var president Thomas S. Monson.

Jag tittade snabbt upp och svarade: ”Åh, ingenting.” (Jag är säker på att det snabba svaret ingöt förtroende för min förmåga!)

Men han hade sett min dämpade uppsyn och min tunga portfölj. Han log och föreslog kärleksfullt, medan han pekade i riktning mot himlen: ”Det är bättre att se uppåt!” Medan vi åkte ner en våning till förklarade han glatt att han var på väg till templet. När han tog farväl, gav han mig en blick som återigen talade till mitt hjärta: ”Kom nu ihåg att det är bättre att se uppåt.”

När vi skildes åt kom jag att tänka på orden i ett skriftställe: ”Tro på Gud. Tro att han är ... Tro att han har all visdom och all makt, både i himlen och på jorden.”¹ När jag tänkte på vår himmelske Faders och Jesu Kristi makt, fann mitt hjärta den tröst som jag förgäves hade sökt på golvet i den där hissen på väg ner.

Sedan dess har jag begrundat den upplevelsen och profeternas roll. Jag var nedtyngd och modfälld. När profeten talade gav jag akt på honom. Han justerade min fokus så att jag såg upp mot Gud, där jag kunde bli helad och stärkt genom Kristi försoning. Det är vad profeterna gör för oss. De leder oss till Gud.²

Jag vittnar om att president Monson inte bara är profet, siare och uppenbarare. Han är också ett underbart exempel på att efterleva principen att se uppåt. Mer än någon annan skulle han kunna känna sig nedtyngd av sina ansvar. I stället utövar han stor tro och är full av optimism, visdom och kärlek till andra. Hans attityd är ”kan göra” och ”ska göra”. Han litar på Herren och hämtar kraft hos honom, och Herren välsignar honom.

Erfarenheten har lärt mig att om vi liksom president Monson utövar vår tro och riktar blicken mot Gud för att få hjälp, blir vi inte överväldigade av livets bördor. Vi känner oss inte oförmögna att göra det vi är kallade att göra eller behöver göra. Vi blir styrkta och våra liv fylls av frid och glädje.³ Vi inser att det mesta av det som vi oroar oss för är inte av evig betydelse — och om det är det så får vi hjälp av Herren. Men vi måste ha tro för att se uppåt och modet att följa hans vägledning.

Varför är det en utmaning för oss att oupphörligen se uppåt? Kanske saknar vi tro på att en sådan enkel handling kan lösa våra problem. När till exempel Israels barn blev bitna av giftiga ormar befalldes Mose att sätta upp en kopparorm på en påle. Kopparormen representerade Kristus. De som fäste blicken på kopparormen, så som profeten uppmanat dem, blev helade.⁴ Men många andra förmådde inte att se uppåt och de gick under.⁵

Alma bekräftade att orsaken till att israeliterna inte fäste blicken på ormen var att de inte trodde att det skulle hela dem. Almas ord är viktiga för oss idag:

”O mina bröder, om ni kunde bli helade bara genom att se er omkring för att kunna bli helade, skulle ni då inte vara snara att se, eller skulle ni hellre förhärda era hjärtan i otro och vara ... försumliga ...

I så fall skall elände drabba er, men i annat fall: Se er omkring och börja tro på Guds Son, att han skall komma för att återlösa sitt folk, och att han skall lida och dö för att sona deras synder, och att han skall uppstå från de döda.”⁶

President Monsons uppmaning att se uppåt är en metafor för att komma ihåg Kristus. När vi kommer ihåg honom och förlitar oss på hans styrka,

får vi kraft genom hans försoning. Det är så vi kan befrias från vår oro, våra bördor och vårt lidande. Det är så vi kan bli förlåtna och helade från smärtan av våra synder. Det är så vi kan få tro och styrka till att uthärda allting.⁷

Syster Cook och jag besökte nyligen en kvinnokonferens i Sydafrika. När vi hade lyssnat på några inspirerande budskap om att tillämpa försoningen i våra liv, bjöd stavens hjälpföreningspresident oss alla att gå ut. Var och en av oss fick en heliumballong. Hon förklarade att vår ballong representerade den börda, prövning eller svårighet som höll oss tillbaka i våra liv. Vi räknade till tre och släppte våra ballonger, eller våra ”bördor”. När vi tittade upp och såg våra bördor glida iväg, hördes ett ljudligt ”aaahh”. Det var enkelt att släppa iväg ballongen, men det gav oss en förunderlig påminnelse om den obeskrivliga glädje som kommer av att se uppåt och tänka på Kristus.

Till skillnad mot att släppa en heliumballong är det inte en engångsföreteelse att andligen se uppåt. Vi lär oss av sakramentsbönen att vi alltid ska minnas honom och hålla hans bud, så att vi kan ha hans Ande hos oss till vägledning varje dag.⁸

När Israels barn vandrade i ödemarken vägledde Herren dem varje dag på färden när de vände sig till honom för att få ledning. I Andra Moseboken läser vi: ”HERREN gick framför dem, om dagen i en molnstod för att visa dem vägen och om natten i en eldstod för att ge dem ljus.”⁹ Han ledde dem ständigt, och jag vittnar ödmjukt för er att Herren kan göra detsamma för oss.

Så hur leder han oss idag? Genom profeter, apostlar och prästadömsledare och genom känslor som kommer till oss efter att vi har utgjutit vårt hjärta och vår själ till vår himmelske Fader i bön. Han leder oss när vi försakar de världsliga tingen, omvänder oss och förändras. Han leder oss när vi håller hans bud och försöker vara

mer lika honom. Och han leder oss genom den Helige Anden.¹⁰

För att kunna bli vägledad på livets färd och ständigt ha den Helige Andens sällskap, måste vi ha ett "öra som hör" och ett "öga som ser", båda riktade uppåt.¹¹ Vi måste följa den vägledning vi får. Vi måste se uppåt och ta klivet uppåt. Och när vi gör det vet jag att vi känner oss uppåt, för Gud vill att vi ska vara lyckliga.

Vi är vår himmelske Faders barn. Han vill vara en del av våra liv så att han kan välsigna oss och hjälpa oss. Han kan hela våra sår, torka våra tårar och hjälpa oss på vår väg tillbaka till hans närhet. När vi riktar blicken mot honom leder han oss.

Min Gud är mitt ljus, vad fruktar jag då?

*I stormarnas brus jag trygg är ändå ...
Han är min fröjd och min sång.
Vid dag och vid natt han ... leder min gång.¹²*

Jag bär vittnesbörd om att våra synder blir förlåtna och våra bördor lättade när vi riktar blicken mot Kristus. "Låt oss då komma ihåg honom ... och inte hänga med huvudet"¹³, för, som president Monson sade, "det är bättre att se uppåt".

Jag vittnar om att Jesus är vår frälsare och återlösare, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 4:9.
2. Se 2 Nephi 25:23, 26.
3. Se Mosiah 24:15.
4. Se 4 Mos. 21:8–9.
5. Se 1 Nephi 17:41.
6. Alma 33:21–22; se också verserna 19–20.
7. Se Alma 36:3, 17–21; 3 Nephi 9:13.
8. Se Läran och förbunden 20:77.
9. 2 Mos. 13:21.
10. Se 2 Nephi 9:52; 31:13; Läran och förbunden 121:46.
11. Ords. 20:12.
12. "Min Gud är mitt ljus", *Psalmer*, nr 51.
13. 2 Nephi 10:20.

Äldste LeGrand R. Curtis Jr.
i de sjuttios kvarum

Återlösning

Genom Kristus kan människor förändra sig, och gör det också, och ges återlösning.

Det finns olika namn som vi använder för att syfta på Herren Jesus Kristus. Dessa namn ger oss insikt i olika aspekter av Herrens försoningsuppdrag. Ta till exempel titeln "Frälsare". Vi har alla en känsla av vad det innebär att bli frälst eller räddad eftersom var och en av oss någon gång blivit räddad från någonting. När min syster och jag var barn lekte vi i en liten båt på floden, men lämnade oförståndigt nog det säkra lekområdet och drev i väg med strömmen mot obekanta faror nedåt floden. Pappa hörde våra rop och sprang till vår undsättning och räddade oss från flodens faror. När jag tänker på frälsning eller räddning så tänker jag på den upplevelsen.

Titeln "Återlösare" ger liknande insikter. "Att återlösa" är att köpa eller köpa tillbaka. I lagliga sammanhang återlöses egendom genom att lånen slutbetalas eller fordringar för pantsatt egendom återbetalas. På gammaltestamentlig tid föreskrev den mosaiska lagen olika sätt på vilka tjänare och egendom kunde återlösas genom betalning i pengar (se 3 Mos. 25:29–32, 48–55).

En viktig användning i skrifterna av ordet *återlösa* rör israeliternas befrielse ur fångenskapen i Egypten. "Därför att HERREN älskade er ... förde [han] er ut med stark hand och befriade [eller

återlöste] dig ur trädhuset, ur den egyptiske kungens hand, ur faraos hand" (5 Mos. 7:8).

Det här temat att Jehova befriar eller återlöser Israels folk ur fångenskapen upprepas många gånger i skrifterna. Det görs ofta för att påminna folket om Herrens godhet när han befriade israeliterna från egyptierna. Men det görs också för att undervisa dem om att det skulle komma en annan och viktigare återlösning för Israel. Lehi lärde: "Och Messias kommer i tidens fullbord för att han skall kunna återlösa människobarnen från fallet" (2 Nephi 2:26).

Psalmisten skrev: "Men Gud skall friköpa [eller återlösa] min själ från dödsrikets våld" (Ps. 49:16).

Herren förkunnade genom Jesaja: "Jag har utplånat dina överträdelser som ett moln, dina synder som en sky. Vänd om till mig, ty jag har återlöst dig" (Jes. 44:22).

Den återlösning som dessa tre skriftställen handlar om är naturligtvis Jesu Kristi försoning. Detta är den "fulla lösepenning" som vår kärleksfulle Gud ger (Ps. 130:7). Men till skillnad från återlösning i den mosaiska lagen eller i nutida juridiska sammanhang kommer den här återlösningen inte genom "förgängliga ting, med silver eller guld" (1 Petr. 1:18).

”I [Kristus] är vi friköpta genom hans blod och har förlåtelse för våra synder på grund av [hans] rika nåd” (Ef. 1:7). President Taylor sade att genom Återlösarens offer är ”skulden ... betald, återlösningen fullbordad, förbundet uppfyllt, rättvisa skipad, Guds vilja fullgjord, och all makt ligger nu i Guds Sons händer” (*Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor* [2001], s. 43).

Följden av denna återlösning är bland annat att alla Guds barn har betvingat den fysiska döden. Det vill säga, den timliga döden har besegrats och alla ska uppstå. En annan aspekt av Kristi återlösning är segern över den andliga döden. Genom sitt lidande och död betalade Kristus för hela människosläktets synder på villkor av personlig omvändelse.

Så om vi omvänder oss kan vi bli förlåtna för våra synder eftersom vår Återlösare har betalat priset. Det här är goda nyheter för oss, för ”alla har syndat och saknar härligheten från Gud” (Rom 3:23). De som har gått långt bort från rättfärdighetens stigar behöver den här återlösningen så förtvivlat väl, och om de omvänder

sig helt och hållet så kan de göra anspråk på den. Men också de som har arbetat flitigt på att leva ett dygdigt liv behöver den här återlösningen förtvivlat väl, för utan Kristi hjälp kan ingen komma till Faderns närhet. Den här kärleksfulla återlösningen gör det möjligt för rättvisans och barmhärtighetens lagar att uppfyllas för alla dem som omvänder sig och följer Kristus.

Så stor, så härlig och fullständig är vår Återlösares plan, där rättvisa, kärlek och nåden möts i gudomlig endräkt sann!
 (“How Great the Wisdom and the Love”, *Hymns*, nr 195.)

President Boyd K. Packer lärde: ”Det finns en Återlösare, en Medlare, som är både villig och har förmåga att tillfredsställa rättvisans krav och utsträcka nåd till dem som är botfärdiga” (”Medlaren”, *Nordstjärnan*, okt. 1977, s. 53).

Skrifterna, litteraturen och livet är fyllda av berättelser om återlösning. Genom Kristus kan människor förändra sig, och gör det också, och ges

återlösning. Jag älskar berättelserna om återlösning.

Jag har en bekant som inte följde kyrkans lära i sin ungdom. När han kom upp i vuxen ålder insåg han vad han hade gått miste om på grund av att han inte levde efter evangeliet. Han omvände sig, förändrade sitt liv och ägnade sig sedan åt att leva rättfärdigt. En dag träffade jag honom i templet, åratal efter att vi hade umgåtts som kamrater i vår ungdom. Evangeliets ljus lyste i hans ögon, och jag förstod att han var en hängiven medlem i kyrkan som försökte leva efter evangeliet helt och fullt. Hans berättelse är en berättelse om återlösning.

Jag höll en gång en dopintervju med en kvinna som hade gjort sig skyldig till en mycket svår synd. Under intervjun frågade jag om hon förstod att hon aldrig fick upprepa den synden. Med stark sinnesrörelse i ögon och röst sade hon: ”President Curtis, jag skulle aldrig kunna begå den synden igen. Det är därför jag vill bli döpt — för att bli renad från den där fruktansvärda syndens följder.”

Hennes berättelse är en berättelse om återlösning.

När jag under senare år har besökt stavskonferenser och andra möten har jag haft president Thomas S. Monsons uppmaning i åtanke: att undsätta de mindre aktiva medlemmarna i kyrkan. Vid en stavskonferens berättade jag om en mindre aktiv medlem som blev helt aktiv sedan hans biskop och andra ledare hade besökt honom i hemmet, talat om för honom att han behövdes och kallat honom att tjäna i församlingen. Han inte bara tackade ja till ämbetet utan förändrade också sitt liv och sina vanor och blev helt aktiv i kyrkan.

En vän till mig satt i församlingen när jag berättade den där berättelsen. Hans ansiktsuttryck förändrades märkbart under berättelsens gång. Dagen därpå skickade han ett e-postmeddelande till mig och sade att orsaken till att han hade reagerat så känslösamt på berättelsen var att den i mycket liknade berättelsen om hans svärfar som hade återvänt och blivit aktiv i kyrkan. Han talade om för mig att tack vare ett liknande besök av en biskop samt en inbjudan att tjäna i kyrkan, hade hans svärfar omvärderat sitt liv och sitt vittnesbörd, gjort stora förändringar i sitt liv och tackat ja till ämbetet. Den där återaktiverade mannen har nu åttioåtta efterkommande som är aktiva medlemmar i kyrkan.

Vid ett möte några dagar senare berättade jag båda berättelserna. Dagen därpå fick jag ett annat e-postmeddelande som började: "Det där stämmer också in på min far." Det e-postmeddelandet, från en stavspresident, skildrade hur hans far fick en inbjudan att tjäna i kyrkan, trots att han inte hade varit aktiv och hade några vanor som han behövde bryta. Han tackade ja till inbjudan och omvände sig genast, och kom så småningom att tjäna som stavspresident

och sedan som missionspresident och lade grunden för sina efterkommande så att de kunde vara trofasta medlemmar i kyrkan.

Några veckor senare berättade jag alla tre berättelserna på en annan stavskonferens. Efter mötet kom en man till mig och sade att det *inte* var berättelsen om hans far. Det var berättelsen om *honom*. Han skildrade för mig de händelser som hade lett till att han omvände sig och återvände och engagerade sig helt och fullt i kyrkan. Och så fortsatte det. När jag kom med uppmaningen att undsätta de mindre aktiva hörde jag berättelse efter berättelse om personer som tackade ja till inbjudan att återvända och förändra sitt liv. Jag fick höra berättelse efter berättelse om återlösning.

Även om vi aldrig kan gengälda Frälsaren för det han har betalat för vår skull, så kräver frälsningsplanen att vi gör vårt allra bästa att omvända oss helt och fullt och göra Guds vilja. Aposteln Orson F. Whitney skrev:

*O Frälsare, du min själs Återlösare,
vars mäktiga hand har helat mig,
vars förunderliga makt har upplyft
mig
och fyllt min bittra kalk med sötma!
Vilka ord jag kan yttra av tacksamhet,
o nådige Israels Gud!*

*Aldrig någonsin kan jag återgälda
dig, o Herre,
men jag kan älska dig. Ditt rena ord,
hur har det inte varit min enda fröjd,
min glädje om dagen, min dröm om
natten!
Må mina läppar därför fortsätta att
förkunna ditt namn
och må mitt liv återspegla din vilja.
("Savior, Redeemer of My Soul",
Hymns, nr 112.)*

Jag vittnar om kraften i Kristi försoning. När vi omvänder oss och kommer till honom kan vi få det eviga livets alla välsignelser. Att vi må göra det och på så sätt skriva vår egen berättelse om återlösning, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Omvändelsens gudomliga gåva

Endast genom omvändelse får vi tillgång till Jesu Kristi försonande nåd.

Det finns en berättelse i Mormons bok om en man som hette Nehor. Det är lätt att förstå varför Mormon, när han förkortade nephiternas tusenåriga uppteckning, ansåg det viktigt att ta med något om den här mannen och det bestående inflytande som hans lära hade. Mormon ville varna oss eftersom han visste att den här filosofin skulle dyka upp igen i vår tid.

Nehor trädde fram omkring 90 år före Kristi födelse. Han predikade "att hela människosläktet skulle bli frälst på den yttersta dagen ... ty Herren hade skapat alla människor och hade även återlöst alla människor, och till sist skulle alla människor få evigt liv" (Alma 1:4).

Omkring femton år senare kom Koriher bland nephiterna och predikade och utvecklade Nehors lära. Mormons bok säger att "han var antikrist, ty han började predika för folket mot profetiorna om Kristi ankomst" (se Alma 30:6). Det Koriher predikade gick ut på "att ingen försoning för människornas synder kunde ske, utan att varje människa här i livet skördade följderna av sitt eget handlande. Därför fick varje människa framgång

alltefter sin begåvning, och varje människa segrade alltefter sin styrka. Och vad människan än gjorde så var det inte något brott" (Alma 30:17). De här falska profeterna och deras efterföljare "trodde inte på att omvända sig från sina synder" (Alma 15:15).

Liksom i Nehors och Korihors dagar lever vi i en tid inte långt före Jesu Kristi ankomst — i vårt fall förberedelsestiden för hans andra ankomst. Och på liknande sätt är omvändelsens budskap ofta inte välkommet. Några påstår att om det finns en Gud så ställer han inga verkliga krav på oss (se Alma 18:5). Andra hävdar att en kärleksfull Gud förlåter all synd efter en enkel bekännelse, eller att om det finns ett straff för synden så "kommer Gud att ge oss några rapp, och till sist skall vi bli frälsta i Guds rike" (2 Nephi 28:8). Andra förnekar liksom Koriher att Kristus existerar eller att det finns något sådant som synd. Deras lära är att värderingar, normer och till och med sanning är relativ. Av det följer att vad som än känns rätt för en själv kan inte andra döma det och säga att det är orätt eller syndigt.

Ytligt sett kan en sådan filosofi tyckas lockande, eftersom den tillåter

oss att tillfredsställa varje böjelse eller begär utan oro för följderna. Genom att använda Nehors och Korihors lära kan vi bortförklara och rättfärdiga vad som helst. När profeter kommer och ropar omvändelse är det som att de "lägger smolk i glädjebägaren". Men egentligen borde profeternas rop tas emot med glädje. Utan omvändelse sker inga verkliga framsteg eller förbättringar i livet. Att låtsas att det inte finns någon synd lindrar inte dess börda eller smärta. Lidandet som synden för med sig innebär inte i sig att någonting förändras till det bättre. Endast omvändelse leder till ett bättre livs soliga höjder. Och naturligtvis är det endast genom omvändelse som vi får tillgång till Jesu Kristi försonings nåd och frälsning. Omvändelse är en gudomlig gåva och vi borde tala om den med ett leende på läpparna. Den leder till frihet, självförtroende och frid. I stället för att lägga smolk i glädjebägaren är omvändelsens gåva en anledning att känna äkta glädje.

Omvändelse är en valmöjlighet enbart tack vare Jesu Kristi försoning. Det är hans oändliga offer som "frambringa medel varigenom de kan ha tro till omvändelse" (Alma 34:15). Omvändelse är det nödvändiga villkoret och Kristi barmhärtighet kraften varigenom "barmhärtigheten tillfredsställer rättvisans krav" (Alma 34:16). Vårt vittnesbörd är detta:

"Vi vet att rättfärdiggörelsen [eller förlåtelse för synder] genom vår Herres och Frälsares Jesu Kristi nåd är rättfärdig och sann.

Och vi vet även att heliggörelsen [eller rening från syndens följder] genom vår Herres och Frälsares Jesu Kristi nåd är rättfärdig och sann för alla dem som älskar och tjänar Gud med all sin förmåga, allt sitt förstånd och all sin styrka" (L&F 20:30–31).

Omvändelse är ett omfattande

ämne, men i dag vill jag bara nämna fem aspekter av den här grundläggande principen i evangeliet som jag hoppas ska vara till stor hjälp.

För det första: Inbjudan till omvändelse är ett uttryck för kärlek. När Frälsaren började ”predika och säga: ’Omvänd er, ty himmelriket är nära’” (Matt. 4:17) så var det ett kärlekens budskap som inbjöd alla som ville att göra sig värdiga att förena sig med honom ”och åtnjuta det eviga livets ord i den här världen och evigt liv i den kommande världen” (Mose 6:59). Om vi inte inbjuder andra att ändra sig eller om vi inte kräver omvändelse av oss själva, då fullgör vi inte en grundläggande plikt som vi är skyldiga oss själva och andra. En eftergiven förälder, en alltför förstående vän, en räddhågad ledare i kyrkan tänker i själva verket mer på sig själv än på deras välfärd och lycka som de skulle kunna hjälpa. Ja, uppmaningen till omvändelse uppfattas ibland som intolerant eller förolämpande och ses kanske med ogillande, men när den leds av Anden är den i själva verket sann omtanke (se L&F 121:43–44).

För det andra: Omvändelse innebär en strävan att förändras. Det vore ett hån mot Frälsarens lidande i Getsemane och på korset att förvänta sig att han ska förvandla oss till änglavarelser utan verklig ansträngning från vår sida. Snarare söker vi hans nåd, som fullkomnar och lönar vår hängivna strävan (se 2 Nephi 25:23). Kanske borde vi när vi ber om barmhärtighet också be om tid och möjlighet att verka och sträva och övervinna. Herren ler förvisso mot den som önskar komma värdig till domen, den som dag efter dag beslutsamt arbetar på att ersätta svaghet med styrka. Verklig omvändelse, verklig förändring, kan kräva upprepade försök, men det finns

något ädelt och heligt i sådan strävan. Gudomlig förlåtelse och läkedom strömmar naturligt till en sådan själ, för ”dygd älskar dygd, ljus håller sig till ljus, barmhärtighet har medlidande med barmhärtighet och gör anspråk på sina egna” (L&F 88:40).

Med hjälp av omvändelse kan vi ständigt förbättra vår förmåga att leva efter den celestiaa lagen, för vi inser att ”den som inte kan hålla ett celestiaal rikets lag kan inte uthärda en celestiaal härlighet” (L&F 88:22).

För det tredje: Omvändelse är inte bara att överge synden utan också ett beslut att lyda. I Bible Dictionary står det: ”Omvändelse innebär att vända sitt hjärta och sin vilja till Gud och att överge synden, som vi har en naturlig böjelse för.”¹ Ett av flera exempel på den här lärdomen i Mormons bok finner vi i Almas ord till en av hans söner:

”Därför befäller jag dig, min son, i fruktan för Gud, att du avstår från din ondska,

att du vänder dig till Herren av hela din själ, förmåga och styrka” (Alma 39:12–13; se också Mosiah 7:33; 3 Nephi 20:26; Mormon 9:6).

För att omvändelsen ska vara fullständig måste den omfatta inget mindre än ett förbund att lyda honom. Vi kallar det här förbundet dopförbundet eftersom det sker genom dop i vatten (se Mosiah 18:10). Frälsarens eget dop, som gav oss det exempel som vi skulle följa, bekräftade hans förbund att lyda Fadern. ”Men trots att han är helig visar han människobarnen att han i köttet ödmjukar sig inför Fadern och betygar för Fadern att han vill vara honom lydiga genom att hålla hans bud” (2 Nephi 31:7). Utan det här förbundet förblir omvändelsen ofullständig och syndernas förlåtelse

ouppnådd.² Med professor Noel Reynolds minnesvärda ord: "Valet att omvända sig är ett val att riva broar åt alla håll [efter att ha beslutat sig] för att alltid bara följa *en* väg, *den* väg som leder till evigt liv."³

För det fjärde: Omvändelse kräver att det finns en allvarlig föresats och en vilja att hålla ut, också i smärta. Om vi tar fram en lista med bestämda steg i omvändelseprocessen kan det vara till hjälp för somliga, men det kan också leda till ett mekaniskt avbockande utan verklig känsla eller förändring. Sann omvändelse är inte ytlig. Herren ger oss två övergripande krav: "Häri genom kan ni veta om en mänskliga omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och överger dem" (L&F 58:43).

Att bekänna och att överge är starka begrepp. De innebär så mycket mer än ett flyktigt: "Jag erkänner, förlåt!" Bekännelse är ett djupt och ibland kvalfullt erkännande av felsteg och synder mot Gud och människa. Sorg och ånger och bittra tårar åtföljer ofta ens bekännelse, i synnerhet om ens handlingar har vållat en annan person smärta eller, vad värre är, har fört någon annan in i synd. Det är denna djupa vända, när man ser tingen som de verkligen är, som får en att likt Alma ropa: "O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig som befinner mig i bitterhetens galla och är omsluten av dödens eviga kedjor" (Alma 36:18).

Med tron på den barmhärtige Återlösaren och hans makt vänds förtvivlan i hopp. Ens hjärta och önsknings förändras och synden som lockade en blir alltmer avskyvärd. En fast föresats att överge synden och att i största möjliga utsträckning gottgöra den skada man vållat växer nu i det nya hjärtat. Den här fasta föresatsen mognar snart till ett förbund att lyda Gud. När det förbundet är på plats, då kommer den Helige Anden, den gudomliga nådens budbärare, med lindring och förlåtelse. Man känner sig manad att utropa, återigen med Alma: "O vilken glädje, och vilket förunderligt ljus jag såg! Ja, min själ fylldes med glädje, lika stor som min smärta hade varit" (Alma 36:20).

Varje smärta i omvändelsen kommer alltid att vara mycket mindre än den smärta som krävs för att tillfredsställa rättvisans krav för olösta överträdelser. Frälsaren sade inte mycket om vad han utstod för att tillfredsställa rättvisans krav och sona våra synder, men han sade följande beskrivande ord:

"Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ — och jag önskade

att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken" (L&F 19:16–18).

För det femte: Oavsett priset som omvändelsen kräver uppslukas det av förlåtelsens glädje. I ett generalkonferenstal med titeln "Förlåtelsens strålande morgon" gjorde president Boyd K. Packer den här jämförelsen:

"I april 1847 ledde Brigham Young det första kompaniet av pionjärer från Winter Quarters. Vid samma tid, ungefär 260 mil västerut, kämpade de kvarlevande från Donner-sällskapet sig nedför sluttningarna på Sierra Nevada-bergen in i Sacramento-dalen.

De hade tillbringat den våldsamma vintern fångade i snödrivorna nedanför toppen. Att någon överlevde dessa dagar och veckor och månader av svält och obeskrivliga plågor är helt ofattbart.

Bland dem fanns den femtonårige John Breen. På natten till den 24 april kom han till Johnsons ranch. Många år senare skrev John:

'Det var långt efter skymningen när vi kom till Johnsons ranch, så den första gången jag såg den var tidigt på morgonen. Vädret var vackert, marken var täckt med grönt gräs, fåglarna sjöng högt uppe i träden, och resan var över. Jag kunde knappt tro att jag var vid liv.

Den scen jag såg den där morgonen tycks ha etsat sig fast i mitt sinne. Det mesta av händelserna har suddats bort från mitt minne, men jag kan alltid se lägret nära Johnsons ranch.'

President Packer sade: "Först var jag förbryllad över hans ord att 'det mesta av händelserna har suddats bort från mitt minne'. Hur kunde långa månader av otroligt lidande och plågor försvinna från hans minne? Hur kunde den hårda vintern ersättas av en strålande morgon?"

Vid närmare eftertanke fann jag

det inte förbryllande alls. Jag har sett något liknande hända med människor jag känner. Jag har sett människor som tillbringat en lång vinter med skuld och andlig svält komma fram till förlåtelsens morgon. När den morgonen kom hade de lärt följande:

'Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem' [L&F 58:42]."⁴

Med tacksamhet accepterar och vittnar jag om att vår Herres ofattbara lidande, död och uppståndelse "åstadkommer omvändelsens villkor" (Helaman 14:18). Omvändelsens gudomliga gåva är nyckeln till lycka här och i livet efter detta. Med Frälsaren ord och i ödmjukhet och kärlek inbjuder jag alla: "Omvänd er, ty himmelriket är nu här" (Matt. 4:17). Jag vet att om ni tackar ja till denna inbjudan så finner ni glädje både nu och för evigt. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Bible Dictionary, "Repentance".
2. Mormons bok talar upprepade gånger om att "döpas till omvändelse" (se Mosiah 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Helaman 3:24; 5:17, 19; 3 Nephi 1:23; 7:24-26; Moroni 8:11). Johannes Döparen kallade det "vatten till omvändelse" (Matt. 3:11) och Paulus talade om "omvändelsens dop" (Apg. 19:4). Uttrycket finns också i Läran och Förbunden (se Läran och förbunden 35:5; 107:20). "Dop till omvändelse" avser det faktum att dopet med dess förbund att lyda är omvändelsens slutsten. Efter fullständig omvändelse, och däri ingår dopet, uppfyller man kraven för att få handpåläggning för den Helige Andens gåva, och det är genom den Helige Anden som man får Andens dop (se Joh. 3:5) och syndernas förlåtelse: "Ty porten genom vilken ni måste gå in är omvändelse och dop med vatten, och sedan kommer era synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden" (2 Nephi 31:17).
3. Noel B. Reynolds, "The True Points of My Doctrine", *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, nr 2 (1996), s. 35; kursivering tillagd.
4. Boyd K. Packer, "Förlåtelsens strålande morgon", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 19.

Äldste L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

Den fullkomliga kärleken driver ut rädslan

Om du följer inbjudan att dela med dig av din tro och de känslor du har inför Jesu Kristi återställda evangelium är kärlekens och modets anda ständigt dina följeslagare.

President Monson, vi gläds alla över de nya templet som du berättade om. Jag har många släktingar i Wyoming och för dem var det extra härligt.

När ett nytt tempel har byggts i världen gör kyrkan något som är en rätt vanlig tradition i USA och Kanada. Vi anordnar ett öppet hus. Under veckorna innan invigningen av det nya templet öppnar vi dörrarna på vid gavel och inbjuder lokala politiker och religiösa ledare, kyrkans lokala medlemmar och människor av annan tro till en rundtur i det nybyggda templet.

Det är underbara tillställningar som hjälper människor som inte känner till vår kyrka att lära sig lite om den. Nästan alla som besöker ett nytt tempel förundras av dess skönhet, både på utsidan och insidan. De imponeras av hantverket och av hur noggrant varje detalj i templet har utförts. Dessutom känner många av besökarna någonting unikt och speciellt när de blir ledda genom det

oinvigda templet. De här reaktionerna är alla vanliga bland dem som besöker våra öppna hus, men ingen av dem är den vanligaste. Det som gör allra störst intryck på besökarna är medlemmarna i kyrkan som de möter på våra öppna hus. De åker därifrån med ett evigt minne av sina värdar, de sista dagars heliga.

Kyrkan får nu mer uppmärksamhet världen över än den någonsin fått tidigare. Nyhetsreportrar skriver eller talar om kyrkan varje dag och rapporterar om dess många aktiviteter. Många av de främsta nyhetskällorna i USA tar regelbundet upp ämnet kyrkan och dess medlemmar. Och det blir allt vanligare i resten av världen också.

Kyrkan drar också till sig uppmärksamhet på internet, som på ett dramatiskt sätt har förändrat hur människor delar information. Dygnet runt över hela världen diskuteras kyrkan och dess läror på internet, på bloggar och i sociala nätverk, av människor som aldrig har skrivit för dagstidningar eller

tidskrifter. De gör videofilmer och delar med sig av dem på nätet. Det här är vanliga människor — både medlemmar i kyrkan och i andra trossamfund — som talar om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Förändringar i vårt sätt att kommunicera kan delvis förklara varför vi "mormoner" är mer synliga än någonsin. Kyrkan växer också och går ständigt framåt. Fler människor har grannar och vänner som är medlemmar i kyrkan, och det finns framstående medlemmar i kyrkan i regeringar, i företag, i underhållningsbranschen, i skolor och överallt annars verkar det som. Till och med de som inte är medlemmar i kyrkan har märkt det, och de undrar vad det är som händer. Det är underbart att så många nu känner till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Men även om kyrkan blir alltmer synlig finns det fortfarande många som inte förstår sig på den. Somliga har fått lära sig att vara misstänksamma mot kyrkan och tror på negativa stereotyper om kyrkan, utan att ifrågasätta dess källa eller korrekthet. Det finns också en hel del felaktig information och förvirring om kyrkan och vad den står för. Det har varit så ända sedan profeten Joseph Smiths tid.

Joseph Smith skrev sin historia delvis "för att ta allmänheten ur

villfarelserna och ge alla sanningssökare kunskap om de verkliga händelserna" (Joseph Smith — Historien 1:1). Det är sant att det alltid kommer att finnas de som förvränger sanningen och avsiktligt beskriver kyrkans läror felaktigt. Men majoriteten av de som har frågor om kyrkan vill bara försöka att förstå. De är ärliga människor som är genuint nyfikna på oss.

Kyrkans växande synlighet och rykte ger oss medlemmar oerhörda möjligheter. Vi kan hjälpa till att "ta allmänheten ur villfarelserna" och rätta till felaktig information när vi påstås vara någonting som vi inte är. Men viktigast av allt: Vi kan visa vilka vi är.

Det finns många saker som vi kan göra — som du kan göra — för att sprida kunskap om kyrkan. Om vi gör det i samma anda och uppträder på samma sätt som vi gör när vi är värddar för templet's öppna hus, kommer våra vänner och grannar att börja förstå oss bättre. Då upphör deras misstänksamhet, negativa stereotyper försvinner, och de börjar se kyrkan som den verkligen är.

Låt mig ge några förslag på vad var och en av oss kan göra.

För det första: Vi måste vara frimodiga när vi pratar om Jesus Kristus. Vi vill att andra ska veta att vi tror att han är den centrala personen

i hela den mänskliga historien. Hans liv och lärdomar ligger till grund för Bibeln och de andra böckerna som vi betraktar som helig skrift. Gamla testamentet bereder vägen för Kristi jordiska verksamhet. Nya testamentet beskriver hans jordiska verksamhet. Mormons bok ger oss ett andra vittne om hans jordiska verksamhet. Han kom till jorden för att förkunna sitt evangelium som grundval för hela mänskligheten, så att alla Guds barn skulle kunna lära sig om honom och följa hans lärdomar. Sedan gav han sitt liv för att bli vår Frälsare och Återlösare. Endast genom Jesus Kristus är

frälsningen möjlig. Därför tror vi att han är den centrala personen i hela den mänskliga historien. Vår eviga bestämmelse ligger som alltid i hans hand. Det är underbart att tro på honom och erkänna honom som vår Frälsare, vår Herre och vår Mästare.

Vi tror också att det endast är genom Kristus som vi kan finna sann tillfredsställelse, hopp och glädje — både i det här livet och i evigheten. Vår lära, såsom den läggs fram i Mormons bok, lyder eftertryckligen: "Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv" (2 Nephi 31:20).

Vi förkunnar vår tro på Jesus Kristus och erkänner honom som vår Frälsare. Han välsignar och vägleder oss i våra ansträngningar. Han styrker oss under jordelivets resa och han skänker oss frid i prövningens stund. Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga lever i tro på honom vars kyrka det är.

För det andra: Var ett rättfärdigt föredöme för andra. När vi har förkunnat vår tro måste vi följa det råd som ges till oss i Första Timoteusbrevet 4:12: "Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet."

Frälsaren undervisade om hur viktigt det är att vara ett föredöme för vår tro när han sade: "Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen" (Matt. 5:16).

Våra liv ska vara exempel på godhet och dygd medan vi försöker att efterlikna hans föredöme inför världen. De goda gärningar som vi gör kan hedra både Frälsaren och

hans kyrka. När du gör gott och är en hedervärd och rättrådig man eller kvinna, återspeglar du Kristi ljus.

För det tredje: Berätta frimodigt om kyrkan. Vi välsignas i vårt dagliga liv med många tillfällen att berätta om vår tro för andra. När våra arbetskamrater och vänner frågar om vår religiösa tro, inbjuder de oss att berätta vilka vi är och vad vi tror på. Det är inte säkert att de är intresserade av kyrkan, men de är intresserade av att lära känna oss på ett djupare plan.

Min rekommendation till dig är att acceptera deras inbjudan. Dina vänner inbjuder dig inte att undervisa, predika, förklara eller förmana. För en dialog med dem — berätta om någonting i din tro — men fråga även dem om deras tro. Bedöm graden av deras intresse genom de frågor de ställer. Om de ställer många frågor, fokusera då samtalet kring att svara på dessa frågor. Kom alltid ihåg att det är bättre att de frågar än att du berättar.

Vissa medlemmar tycks vilja hålla sitt medlemskap i kyrkan hemligt. De har sina skäl. De kanske till exempel tror att det inte är lämpligt för dem att berätta om sin tro. De kanske är rädda för att göra misstag eller för att få en fråga som de inte kan svara på. Om du brukar tänka sådana tankar har jag ett råd till dig. Kom helt enkelt ihåg

Johannes ord: "Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan" (1 Joh. 4:18). Om vi helt enkelt älskar Gud och vår nästa har vi blivit lovade att vi ska övervinna vår rädsla.

Om du på sistone har besökt www.mormon.org, kyrkans webbplats för dem som är intresserade av att lära sig mer om kyrkan, har du sett att en del medlemmar har lagt ut information om sig själva. De har skapat personbeskrivningar som förklarar vilka de är och varför deras kristna tro är viktig för dem. De berättar frimodigt om sin tro.

Vi bör värdesätta och närma oss sådana samtal med kristuslik kärlek. Vårt tonfall, vare sig vi talar eller skriver, bör vara respektfullt och artigt, oavsett svaren vi får från andra. Vi bör vara ärliga och öppna och försöka uttrycka oss på ett tydligt sätt. Vi bör i allt undvika att argumentera eller bli defensiva.

Aposteln Petrus förklarade: "Liksom han som har kallat er är helig, skall ni föra ett alltigenom helgat samtal" (KJV 1 Peter 1:15; se 1 Petr. 1:15).

Dagens samtal tycks alltmer föras på internet. Vi uppmuntrar alla, ung som gammal, att använda internet och sociala medier för att nå ut till andra och sprida er religiösa tro.

När du använder internet kanske

Äldste Jeffrey R. Holland

i de tolv apostlarnas kворum

du träffar på pågående samtal om kyrkan. När Anden manar dig till det ska du inte vara rädd för att göra din röst hörd i dessa samtal.

Budskapet i Jesu Kristi evangelium är inte likt någonting annat du berättar om för andra. I informationsåldern är det den mest värdefulla informationen i världen. Det finns ingen tvekan om dess värde. Det är en dyrbar pärla (se Matt. 13:46).

När vi talar om kyrkan försöker vi inte att få den att låta bättre än den är. Vi behöver inte sälja budskapet. Vi behöver bara återge budskapet på ett ärligt och rakt sätt. Om vi öppnar kommunikationskanalerna bevisar budskapet i Jesu Kristi återupprättade evangelium sig självt för dem som är redo att ta emot det.

Ibland är det stor skillnad — ett hav av intryck — mellan hur vi upplever kyrkan från insidan och hur andra ser på den från utsidan. Detta är det främsta skälet till att vi håller ett öppet hus innan varje nytt tempel invigs. De medlemmar som ställer upp som volontärer vid öppet hus försöker bara hjälpa andra att se på kyrkan som de ser på den från insidan. De vet att kyrkan är ett underbart och förunderligt verk och de vill att andra också ska få veta det. Jag önskar att du också vill det.

Jag lovar dig att om du tar emot min inbjudan att berätta om din tro på och dina känslor för Jesu Kristi återupprättade evangelium, är kärlekens och modets anda ständigt dina följeslagare, för "den fullkomliga kärleken driver ut rädslan" (1 Joh. 4:18).

Detta är en tid när vi får allt större möjligheter att berätta om Jesu Kristi evangelium för andra. Må vi förbereda oss för att ta till vara på möjligheterna som var och en av oss får att berätta om vår tro, är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Modigt skall vi kämpa

Jag ber varje man, ung som gammal, som bär prästadömet att höja en starkare och mer hängiven röst, ... en röst för det goda, en röst för evangeliet, en röst för Gud.

Samma anda som denna mycket gripande psalm och med äldste Richard G. Hinckleys värtaliga bön i mitt hjärta, vill jag tala rakt på sak till er i kväll, bröder, och denna frispråkighet gäller också de unga männen i aronska prästadömet.

När vi återger Joseph Smiths stor-slagna första syn går vi ibland snabbt förbi den hotfulla kraftmätningen som kom alldeles före den, en kraftmätning som var avsedd att om möjligt förgöra pojken eller åtminstone hindra den kommande uppenbarelsen. Vi pratar inte om motståndaren om vi inte måste, och jag tycker inte om att tala om honom alls, men upplevelsen som den unge Joseph hade påminner oss om det som varje man, även varje ung man, som hör mig idag behöver komma ihåg.

För det första att Satan, Lucifer eller lögnernas fader — vad man än kallar honom — verkligen existerar och är ondskan personifierad. Hans avsikter är alltid illvilliga och han skälver av motvilja vid åsynen av förlösande ljus, vid blotta tanken på sanningen. För det andra är han en evig motståndare mot Guds kärlek, Jesu Kristi försoning och fridens och frälsningens verk. Han

strider mot dessa närhelst och varhelst han får möjlighet. Han vet att han kommer att besegras och kastas ut till slut, men han är fast besluten att ta så många med sig som möjligt.

Så vilken taktik använder djävulen sig av i denna tävling där evigt liv står på spel? Återigen kan vi lära oss av upplevelsen i den heliga lunden. Joseph skrev att i ett försök att hindra allt som låg förestående utövade Lucifer "ett så häpnadsväckande inflytande över mig att min tunga bands"¹.

Som president Boyd K. Packer lärde i morse kan Satan inte själv döda en människa. Det är en av de många saker han inte kan göra. Men tydligen bär hans ansträngningar att hindra verket tillräcklig frukt om han bara lyckas binda de trognas tunga. Bröder, om så är fallet, söker jag i kväll efter män, unga som gamla, som bryr sig tillräckligt mycket om striden mellan det goda och det onda för att mönstra på och höja rösten. Vi ligger i krig, och under några minuter vill jag agera rekryteringsofficer.

Måste jag nynna en del av psalmen "Modigt skall vi kämpa"? Ni vet raden om "Hör! Nu vår Herre kallar till slag"². Naturligtvis är det bästa med

stridsropet att vi *inte* ber om frivilliga som ska skjuta med gevär eller kasta handgranater. Nej, vi vill ha bataljoner som har som vapen "varje ord som utgår från Guds mun"³. Så jag söker i kväll missionärer som inte frivilligt binder sin tunga utan som med Herrens Ande och kraften i sitt prästadöme öppnar munnen och talar förunderliga ting. Sådana ord, sade en gång kyrkans tidiga bröder, är medlet genom vilket trons "mäktigaste gärningar [har] utförts och kommer att utföras"⁴.

Jag ber särskilt de unga männen i aronska prästadömet att sätta sig upp och vara uppmärksamma. Låt mig ge er en liknelse från idrottens värld. Unga män, det här är en tävling på liv och död. Så jag vill spänna ögonen i er, näsa mot näsa med tillräckligt mycket svavelos i rösterna att sveda ögonbrynen lite — så där som lagledare gör när matchen är jämn och seger betyder allt. Och med matchens öde i vågskålen säger den här lagledaren till er att en del av er, för att ni ska få spela i matchen, måste vara mer moraliskt rena än ni är idag. I den här kampen mellan gott och ont får ni inte spela för motståndaren när frestelserna

kommer och sedan förvänta er kunna stå på Frälsarens sida när det är dags att gå till templet och på mission, som om inget hade hänt. Så, mina unga vänner, får ni inte göra. Gud låter inte gäcka sig.

Så vi står inför ett dilemma i kväll, ni och jag. Det finns nämligen tusentals unga män i aronska prästadömetets ålder på kyrkans medlemslistor som har möjlighet att bli våra framtida missionärer. Men utmaningen vi står inför är att de här diakonerna, lärarna och prästerna måste hålla sig tillräckligt aktiva och tillräckligt värdiga för att ordinerats till äldster och verka som missionärer. Så det vi behöver är att de unga män som redan är med i laget *stannar kvar* i det och slutar dribbla utanför planen just när vi behöver er bästa insats! Inom nästan alla sporter jag känner till finns det linjer på golvet eller fältet som markerar området som varje deltagare måste hålla sig inom för att få tävla. Likaså har Herren dragit upp linjer inom värdigheten för dem som kallas att verka med honom. Ingen missionär kan låta bli att omvända sig från sexuell överträdelse, svordomar eller pornografins begär och sedan

vänta sig att kunna uppmana andra att omvända sig från detsamma! Det kan du inte göra. Anden är inte med dig då, och orden fastnar i munnen när du ska säga dem. Du kan inte gå längs vad Lehi kallade "förbjudna stigar"⁵ och förvänta dig att kunna vägleda andra till "den trånga och smala stigen"⁶ — det går inte.

Men det finns ett svar på den här utmaningen för er liksom för undersökaren du kommer att undervisa. Vem du än är och vad du än har gjort kan du få förlåtelse. Var och en av er unga män kan lämna alla överträdelser ni kämpar mot bakom er. Det är förlåtelsens under, miraklet som kommer genom Herren Jesu Kristi försoning. Men ni kan inte göra det om ni inte är aktivt hengivna evangeliet, och inte heller utan omvändelse där så behövs. Jag ber er unga män att vara aktiva och att vara rena. Om det behövs ber jag er att *bli* aktiva och *bli* rena.

Bröder, vi talar i klartext till er eftersom det sällan hjälper att linda in det. Vi talar rättfram, för Satan är verklig. Han är fast besluten att förgöra er, och ni ställs inför hans inflytande vid allt lägre åldrar. Så vi tar er i kavajslaget och ropar med all kraft:

*Kämpa för Guds rike, ja, mot våld och mot list!
Kom, hjälp nu till! Kom, hjälp nu till!*

Mina unga vänner, vi behöver ytterligare tiotusentals missionärer under kommande månader och år. De måste komma ifrån en allt större del av aronska prästadömet som är ordinerade, aktiva, rena och värdiga att verka.

Till dem av er som tjänat eller som nu tjänar: Vi tackar er för det goda ni gjort och för de liv ni berört. Gud välsigne er! Vi vet också att det finns några som sett fram emot att verka som missionär hela livet, men som av hälsoskäl eller på grund av andra begränsningar bortom deras kontroll inte kan göra det. Vi vill offentligt och med stolthet hedra denna grupp. Vi känner er önskan och vi prisar er hängivenhet. Vi älskar och beundrar er. Ni är "med i laget" och kommer alltid att vara med i laget trots att ni med heder befriats från att verka på heltid. Men vi behöver resten av er!

Nu, bröder i melkisedekska prästadömet, ni kan inte bara le och luta er tillbaka i stolen. Jag är inte klar. Vi behöver tusentals fler äldre par som kan verka som missionärer för kyrkan. Varje missionspresident ber innerligt om dem. Överallt där våra äldre par verkar för de med sig en mognad och framgång till verket som ligger bortom 19-åriga missionärens förmåga, hur värdiga de än är.

För att uppmuntra fler par att verka har första presidentskapet och de tolvsvorum gjort något som är större och generösare än något annat inom missionsverksamheten under de senaste 50 åren. I maj i år fick alla prästadömsledare meddelande om att boendekostnaderna för äldre missionärer (och jag menar här *endast* boendekostnaden) skulle subventioneras av kyrkans missionärsfond om kostnaden översteg ett visst belopp i

månaden. Vilken välsignelse! Det är en himlasänd gåva som hjälper till att möta den största utgiften för våra äldre missionärer. Bröderna har också beslutat att äldre missionärer kan kallas på 6 eller 12 månader, förutom de traditionella 18 eller 23. En annan god nyhet är att tillstånd ges till äldre par att på egen bekostnad en kort tid återvända hem för viktiga familjehändelser. Och sluta oroa er för att ni ska tvingas knacka dörr eller hålla samma takt som 19-åringarna! Det är inte det vi ber er att göra, men vi har många andra uppgifter åt er där ni själva till stor del lägger upp arbetet.

Bröder, med tanke på hälsa, familj eller ekonomiska orsaker vet vi att en del av *er* inte har möjlighet att verka för tillfället, eller kanske ens någonsin. Men med lite planering kan många av er göra det.

Biskopar och stavspresidenter, samtala om det här behovet vid rådsmöten och konferenser. Sitt på förhöjningen under era möten och se med en bön i hjärtat ut över församlingen och sök inspiration om vilka som bör kallas. Rådgör sedan med dem och hjälp dem planera in när de kan verka. Bröder, när det sker, säg till er hustru att om ni kan lämna fåtöljen och fjärrkontrollen under några korta månader så kan de lämna sina barnbarn. De små liven kommer att klara sig, och jag lovar er

att ni kommer att hjälpa dem medan ni är i Herrens tjänst på sätt som ni aldrig, hur ni än försökte, hade kunnat göra om ni stannat hemma hos dem. Finns det en större gåva som far- och morföräldrar kan ge sina efterkommande än att säga i ord som i handling: "I vår familj är vi missionärer!"

Det finns mer att göra än missionsverksamhet i denna stora, underbara kyrka. Men nästan allt annat vi behöver göra är beroende av att människor först får höra talas om Jesu

Montreal, Quebec, Kanada

Kristi evangelium och kommer till tro. Ja, det var därför som Jesu sista befallning till de tolv var så grundläggande: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sönnens och den helige Andes namn"⁸ Då, och först då, kan resten av evangeliets välsignelser komma — familjekänsla, ungdomsprogram, prästadömslöften och förrättningar som leder till templet. Men som Nephi vittnade: Inget av detta kan ske förrän man "går in genom ... porten"⁹. Med allt som behöver göras längs vägen till evigt liv, behöver vi många fler missionärer som öppnar porten och hjälper andra genom den.

Jag ber varje man, ung som gammal, som bär prästadömet att höja en starkare och mer hängiven röst, inte bara mot det onda och mot han som personifierar den, utan en röst för det goda, en röst för evangeliet, en röst för Gud. Bröder i alla åldrar, lossa er tunga och se hur era ord kan utföra under hos dem "som endast hålls borta från sanningen för att de inte vet var de skall finna den"¹⁰.

*Framåt! Vi räds ej hetta och köld, mod är vår hjälm och tro är vår sköld, dygd är vår fana, änglar vår vakt, så framåt vi glada går uti Herrens makt.*¹¹

I Jesu Kristi, vår Mästares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smith — Historien 1:15.
2. "Modigt skall vi kämpa", *Psalmer*, nr. 173.
3. Läran och förbunden 84:44; se också 5 Mos. 8:3; Matt. 4:4.
4. *Lectures on Faith* (1985), s. 73.
5. 1 Nephi 8:28.
6. 2 Nephi 31:18.
7. Se *Psalmer*, nr. 173.
8. Matt. 28:19.
9. 2 Nephi 33:9.
10. Läran och förbunden 123:12.
11. *Psalmer*, nr. 173.

Biskop Keith B. McMullin

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Aronska prästadömet kraft

Du och det aronska prästadömsämbete du bär är av största betydelse för arbetet som vår himmelske Fader utför för sina barn och förberedelsen av denna jord för Frälsarens andra ankomst.

Under en utbildning för generalauktoriteter nyligen betonade president Thomas S. Monson återigen plikterna och möjligheterna för bärare av aronska prästadömet.¹ Det är i den undervisningens anda som jag vill tala till er.

Plikten, när den utövas på rätt sätt, avgör människors och nationers öde. Så grundläggande är pliktens princip att prästadömsbärare uppmanas: "Låt nu därför var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd."²

President Monson förklarar: "Plikten kan kalla oss i tysthet när vi som bär prästadömet utför de uppgifter vi får."³ President Monson citerade George Albert Smith: "Er första plikt är att ta reda på vad Herren önskar och sedan, genom kraften och styrkan i hans heliga prästadöme, hedra er kallelse i era medarbetares närvaro på ett sådant sätt att folket gärna vill följa er."⁴

Om sin egen plikt sade vår Herre: "Jag söker inte min egen vilja utan [Faderns] vilja."⁵ "Jag har inte kommit

ner från himlen för att göra min vilja utan hans vilja som har sänt mig."⁶ Eftersom Jesus Kristus utförde sin plikt kan "hela människosläktet ... frälsas genom ... lydnad mot evangeliets lagar och förordningar"⁷. Bröder, det är det mönstret vi ska följa.

Det är min erfarenhet att ni som verkar som diakoner, lärare och präster är lika villiga, pålitliga och dugliga att göra er plikt som vi förväntar att ni är. Vi beundrar er. Er vitalitet är smittsam, er förmåga häpnadsväckande, ert umgänge uppfriskande. Du och det aronska prästadömsämbete du bär är av största betydelse för arbetet som vår himmelske Fader utför för sina barn och förberedelsen av denna jord för hans helige Söns andra ankomst. Vår vision för dig och din plikt går utöver din ålder. Paulus sade följande om dig: "Ingen får förakta dig för att du är ung, utan var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet."⁸

Till män som fordom levde sant kom Arons prästadöme.

*Genom levit, präst och profet
välsignades Guds barn.*

*När världens Frälsare steg ned
till Johannes gick han då,
för att bli döpt med samma makt
och frälsningen oss ge.*

*I dag har åter samma makt
förlänats oss på jord,
att sanningens evangelium
må födas i vår själ.*

*Aronska prästadömet kom
för att bereda väg
så återlösning kunde nås
genom Guds käre Son!*

*Och den som använder dess makt —
ej blott en gosse är.
Han prästadörets mantel bär.
Vi ser den man han är!⁹*

”Det ... aronska prästadörets makt och myndighet är att inneha nycklarna till änglars betjäning och till att betjäna i yttre förrättningar, evangeliets bokstav, omvändelsens dop till syndernas förlåtelse, i överensstämmelse med förbunden och buden.”¹⁰ President Boyd K. Packer har sagt: ”Vi har varit

mycket bra på att sprida ut prästadörets *myndighet*. Prästadörets myndighet finns nästan överallt ... Men jag tror att utspridandet av prästadörets *myndighet* har gått före utspridandet av prästadörets *kraft*.”¹¹ Guds barns eviga välfärd är beroende av att detta rättas till.

Vår profet har berättat för oss hur vi kan göra det. President Monson citerade George Q. Cannon: ”Jag vill se prästadörets kraft växa i styrka ... Jag vill se denna styrka och kraft breda ut sig i hela prästadörets organisation, från den högsta ledaren till den minsta och enklaste diakonen i kyrkan. Varje man bör söka och få uppenbarelser från Gud, få himmelskt ljus som upplyser hans själ och ger honom kunskap om hans plikter, om den del av Guds verk som åligger honom i hans prästadöme.”¹²

Vad kan en diakon, lärare eller präst göra för att få uppenbarelserns ande och ära sin kallelse? Han kan leva så att han får del av den Helige Andens renande, helgande och upplysande kraft.

Vikten av detta lyfts fram i följande citat från Alma: ”Nu säger jag er att detta är den orden enligt vilken jag är

kallad ... att predika för det uppväxande släktet ... att de måste omvända sig och *födas på nytt*.”¹³ När man föds på nytt förändras ens hjärta. Man frestas inte av det som är ont eller orent. Man känner djup och varaktig kärlek till Gud. Man vill vara god, tjäna andra och hålla buden.¹⁴

President Joseph F. Smith beskrev hur han upplevde denna mäktiga förändring: ”Den känsla som kom över mig var en känsla av ren frid, av kärlek och av ljus. Jag kände i mig själv att om jag syndat ... hade detta förlåtits mig. Jag var förvisso renad från synd. Mitt hjärta vidrördes och jag kände att jag inte skulle vilja skada den minsta insekt under mina fötter. Det kändes som om jag ville göra gott överallt mot alla och mot allting. Jag kände ett nytt liv, en ny önskan att göra det som var rätt. Det fanns inte den minsta önskan till ont kvar i min själ. Jag var visserligen endast en liten gosse ... men detta var det inflytande som kom över mig, och jag vet att det kom från Gud och det var då och har alltid varit ett levande vittnesbörd för mig om att Herren antagit mig.”¹⁵

Så vi uppmanar er underbara unga bröder att flitigt sträva efter att ”födas

på nytt”¹⁶. Be om denna mäktiga förändring i ditt liv. Studera skrifterna. Önska mer än något annat att lära känna Gud och att bli som hans heliga Son. Njut av din ungdom men ”lägg bort det barnsliga”¹⁷.

Akta dig för oandligt och tomt prat.
Fly bort från alla ondska.

Undvik stridigheter.

Omvänd dig när det behövs.¹⁸

Det hjälper dig att bli den ädla man du kan vara. Då beskriver egenskaperna mod, pålitlighet, ödmjukhet, tro och godhet dig. Då ser dina vänner upp till dig, dina föräldrar berömmar dig, dina bröder i prästadömet litat på dig och de unga kvinnorna beundrar dig och blir ännu bättre tack vare dig. Då hedrar Gud dig och skänker dig *kraft från höjden* när du verkar i prästadömet.

Vi andra ska göra vår del. Som föräldrar, far- och morföräldrar ska vi förbereda dig för att tjäna ståndaktigt i Guds rike. Som dina bröder ska vi bli exempel som du kan följa. Vi ska öka kraften i dina kvorum. Vi ska stödja dina kvorumpresidentskap när de utövar sina prästadsnycklar. Vi ska ge dig möjlighet att till fullo ta på dig aronska prästadömet's plikter och att hedra din kallelse till ditt ämbete.

Stora välsignelser kommer till kyrkan genom ditt tjänande. ”Änglar talar genom den Helige Andens kraft.”¹⁹ Det kan du också göra. När du talar genom den Helige Andens kraft och handhar sakramentets heliga symboler, leder det till att män och kvinnor, pojkar och flickor strävar efter att omvända sig, öka sin tro på Kristus och alltid ha den Helige Anden med sig.

När du fastar och samlar in fasteoffer blir medlemmar manade att rätta sina handlingar efter Frälsarens mönster. Herren tog hand om de fattiga, de betryckta och gav oss uppmaningen:

”Kom ... och följ mig.”²⁰ När du tar hand om de mindre lyckligt lottade får det oss att delta i hans heliga verk och hjälper oss att behålla förlåtelsen för våra egna synder.²¹

När du ”besöker varje medlems hem”²², var då inte rädd eller blyg. Den Helige Anden ger dig i samma stund vad du behöver säga, vittnesbördet du behöver bära och den hjälp du behöver ge.

Din flitiga strävan att ”alltid vaka över kyrkan”²³ ger alltid frukt. Ditt anspråkslösa sätt avvärjar det mest trolösa hjärtat och lossar motståndarens grepp. Din inbjudan till andra att komma till kyrkan med dig, att ta del av sakramentet med dig och att tjäna med dig är som en välkommen salva för dem som förlorat sig in i skuggorna där evangeliets ljus lyser svagt eller inte alls.

Mina kära älskade unga bröder, ”försumma inte nådegåvan i dig”²⁴, den som du fick när du ordinerades till det aronska prästadömet.

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre ... Bär också du ...

evangeliet efter den kraft som Gud ger.

Han har ... kallat oss med en helig kallelse ... som han har gett oss i Kristus Jesus” före jordens begynnelse.²⁵

Vår älskade profet har ”kallat dig att bära fanan”²⁶. Vi hälsar dig, ber för dig, gläds åt att få verka med dig, och tackar Gud för kraften i ditt frälsande ämbete.

Jag vittnar om att Gud är vår evige Fader och bor i himlarna. Jesus Kristus är Guds helige Son, världens Återlösare, och ni trofasta bärare av aronska prästadömet är hans utsända på jorden, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, Utbildningsmöte för generalauktoriteter, apr. 2010.
2. Läran och förbunden 107:99.
3. Thomas S. Monson, ”Det heliga kallet att tjäna”, *Liahona*, maj 2005, s. 54.
4. George Albert Smith, Conference Report, apr. 1942, s. 14; se också Thomas S. Monson, *Liahona*, maj 2005, s. 54.
5. Joh. 5:30.
6. Joh. 6:38.
7. Trosartiklarna 1:3.
8. 1 Tim. 4:12.
9. Dikt av Keith B. McMullin; se Keith B. McMullin, ”Se mannen”, *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 44.
10. Läran och förbunden 107:20.
11. Boyd K. Packer, ”Prästadömet's kraft”, *Liahona*, maj 2010, s. 7.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, 2 nov. 1889, s. 593; citerad av Thomas S. Monson under ett utbildningsmöte för generalauktoriteter, apr. 2010.
13. Alma 5:49; kursivering tillagd.
14. Se Marion G. Romney, ”Enligt förbunden”, *Nordstjärnan*, apr. 1976, s. 58–60.
15. Joseph F. Smith, Conference Report, apr. 1898, s. 66; se också Evangeliet's lära, s. 79.
16. Se Joh. 3:3–7; Alma 5:14–21, 49.
17. Se 1 Kor. 13:11.
18. Se 2 Tim. 2:16, 22–26.
19. 2 Nephi 32:3.
20. Luk. 18:22; se också Joh. 14:12–14.
21. Se Mosiah 4:26.
22. Läran och förbunden 20:47.
23. Läran och förbunden 20:53.
24. 1 Tim. 4:14.
25. Se 2 Tim. 1:7–9.
26. Thomas S. Monson, Utbildningsmöte för generalauktoriteter, apr. 2010.

Äldste W. Christopher Waddell
i de sjuttios kворum

En grund för livet

Genom ditt hängivna tjänande och din villiga uppoffring kommer din mission att bli helig mark för dig.

En milstolpe i en missionärs liv är hans eller hennes avskedsintervju med missionspresidenten innan de åker hem. Största delen av intervjun blir ett samtal om vad som tycks vara ett helt livs minnesvärda upplevelser och viktiga lärdomar som har inhämtats på bara 18 till 24 månader.

Även om många av de här upplevelserna och lärdomarna är gemensamma för allt missionsarbete är varje mission unik, med utmaningar och möjligheter som utvecklar och prövar oss alltefter våra behov och vår personlighet.

Långt innan vi lämnade vårt jordiska hem för att utföra en heltidsmission lämnade vi himmelska föräldrar för att uppfylla vår jordiska mission. Vi har en Fader i himlen som känner oss — vår styrka och våra svagheter, vår förmåga och potential. Han vet vilken missionspresident och vilka kamrater, medlemmar och undersökare vi behöver för att bli den missionär, den make, den far och den prästadömsbärare som vi kan bli.

Profeter, siare och uppenbarare kallar missionärer under vägledning och inflytande av den Helige Anden. Inspirerade missionspresidenter bestämmer förflyttningar var sjätte vecka och lär sig snabbt att Herren vet exakt var han vill att varje

missionär ska verka.

För några år sedan verkade äldste Javier Misiego från Madrid som heltidsmissionär i Arizona. Först verkade det konstigt att han hade kallats på mission till Förenta staterna, eftersom de flesta unga männen från Spanien kallades att verka i sitt eget land.

I slutet av en stavens brasafton, som han och hans kamrat hade inbjudits att delta i, kom en mindre aktiv medlem fram till äldste Misiego. En vän till honom hade tagit med honom till brasaftonen. Det var första gången han varit i ett kapell på årtal. Han frågade äldste Misiego om han kände en José Misiego i Madrid. När äldste Misiego svarade att hans far hette José Misiego, ställde mannen entusiastiskt ytterligare några frågor för att bekräfta att det var rätt José Misiego. När de slagit fast att de talade om samme man började denne mindre aktiva medlem att gråta. "Din far var den enda jag döpte under hela min mission", förklarade han och beskrev hur hans mission hade varit, som han tyckte, ett misslyckande. Han sade att känslor av otillräcklighet och depression hade lett till att han blev mindre aktiv, eftersom han trodde att han på något sätt hade svikit Herren.

Äldste Misiego beskrev därefter vad missionärens "misslyckande" hade betytt för hans familj. Han berättade

för honom att hans far, som döpts som ung ensamstående vuxen, hade gift sig i templet, att äldste Misiego var det fjärde av sex barn, att alla tre pojkarna och en syster hade verkat som heltidsmissionärer, att alla var aktiva i kyrkan och att alla som var gifta hade beseglats i templet.

Den mindre aktiva återvända missionären började storgråta. Han hade fått veta att tack vare hans arbete hade många liv välsignats, och Herren hade sänt en äldste från Madrid hela vägen till en brasafton i Arizona för att han skulle veta att han inte hade misslyckats. Herren vet var han vill att varje missionär ska tjäna.

Oavsett hur Herren väljer att välsigna oss under en mission är inte missionsarbetets välsignelser avsedda att upphöra när vi blir avlösta av vår stavspresident. Din mission är en träning inför livet. De upplevelser, lärdomar och det vittnesbörd som förvärvas genom trofast tjänande är avsedda att skapa en evangelieinriktad grund som varar hela jordelivet och in i evigheterna. Men för att välsignelserna ska fortsätta efter missionen finns det villkor som måste uppfyllas. I Läran och förbunden står det: "Ty alla som vill ha en välsignelse av mina händer skall följa den lag, och dess villkor, som fastställdes för just den välsignelsen" (L&F 132:5). Den principen visar sig i berättelsen om Israels uttåg.

Efter att ha fått sitt uppdrag av Herren återvände Mose till Egypten för att leda Israels barn ut ur fångenskapen. Trots plåga efter plåga släpptes de inte fria, vilket ledde fram till den tionde och sista plågan: "Den natten skall jag gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egypten" (2 Mos 12:12).

För att få skydd mot "fördärvaren" (vers 23), sade Herren till sitt folk att frambära ett offer, ett "felfritt" lamm

(vers 5) och att samla upp offrets blod. De skulle därefter "ta av blodet" och stryka det över ingången till varje hem — "på båda dörrposterna och på övre dörrträet" (vers 7) — med detta löfte: "När jag ser blodet skall jag gå förbi er. Ingen straffdom skall drabba er med fördärv" (vers 13).

"Och Israels barn gick åstad och gjorde så som HERREN hade befallt" (vers 28). De utförde offret, samlade upp blodet och strök det på sina hem. "Vid midnatt slog HERREN allt förstfött i Egyptens land" (vers 29). Mose och hans folk, i enlighet med Herrens löfte, beskyddades.

Det blod som israeliterna använde, och som symboliserade Frälsarens kommande försoning, var ett resultat av det offer de framburit. Men enbart offret och blodet var inte tillräckligt för att få den utlovade välsignelsen. *Om de inte hade strukit blodet över dörrposterna skulle offret ha varit förgäves.*

President Thomas S. Monson har lärt: "Missionärsarbetet är svårt. Det

kräver energi, det anstränger vår förmåga, det kräver vår allra bästa kraftansträngning ... Det finns inget arbete som kräver längre arbetstid eller större hängivenhet eller sådan uppoffring och intensiv bön" ("På det att alla må höra", *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 49).

Som en följd av denna uppoffring återvänder vi från våra missioner med våra egna gåvor: Trons gåva. Vittnesbördets gåva. Gåvan att förstå Andens roll. Gåvan av dagliga evangeliestudier. Gåvan att ha tjänat vår Frälsare. Gåvor noggrant inslagna i slitna skrifter, i nötta exemplar av *Predika mitt evangelium*, i missionärsdagböcker och tacksamma hjärtan. Men, liksom för Israels barn, en fortsättning av de välsignelser som har med missionsarbetet att göra kräver tillämpning efter offret.

För några år sedan, medan syster Waddell och jag presiderade över Spanienmissionen Barcelona, brukade jag ge en sista uppgift till varje missionär

under deras avskedsintervju. När de återvände hem ombads de att genast ta sig tid att begrunda de lärdomar och gåvor som de hade fått av en givmild Fader i himlen. De ombads att under bön skriva ner och fundera över hur de bäst skulle kunna tillämpa vad de lärt sig under sitt liv efter missionen — lärdomar som skulle påverka varje del av deras liv: utbildning och yrkesval, äktenskap och barn, framtida tjänande i kyrkan och, viktigast av allt, vem de skulle fortsätta att bli och deras fortsatta utveckling som lärjungar till Jesus Kristus.

Det är inte för sent för någon återvänd missionär att begrunda det de lärde sig genom trofast tjänande och att med större flit tillämpa det. När vi gör det får vi uppleva en högre grad av Andens inflytande i vårt liv, våra familjer stärks och vi närmar oss vår Frälsare och vår Fader i himlen. Under en tidigare generalkonferens gav äldste L. Tom Perry den här inbjudan: "Jag uppmanar er återvända

missionärer att åter engagera er, att åter fyllas med en önskan att tjäna Gud och med missionsarbetets anda. Jag uppmanar er att se ut som, vara som och handla som vår himmelske Faders tjänare ... Jag lovar er att det finns stora välsignelser som väntar er, om ni fortsätter att sträva framåt med samma iver och entusiasm som ni en gång hade som heltidsmissionärer” (“Den återvändande missionären”, *Liahona*, jan. 2002, s. 88–89).

Och till de unga män som ännu inte har utfört en heltidsmission ger jag det råd som president Monson gav i oktober förra året: ”Jag upprepar det som profeter länge har lärt — att varje värdig och duglig ung man bör förbereda sig för att verka som missionär. Missionsarbetet är en prästadömsplikt — en plikt som Herren förväntar sig av oss som har fått så mycket” (“Vi möts tillsammans igen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 5–6).

Precis som Herren känner alla missionärer, återvända och nuvarande, känner han dig och har en missionsupplevelse förberedd åt dig. Han känner din missionspresident och hans underbara hustru, som kommer att älska dig som sitt eget barn och som kommer att söka inspiration och vägledning för din skull. Han känner var och en av dina kamrater och vad du kommer att lära av dem. Han känner varje område du kommer att verka i, de medlemmar du kommer att träffa, de människor du kommer att undervisa och de liv du kommer att påverka för evigt.

Genom ditt hängivna tjänande och din villiga uppoffring kommer din mission att bli helig mark för dig. Du får bevittna omvändelsens underverk när Anden verkar genom dig för att vidröra hjärtat hos dem som du undervisar.

När du förbereder dig för att tjäna

finns det mycket att göra. Att bli en god Herrens tjänare kräver mer än att bli avskild, sätta på sig en namnbricka eller studera vid en missionärsskola. Det är en process som börjar långt innan du kallas ”äldste”.

Kom till din mission med ett personligt vittnesbörd om Mormons bok, förvärvat genom studier och bön. ”Mormons bok är ett starkt bevis på Kristi gudomlighet. Den är också ett bevis på återställelsen genom profeten Joseph Smith ... Som missionär måste du först och främst ha ett personligt vittnesbörd om att Mormons bok är sann ... Detta vittnesbörd från den Helige Anden [blir] en viktig del av din undervisning” (*Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* [2004], s. 103).

Använd till din mission värdig den Helige Andens sällskap. Med president Ezra Taft Bensons ord: ”Anden är den viktigaste faktorn i detta verk. När Anden ärar din kallelse kan du utföra underverk åt Herren på missionsfältet. Utan Anden kan du aldrig ha framgång *oavsett* dina talanger och förmågor” (*Predika mitt evangelium*, s. 180).

Använd till din mission redo att arbeta. ”Din framgång som missionär mäts huvudsakligen genom hur hängivet du finner, undervisar, döper och konfirmerar.” Du förväntas ”arbeta effektivt varje dag, göra ditt allra bästa för att föra själar till Kristus” (*Predika mitt evangelium*, s. 10, 11).

Jag upprepar äldste M. Russell Ballards inbjudan, som gavs till en tidigare grupp unga män som förberedde sig för att tjäna: ”Vi [räknar] med er, mina unga bröder i aronska prästadömet. Vi behöver er. I likhet med Helamans 2 000 unga krigare är även ni Guds andebarn och ni kan också förlänas kraft att bygga och försvara hans rike. Vi vill att ni ingår heliga

förbund, precis som de gjorde. Vi vill att ni är skrupulöst lydiga och trofasta, precis som de var” (“Den bästa generationen missionärer”, *Liahona*, nov. 2002, s. 47).

När du tar emot denna inbjudan inhämtar du en storslagen lärdom, liksom äldste Misiego och alla som trofast har tjänat, återvänt och tillämpat. Du får veta att orden från vår profet, president Thomas S. Monson, är sanna: ”Ni kan ta vara på missionsmöjligheter under en hel livstid. Evighetens välsignelser väntar på er. Det är er förmån att inte vara åskådare utan deltagare på prästadöms tjänandets arena” (se *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 48). Jag vittnar om att detta är sant, i Jesu Kristi namn, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt

Kyrkans välfärdsprinciper är inte bara bra idéer, de är uppenbarade sanningar från Gud — de är hans sätt att hjälpa de behövande.

Kort efter andra världskriget för sextiofem år sedan upplevde jag personligen välsignelserna med kyrkans välfärdsprogram. Fastän jag var ett litet barn minns jag fortfarande den söta smaken av konserverade persikor med vetegröt och den speciella doften från de skänkta kläderna som skickats efter kriget till de tyska heliga av omtänksamma medlemmar i Förenta staterna. Jag ska aldrig glömma och jag ska alltid minnas och värdesätta dessa kärleksfulla och vänliga handlingar mot oss som hade ett sådant stort behov.

Den här personliga upplevelsen samt 75-årsjubileet av det inspirerade välfärdsprogrammet får mig att återigen tänka på de grundläggande principerna för att sörja för de fattiga och behövande, att bli oberoende och att tjäna våra medmänniskor.

Grunden till vår tro

Ibland ser vi välfärden som bara ett ämne bland alla andra i evangeliet

— en av de många grenarna på evangeliets träd. Men jag tror att i Herrens plan är vårt engagemang i välfärdsprinciperna roten till vår tro och hängivenhet mot Herren.

Sedan tidens begynnelse har vår himmelske Fader talat klart och tydligt om det här ämnet. Från att mjukt bönfälla: "Om du älskar mig ... skall [du] komma ihåg de fattiga och helga ... dina ägodelar ... till deras uppehälle"¹, till att direkt befälla: "Kom i allt ihåg de fattiga och behövande, de sjuka och lidande, ty den som inte gör detta, han är inte min lärjunge"² till den kraftfulla varningen: "Om någon därför tar av det överflöd som jag har skapat och inte delar med sig av sin del åt de fattiga och behövande enligt mitt evangeliums lag, skall han med de ogudaktiga lyfta blicken i helvetet och pinas."³

Det timliga och det andliga är sammanlänkade

De två stora buden, att älska Gud och vår nästa, är en förening av det

timliga och det andliga. Det är viktigt att notera att de här två buden kallas "stora" tack vare att alla andra bud hänger på dem.⁴ Med andra ord, våra prioriteringar för oss själva, familjen och kyrkan måste börja där. Alla andra mål och handlingar bör springa fram ur de här två stora budens källa — från vår kärlek till Gud och till vår nästa.

På samma sätt som ett mynt har två sidor är det timliga och andliga oskiljaktiga.

Han som är upphovet till allt liv har förkunnat: "Allting är andligt för mig, och jag har aldrig givit åt er någon lag som var timlig."⁵ Det tolkar jag som att "andligt liv är först och främst ett *liv*. Det är inte bara något man skaffar sig kunskap om, det ska levas."⁶

Tyvärr finns det personer som förbiser det timliga därför att de tycker det är mindre viktigt. De sätter värde på det andliga men förringar det timliga. Det är viktigt att ha våra tankar vända mot himlen, men vi går miste om det väsentliga i vår religion om våra händer inte också är vända mot våra medmänniskor.

Som exempel kan nämnas att Enok byggde ett Sion genom det andliga arbetet att skapa ett folk av ett hjärta och ett sinne *och* det timliga arbetet att se till att det inte fanns några fattiga bland dem.⁷

Som alltid finner vi ett mönster hos vårt fullkomliga föredöme Jesus Kristus. Som president J. Reuben Clark lärde: "När Frälsaren kom till jorden hade han två stora uppdrag. Ett var att uppfylla rollen som Messias genom att sona för fallet och uppfylla lagen, det andra var arbetet han utförde bland sina bröder och systrar i köttet genom att lindra deras lidande."⁸

På liknande sätt är vår andliga utveckling oskiljaktigt sammanlänkad med den timliga tjänst vi ger åt andra.

Den ena kompletterar den andra. Den ena utan den andra är en förfalskning av Guds lycksalighetsplan.

Herrens sätt

Det finns många goda människor och organisationer i världen som försöker ta hand om de trängande behoven hos fattiga och behövande överallt. Vi är tacksamma för det, men Herrens sätt att ta hand om de behövande skiljer sig från världens sätt. Herren har sagt: "Det måste ske på mitt eget sätt."⁹ Han är inte bara intresserad av våra omedelbara behov, han är angelägen om vår eviga utveckling. Av den orsaken har Herrens sätt alltid omfattat oberoende och att tjäna sin nästa, förutom att ta hand om de fattiga.

År 1941 svämmade Gila-floden över och Duncan Valley i Arizona i Förenta staterna låg under vatten. En ung stavspresident vid namn Spencer W. Kimball sammanträdde med sina rådgivare, bedömde skadorna och skickade ett telegram till Salt Lake City där han bad om en stor summa pengar.

I stället för att skicka pengarna skickade president Heber J. Grant tre män: Henry D. Moyle, Marion G. Romney och Harold B. Lee. De sammanträdde med president Kimball och lärde honom en viktig läxa: "I det här programmet finns det inget 'ge mig'", sade de. "Det här programmet består av 'självhjälp'."

Många år senare sade president Kimball: "Det skulle ha varit en ganska lätt sak, tror jag, för bröderna att skicka oss pengarna och det skulle inte ha varit särskilt svårt för mig att sitta på mitt kontor och dela ut dem, men vi upplevde så mycket gott när hundratals av våra medlemmar tog sig ner till Duncan och byggde staket och körde in höet och jämnade marken

San Salvador, El Salvador

och gjorde allt det som behövde göras. Det är självhjälp."¹⁰

Genom att följa Herrens sätt fick medlemmarna i president Kimballs stav inte bara sina omedelbara behov tillgodosedda. De utvecklade också oberoende, lindrade lidande och växte i kärlek och enighet när de hjälpte varandra.

Vi har alla tagit värvning

I denna stund finns det många medlemmar i kyrkan som lider. De är hungriga, saknar ordentlig inkomst och kämpar med alla möjliga slags fysiska, känslomässiga och andliga trångmål. De ber av allt sitt hjärta om hjälp och lindring.

Bröder, tro inte att det är någon annans ansvar. Det är mitt och det är ert. Vi har alla tagit värvning. "Alla" betyder *alla* — alla som bär Arons och Melkisedeks prästadöme, rika som fattiga, i alla nationer. I Herrens plan kan alla bidra med något.¹¹

Läxan vi lär oss i släkte efter släkte är att rika och fattiga har *alla* samma heliga skyldighet att hjälpa sina medmänniskor. Det krävs att vi alla arbetar tillsammans för att med framgång tillämpa välfärdens och oberoendets principer.

Alltför ofta ser vi behoven runt omkring oss men hoppas att någon långt bortifrån på ett magiskt sätt ska uppenbara sig och avhjälpa de behoven. Kanske väntar vi på experter med specialkunskaper för att lösa konkreta problem. När vi gör det går vår nästa miste om det tjänande vi kunde ge och vi berövar oss själva möjligheten att tjäna. Det är inget fel att använda sig av experter, men låt oss vara realistiska: Det kommer aldrig att finnas nog med experter för att lösa alla problem. I stället har Herren gett oss sitt prästadöme och dess organisation till vår omedelbara hjälp i varje nation där kyrkan finns. Och vid sidan av det har han placerat Hjälpföreningen. Vi

prästadömsbärare vet att inget välfärdsarbete kan få framgång utan att använda sig av våra systrars anmärkningsvärda gåvor och talanger.

Den största organisationen på jorden

Under den stora depressionen blev Harold B. Lee, som då var stavspre-
sident, ombedd av bröderna att hitta
ett hjälpmedel mot den betungande
fattigdomen, sorgen och hungern
som var så utspridd över hela världen
på den tiden. Han kämpade med att
finna en lösning och tog ärendet till
Herren och frågade: "Vad för slags
organisation måste vi ha ... för att
göra detta?"

Och "det var som om Herren sade
[till honom]: 'Se här min son. Du
behöver ingen annan organisation. Jag
har redan gett dig den största orga-
nisationen som finns på jordens yta.
Inget är större än prästadöms orga-
nisation. Det enda i hela världen du
behöver göra är att sätta prästadöms i
arbete. Det är allt.'"¹²

Det är också utgångspunkten i vår
tid. Vi har redan Herrens organisation
på plats. Vår utmaning är att avgöra
hur vi ska använda den.

Det vi ska börja med är att bekanta
oss med det som Herren redan har
uppenbarat. Vi bör inte anta att vi
redan vet det. Vi behöver närma oss
ämnet med ett barns ödmjukhet.
Varje släkte måste på nytt lära sig de
lärdomar som är grunden till Herrens
sätt att ta hand om de behövande.
Som så många profeter har lärt oss
under årens lopp är kyrkans väl-
färdsprinciper inte bara bra idéer,
de är uppenbarade sanningar från
Gud — de är hans sätt att hjälpa de
behövande.

Bröder, studera först de uppen-
barade principerna och lärdomarna.
Läs handböckerna om kyrkans
välfärd.¹³ Dra fördel av webbplatsen

Leicester, England

providentliving.org. Läs igen artikeln
i *Liahonas* juninummer 2011 om kyr-
kans välfärdsplan. Ta reda på Herrens
sätt att ta hand om sina heliga. Lär er
hur principerna för att ta hand om de
behövande, tjäna era medmänniskor
samt oberoende kompletterar varan-
dra. Herrens sätt att bli oberoende
omfattar livets många sidor på ett
balanserat sätt, däribland utbildning,
hälsa, anställning, familjens ekonomi
och andlig styrka. Bekanta er med väl-
färdsprogrammet kyrkan har idag.¹⁴

När ni har studerat läran och
principerna om kyrkans välfärds-
program, försök tillämpa det ni lärt
på behoven hos de människor ni har
förvaltare över. Det betyder att ni
för det mesta själva måste fundera ut
hur ni ska göra det. Varje familj, varje
församling, varje område i världen är
annorlunda. Det finns inte en lösning
som passar alla situationer i kyrkans
välfärd. Det är ett program med hjälp
till självhjälp där den enskilde själv
ansvarar för sitt oberoende. Våra
verktyg består bland annat av enskild
bön, våra gudagivna talanger och för-
mågor, det vi har tillgång till genom

den egna familjen och släkten,
resurser i samhället och naturligtvis
prästadömskvorumens och Hjälpför-
eningens omtänksamma stöd. Dessa
verktyg hjälper oss följa oberoendets
inspirerade mönster.

Ni måste lägga ut en kurs som är
i enlighet med Herrens lärdomar och
som passar omständigheterna i ert geo-
grafiska område. Ni behöver inte alltid
vända er till Salt Lake City för att reali-
sera gudomliga välfärdsprinciper. Titta
istället i handböckerna, i ert hjärta och
upp mot himlen. Förlita er på Herrens
inspiration och följ hans sätt.

Slutligen måste ni i ert område göra
det som Kristi lärjungar har gjort i alla
tidsutdelningar: rådgör tillsammans,
använd alla tillgängliga resurser, sök
efter den Helige Andens inspiration,
be om Herrens bekräftelse och kavla
sedan upp skjortärmarna och sätt
igång att arbeta.

Jag lovar er: Om ni följer det här
mönstret får ni bestämd vägledning
om *vem, vad, när* och *var* ni ska sörja
för era medmänniskor på Herrens sätt.

Välsignelser av att sörja på Herrens sätt

De profetiska löftena och välsig-
nelserna i kyrkans välfärdsprogram,
i att sörja för våra medmänniskor på
Herrens sätt, är några av de mest stor-
slagna och gudomliga som Herren har
uttalat över sina barn: Han sade: "Om
du delar med dig åt den hungrige av
det du har och mättar den som lider
nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret
och din natt bli lik middagens ljus.
Och HERREN skall alltid leda dig."¹⁵

Vare sig vi är rika eller fattiga och
oavsett var vi bor på jorden, behöver
vi alla varandra, för det är när vi
upppoffrar vår tid, våra talanger och
resurser som vår ande mognar och
förädlas.

Arbetet att sörja för våra med-
människor på Herrens sätt är inte

bara en sak bland alla andra i listan över kyrkans program. Det kan inte ignoreras eller skjutas åt sidan. Det är centralt för vår lära. Det är kärnan i vår religion. Bröder, det är vår stora och särskilda förmån som prästadömsbärare att sätta prästadömet i arbete. Vi får inte vända bort vårt hjärta eller vårt huvud från att bli mer oberoende, att ta bättre hand om de behövande och ge kärleksfull omsorg.

Det timliga är sammanlänkat med det andliga. Gud har gett oss tiden här på jorden och de timliga utmaningarna som tillhör den som ett laboratorium där vi kan tillväxa och bli sådana människor som vår himmelske Fader vill att vi ska bli. Må vi förstå den stora plikten och välsignelsen som kommer av att följa Herren och sörja för våra medmänniskor på hans sätt, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 42:29, 30.
2. Läran och förbunden 52:40.
3. Läran och förbunden 104:18.
4. Se Matt. 22:36–40.
5. Läran och förbunden 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), s. 46.
7. Se Mose 7:18.
8. J. Reuben Clark Jr., Conference Report, apr. 1937, s. 22.
9. Läran och förbunden 104:16; se också vers 15.
10. Spencer W. Kimball, Conference Report, apr. 1974, s. 183, 184.
11. Se Mosiah 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, protokoll från ett välfärdsmöte för jordbruk, 3 okt. 1970, s. 20.
13. Se *Handbok 1: Stavspremier och biskopar* (2010), kapitel 5, "Välfärdsförvaltning"; *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), kapitel 6, "Välfärdsprinciper och ledarskap"; *Att sörja för de heliga på Herrens sätt: Översikt över välfärdshandledning för ledare* (broschyr 2009).
14. Äldste Glen L. Rudds bok *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (finns på kyrkans distributionscenter) är en underbar bok att studera om lärdomarna i och historien om Herrens välfärdsprogram.
15. Jes. 58:10–11; se också verserna 7–9.

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Förberedelse inom prästadömet: "Jag behöver din hjälp"

Oroa dig inte över hur oerfaren du är, eller tror att du är, utan tänk på det som du med Herrens hjälp kan bli.

Mina kära bröder, det är en glädje för mig att få vara med er på det här världsomfattande mötet för Guds prästadöme. Ikväll ska jag tala om förberedelse inom prästadömet, både vår egen och den vi ger för att hjälpa andra förbereda sig.

De flesta av oss undrar säkert ibland: "Är jag förberedd för det här uppdraget i prästadömet?" Mitt svar är: "Ja, du har blivit förberedd." Min avsikt idag är att hjälpa dig känna igen den förberedelsen och hämta mod från den.

Som ni vet kallas aronska prästadömet för det förberedande prästadömet. Den stora majoriteten av dem som bär aronska prästadömet är unga diakoner, lärare och präster mellan 12 och 19 år.

Vi kanske tror att förberedelsen inom prästadömet sker under åren i aronska prästadömet. Men vår himmelske Fader har förberett oss sedan vi undervisades vid hans fötter, i hans rike innan vi föddes. Han förbereder oss ikväll. Och han fortsätter att

förbereda oss så länge som vi låter honom göra det.

Ändamålet med all förberedelse inom prästadömet, i förutgången och i det här livet, är att göra oss och dem vi tjänar i hans ställe värdiga det eviga livet. Några av de första lektionerna i det förjordiska livet omfattade säkerligen frälsningsplanen, med Jesus Kristus och hans försoning i centrum. Vi fick inte bara undervisning om planen, vi satt också i råd där vi valde den.

Eftersom en glömskans slöja drogs över vårt sinne när vi föddes, har vi behövt finna ett sätt att i det här livet åter lära oss det vi en gång visste och försvarade. En del av förberedelsen i det här livet har varit att finna den dyrbara sanningen för att åter förpliktiga oss till den genom förbund. Det har krävt tro, ödmjukhet och mod av oss, förutom hjälp från människor som funnit sanningen och sedan delat den med oss.

Det kan ha varit föräldrar, missionärer eller vänner. Men den hjälpen

var en del av vår förberedelse. Vår förberedelse inom prästadömet omfattar alltid andra som redan blivit förberedda, som ger oss möjligheten att ta emot evangeliet och sedan välja att hålla förbunden för att inplantera dem i vårt hjärta. För att vi ska kvalificera oss för evigt liv måste vårt tjänande i det här livet omfatta att vi arbetar av allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka för att förbereda andra på att återvända till Gud med oss.

Så en del av förberedelsen inom prästadömet vi får i det här livet består av tillfällen att tjäna och undervisa andra. Det kan inbegripa att vara lärare i kyrkan, en klok och kärleksfull far, medlem i ett kворum och missionär för Herren Jesus Kristus. Herren ger oss möjligheter, men om vi är förberedda eller ej beror på oss. Min avsikt i kväll är att nämna några av de viktiga val som är nödvändiga för att vi ska lyckas förbereda oss inom prästadömet.

Goda val av både personen som undervisar och den som blir

undervisad beror på en viss insikt om hur Herren förbereder sina prästadömsstjänare.

Först kallar han människor, unga och gamla, som kanske i världens ögon och i sina egna ögon verkar svaga och ringa. Herren kan vända de här synbara bristerna till styrka. Det påverkar hur en vis ledare väljer vem han ska utbilda och sättet han gör det på. Och det kan påverka hur prästadömsbäraren tar emot de utvecklingsmöjligheter han erbjuds.

Låt oss se på några exempel. Jag var en oerfaren präst i en stor församling. Min biskop ringde mig en söndagseftermiddag. När jag svarade, sade han: "Har du tid att gå ut med mig? Jag behöver din hjälp." Den enda förklaringen han gav var att han ville att jag skulle följa med som hans kamrat för att besöka en kvinna som jag inte kände, som var utan mat och behövde lära sig handha sin ekonomi bättre.

Jag vet att han hade två erfarna rådgivare i sitt biskopsråd. Båda var mogna män med stor erfarenhet. En rådgivare hade ett stort företag och

blev senare missionspresident och generalauktoritet. Den andre rådgivaren var en framstående domare i staden.

Jag var biskopens nyligen kallade förste assistent i prästernas kворum. Han visste att jag förstod mycket lite om välfärdsprinciper. Jag visste ännu mindre om ekonomi. Jag hade aldrig skrivit en check, hade inget bankkonto och hade inte ens sett en personlig budget. Men trots min oerfarenhet kände jag att han var helt allvarlig när han sade: "Jag behöver din hjälp."

Jag har förstått vad den inspirerade biskopen menade. Han såg i mig en gyllene möjlighet att förbereda en prästadömsbärare. Jag är säker på att han inte i den utbildade pojken såg en blivande medlem i presiderande biskopsrådet. Men han behandlade mig den dagen och alla dagar jag kände honom genom åren som ett lovande förberedelseprojekt.

Han verkade tycka om det, men det innebar arbete för honom. När han skjutsade hem mig sedan vi

besökt den behövande änkan parke-
rade han bilen. Han öppnade sina
väl använda och flitigt markerade
skrifter. Och han gav mig en vänlig
tillrättavisning. Han sade till mig att
jag behövde studera skrifterna mera
och lära mig mera. Men han måste
ha sett att jag var svag och ringa nog
att vara läraaktig. Än i dag minns jag
det han lärde mig den eftermiddagen.
Men det som är än viktigare är att jag
minns hur säker han var på att jag
kunde lära mig och bli bättre — och
att jag skulle bli bättre.

Han såg bortom den jag var då till
de möjligheter som finns inom den
som känner sig svag och ringa nog att
vilja ha Herrens hjälp och att tro på att
den ska komma.

Biskopar, missionspresidenter och
fäder kan välja att ta till vara på de
här möjligheterna. Jag såg det hända
nyligen under ett fastemöte när en
kvorumpresident för diakonerna bar
sitt vittnesbörd. Han skulle snart bli
lärare och lämna sina kvorummedlem-
mar bakom sig.

Han vittnade med stor känsla om
hur medlemmarna i hans kvorum
hade växt i godhet och kraft. Jag har
aldrig hört någon lovorda en organi-
sation på ett bättre sätt än han gjorde.
Han lovordade deras tjänande. Och så
sade han att han visste att han hade
kunnat hjälpa de nya diakonerna när
de kände sig överväldigade tack vare
att han hade känt sig överväldigad när
han kom in i prästadömet.

Eftersom han känt sig svag hade
han lärt sig att vara mer tålmodig,
mer förstående, och hade därför
blivit bättre på att stärka och tjäna
andra. Jag tyckte att det verkade som
om han under sina två år i aronska
prästadömet hade blivit erfaren och
klok. Han hade förstått att han hade
fått hjälp som kvorumpresident av ett
klart och tydligt minne av sina egna

behov när han var två år yngre. Hans
och våra problem som framtida ledare
uppstår när sådana minnen bleknar
och tynar bort med tiden och våra
framgångar.

Paulus måste ha förutsett den faran
i rådet till sin yngre kamrat i prästa-
dömet, Timoteus. Han uppmuntrade
och undervisade honom i hans förbe-
redelse inom prästadömet och i hans
arbete att hjälpa Herren förbereda
andra.

Lyssna på vad Paulus säger till
Timoteus, sin yngre kamrat:

”Ingen får förakta dig för att du är
ung, utan var ett föredöme för de tro-
ende i ord och gärning, i kärlek, trohet
och renhet.

Fortsätt att föreläsa Skriften och
att förmana och undervisa tills jag
kommer.

Försumma inte nådegåvan i dig,
den som du fick genom profetord,
när de äldste lade händerna på dig ...

Ge akt på dig själv och på din
undervisning¹, och håll troget ut
med den. När du gör det, frälser du
både dig själv och dem som lyssnar
på dig.”²

Paulus gav goda råd till oss alla.
Oroa dig inte över hur oerfaren du är,
eller tror att du är, utan tänk på det
som du med Herrens hjälp kan bli.

Läran som Paulus uppmanar oss i
vår förberedelse inom prästadömet är
att mätta oss med Kristi ord och där-
igenom kvalificera oss för att ta emot
den Helige Anden. Då kan vi veta
det som Herren vill att vi ska göra i
vårt tjänande och få mod att göra det,
vilka svårigheter vi än ställs inför i
framtiden.

Vi förbereds för ett tjänande inom
prästadömet som blir en allt större
utmaning med tiden. Våra muskler och
vår hjärna åldras till exempel i samma
takt som vi. Vår förmåga att lära och
komma ihåg det vi läst minskar. Att ge

det slags tjänande inom prästadömet
som Herren förväntar sig av oss kräver
mer och mer självdisciplin för varje
dag som går. Vi kan förbereda oss för
den prövningen genom att bygga upp
vår tro genom tjänande allt eftersom.

Herren har gett oss möjlighet att
förbereda oss genom det han har
kallat ”den ed och det förbund som
tillhör prästadömet”³.

Det är ett förbund som vi sluter
med Gud om att hålla alla hans bud
och tjäna på det sätt han skulle göra
om han själv var här. När vi lever
efter den normen efter bästa förmåga
bygger vi upp den styrka vi behöver
för att hålla ut till änden.

Stora prästadömslärare har visat
mig hur man bygger en sådan styrka:
Det gör man genom att skaffa sig
vanan att fortsätta arbeta fast trötthet
och rädsla kan få en att vilja sluta.
Herrens stora lärare har visat mig
att andlig uthållighet kommer av att
fortsätta arbeta bortom den gräns där
andra skulle ha tagit rast.

Ni stora prästadömsledare som har
byggt upp den andliga styrkan i er
ungdom äger fortfarande den när er
fysiska styrka avtar.

Min yngre bror befann sig i en liten
stad i Utah på affärsresa. Då ringde
president Spencer W. Kimball till hans
hotell. Det var sent på kvällen och min
bror hade haft en hård arbetsdag. Det
hade säkert president Spencer W. Kim-
ball också, som började telefonsam-
talet så här: Han sade: ”Jag hörde att
du var i stan. Jag vet att det är sent och
du har kanske gått till sängs, men kan
du hjälpa mig? Jag behöver dig som
min kamrat för att inspektera alla våra
kapell i staden.” Min bror följde med
honom den kvällen, utan kunskap om
kapellunderhåll, eller något annat som
hade med kapell att göra, och utan att
veta varför president Kimball ville göra
en sådan sak efter sin långa arbetsdag

eller varför han alls behövde hjälp.

Många år senare fick jag ett liknande telefonsamtal sent en kväll på ett hotell i Japan. Jag var då kyrkans nya utbildningschef. Jag visste att president Gordon B. Hinckley bodde i ett rum på samma hotell under sitt eget uppdrag i Japan. Jag svarade i telefonen strax efter att ha gått till sängs, uttröttad efter att ha gjort allt jag kände att jag orkade med.

President Hinckley frågade med sin trevliga röst: "Varför ligger du och sover när jag är här och läser ett manuskript som vi ombetts granska?" Så jag steg upp och gav mig i kast med arbetet fastän jag visste att president Hinckley kunde ge en bättre recension av ett manuskript än jag kunde. Men på något sätt fick han mig att känna att han behövde min hjälp.

President Thomas S. Monson frågar i slutet av nästan alla möten sekreteraren till första presidentskapet: "Ligger jag efter med någonting?" Och han ler alltid när han får svaret: "Nej, president Monson, det gör du inte." President Monsons belåtna leende sänder mig ett budskap. Det får mig att tänka: "Finns det något mer som jag kan göra i mina uppdrag?" Och så går jag tillbaka till mitt kontor för att arbeta.

Stora lärare har visat mig hur jag ska förbereda mig för att hålla eden och förbundet när tiden och åldern gör det svårare. De har visat och lärt mig hur jag ska disciplinera mig till att arbeta hårdare än jag trodde att jag kunde medan jag fortfarande har hälsa och styrka.

Jag kan inte vara en fullkomlig tjänare hela tiden, men jag kan arbeta hårdare än jag tror att jag kan. Om jag skaffar mig den vanan tidigt är jag beredd när prövningarna kommer. Du och jag kan vara förberedda med styrkan att hålla vår ed och vårt förbund genom de prövningar som

Davao, Filipinerna

säkerligen kommer när vi närmar oss slutet av livet.

Jag såg bevis på det under ett möte för kyrkans utbildningsråd. President Spencer W. Kimball hade då tjänat i årtal trots hälsoproblem som skulle ha fått Job att häpna. Han var ordförande för mötet den morgonen.

Plötsligt avbröt han sig. Han sjönk ihop i stolen. Han blundade. Huvudet sjönk ner mot bröstet. Jag satt bredvid honom. Äldste Holland satt närmast oss. Vi två reste oss för att hjälpa honom. Oerfarna som vi var i hur man hanterar nödsituationer beslöt vi oss för att bära honom, med stol och allt, till hans närliggande kontor.

Han blev vår lärare i en stund av djupaste nöd. Vi hjälptes åt att lyfta stolen och gick ut ur mötesrummet och ut i hallen i kyrkans administrationsbyggnad. Han öppnade ögonen halvvägs, fortfarande omtumlad och sade: "Åh, var försiktiga. Gör inte illa ryggen." När vi närmade oss hans kontor, sade han: "Det känns förfärligt att jag avbröt mötet." Några minuter efter att vi burit in honom på kontoret visste vi fortfarande inte vad han led av, men han såg upp på oss och sade: "Tror ni inte ni borde gå tillbaka till mötet?"

Vi lämnade honom och skyndade oss tillbaka. Vi visste att det av någon anledning var viktigt för Herren att vi var där. President Kimball hade sedan barndomen ansträngt sig

bortom sin uthållighetsgräns för att tjäna och älska Herren. Det var en vana så inrotad att den fanns där när han behövde den. Han var förberedd. Och därför kunde han lära och visa oss hur man förbereder sig att hålla eden och förbundet: genom ständig förberedelse under årens lopp och genom att använda all vår styrka i det som kan tyckas vara små uppdrag med obetydliga följder.

Min bön är att vi må hålla våra prästadömsförbund så att vi kvalificerar oss och dem som vi kallas att undervisa för evigt liv. Jag lovar dig att om du gör allt du kan så ökar Gud din styrka och din visdom. Han härdar dig. Jag lovar dig att de som du undervisar och är ett exempel för kommer att lovorda dig på samma sätt som jag denna dag har lovordat de stora lärare jag har känt.

Jag vittnar om att Gud Fadern lever och älskar dig. Han känner dig. Han och hans uppståndne och förhärligade Son Jesus Kristus visade sig för en oerfaren pojke, Joseph Smith. De anförtrodde honom återställelsen av evangeliets fullhet och den sanna kyrkan. De uppmuntrade honom när han behövde det. De lät honom uppleva kärleksfull tuktan när det skulle få honom att gå ner på knä för att bli upplyft. De förberedde honom och de förbereder oss för styrkan att fortsätta arbeta mot den celestia härligheten som är målet och orsaken till allt tjänande inom prästadömet.

Jag välsignar er att ni må känna igen de härliga möjligheter Gud har gett er genom att kalla och förbereda er till att tjäna honom och till att tjäna andra. I vår kärleksfulle ledares och lärares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 32:3–6.
2. 1 Tim. 4:12–14, 16.
3. Läran och förbunden 84:39.

President Thomas S. Monson

Våga stå ensam

Må vi alltid vara modiga och redo att stå för det vi tror på.

Mina älskade bröder, det är en oerhörd förmån att vara med er ikväll. Vi som bär Guds prästadöme bildar ett starkt broderskapsband.

Vi läser i Läran och förbunden, kapitel 121, vers 36 ”att prästadömet rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter”. Vilken underbar gåva vi har fått — att bära prästadömet som ”står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter”. Denna dyrbara gåva för dock inte bara med sig särskilda välsignelser utan också högtidliga ansvarsuppgifter. Vi måste leva så att vi alltid är värdiga det prästadöme vi bär. Vi lever i en tid då vi är omgivna av mycket som är ägnat att locka oss in på vägar som kan leda till vårt fördärv. Det krävs beslutsamhet och mod för att hålla sig borta från sådana vägar.

Jag minns en tid — och några av er kanske gör det också — när de flesta människors normer liknade våra normer. Så är inte längre fallet. Jag läste nyligen en artikel i *New York Times* om en undersökning som ägde rum sommaren 2008. En framstående sociolog vid University of Notre Dame ledde en grupp som höll ingående intervjuer med 230 unga vuxna över hela Amerika. Jag tror att vi kan anta att resultatet skulle bli detsamma i de flesta delar av världen.

Jag återger bara en del av denna

mycket talande artikel:

”Intervjuerna ställde öppna frågor om rätt och fel, moraliska dilemman och livets mening. I de svävande svaren ... ser man hur ungdomarna försöker hitta något vettigt att säga om de här ämnena. Men de har varken förmågan eller vokabulären att göra det.

När de blev ombedda att beskriva ett moraliskt dilemma som de hade ställts inför, kunde två tredjedelar av ungdomarna antingen inte svara på frågan, eller så beskrev de problem som inte alls rör moral, om de till exempel skulle ha råd att hyra en viss lägenhet eller om de hade tillräckligt med mynt till parkeringsautomaten.”

Artikeln fortsätter:

”Den vanligaste ståndpunkten, som de flesta kom tillbaka till gång på gång, var att moraliska val helt enkelt handlar om personlig smak. ’Det är en privatsak’, var det vanliga svaret. ’Det är upp till var och en. Det kan inte jag säga.’

Eftersom många ungdomar avvisar blind lydnad mot auktoriteter har de intagit den rakt motsatta ståndpunkten [och säger]: ’Jag skulle göra det som jag trodde skulle göra mig glad eller vad jag kände för just då. Jag har inget annat sätt att veta vad jag ska göra än hur det känns inombords.’”

De som gjorde intervjuerna

betonade att majoriteten av ungdomarna som de hade pratat med ”inte fått tillgång till resurserna — i skolan, andra institutioner eller familjen — för att kultivera sin moraliska intuition”¹.

Bröder, ingen som hör min röst bör hysa något tvivel om vad som är moraliskt rätt och vad som inte är det. Inte heller bör det finnas några tvivel om vad som förväntas av oss som bärare av Guds prästadöme. Vi har fått och fortsätter att få undervisning om Guds lagar. Oavsett vad du ser eller hör på annat håll, är de här lagarna oföränderliga.

Det är nästan oundvikligt att vår tro prövas i vårt dagliga liv. Ibland kan vi vara omgivna av andra men ändå vara i minoritet eller till och med ensamma om vår uppfattning om vad som är acceptabelt eller inte. Har vi då det moraliska modet att stå för det vi tror på, trots att vi kanske måste stå ensamma? Som bärare av Guds prästadöme är det ytterst viktigt att vi modigt kan möta alla de utmaningar som kommer i vår väg. Kom ihåg Tennysons ord: ”Min styrka är som tio mäns styrka, ty mitt hjärta är rent.”²

Allt oftare ser vi kändisar och andra, som av någon anledning befinner sig i offentlighetens ljus, som har en tendens att förlöjliga religion i allmänhet, och ibland kyrkan i synnerhet. Om våra vittnesbörd inte är tillräckligt fast rotade kan sådan kritik göra att vi börjar tvivla på vår tro eller vackla i våra föresatser.

I Lehis syn om livets träd, som finns i Första Nephi, kapitel 8, ser Lehi bland annat människor som håller i ledstången av järn tills de kommer fram och äter av frukten från livets träd, som vi vet föreställer Guds kärlek. Och sedan, när de har ätit av frukten, skäms tyvärr en del inför människorna i den stora och rymliga byggnaden, som föreställer

människobarnens stolthet. De här människorna pekade finger och hånade dem, och de kom in på förbjudna stigar och gick förlorade.³ Hur mäktiga är inte motståndarens redskap av förlöjligande och hån! Återigen bröder, har vi modet att stå starka och fasta när vi ställs inför ett sådant svårt motstånd?

Jag tror att min första upplevelse där jag modigt stod för min övertygelse ägde rum när jag var i Förenata staternas flotta i slutet av andra världskriget.

Träningslägret var inte lätt, varken

för mig eller för de andra som fick genomlida det. Under de första tre veckorna var jag övertygad om att mitt liv var i fara. Flottan försökte inte utbilda mig; den försökte döda mig.

Jag ska aldrig glömma när söndagen kom efter första veckan. Vi fick välkomna nyheter av fanjunkaren. När vi stod uppställda på övningsområdet i den friska kalifornienvinden, kom hans kommando: "Idag går alla i kyrkan — det vill säga alla utom jag. Jag ska vila!" Sedan ropade han: "Alla som är katoliker träffas i Camp Decatur — och kom inte tillbaka före klockan tre.

Framåt marsch!" En ganska stor grupp marscherade iväg. Sedan röt han nästa kommando: "De av er som är judar träffas i Camp Henry — och kom inte tillbaka före klockan tre. Framåt marsch!" En något mindre grupp marscherade iväg. Sedan sade han: "Resten som är protestanter träffas i Camp Farragut — och kom inte tillbaka före klockan tre. Framåt marsch!"

Genast kom tanken till mig: "Monson, du är inte katolik. Du är inte jude. Du är inte protestant. Du är mormon, så du ska stå kvar!" Jag kan försäkra er att jag kände mig totalt ensam. Modig och beslutsam, ja — men ensam.

Och sedan hörde jag de ljuvligaste ord som jag någonsin hört en fanjunkare yttra. Han tittade åt mitt håll och frågade: "Och ni killar, vad kallar ni er för något?" Det var inte förrän då som jag insåg att det stod någon bakom eller bredvid mig på övningsområdet. Vi svarade nästan samtidigt: "Mormoner!" Det är svårt att beskriva glädjen som fyllde mitt hjärta när jag vände mig om och såg en handfull andra sjömän.

Fanjunkaren kliade sig i huvudet med ett förbryllat ansiktsuttryck, men sade slutligen: "Ja, pojkar, ni får gå och hitta någonstans att vara. Och kom inte tillbaka före klockan tre. Framåt marsch!"

När vi marscherade iväg tänkte jag på orden i en ramsa som jag hade lärt mig i Primär många år tidigare:

*Våga vara mormon.
Våga stå ensam.
Våga vara fast beslutet.
Våga låta det bli känt.*

Även om upplevelsen tog en annan vändning än jag hade väntat mig, hade jag varit villig att stå ensam om det varit nödvändigt.

Sedan den dagen har det funnits

tillfällen när ingen stod bakom mig, och då *stod* jag ensam. Jag är så tack-sam över att jag fattade beslutet för länge sedan att vara stark och sann, alltid redo och villig att försvara min religion om det skulle behövas.

Om vi någonsin känner oss otill-räckliga inför det som ligger framför oss, bröder, vill jag återge några ord som sades 1987 av kyrkans dåvarande president, Ezra Taft Benson, till en stor grupp medlemmar i Kalifornien. President Benson sade:

”I alla tidsåldrar har profeterna sett fram emot våra dagar och den tid vi lever i. Miljarder avlidna och ännu ofödda har ögonen på oss. Var så säkra — ni är en utvald generation ...

I nära sex tusen år har Gud sparat er till att komma fram i den sista tiden före Herrens andra ankomst. Några faller bort, men Guds rike förblir intakt och kommer att fira återkomsten av sitt överhuvud, ja, Jesus Kristus.

I fråga om ondska kan denna generation jämföras med Noas dagar, när Herren renade jorden med en stor översvämning, men det finns en stor skillnad den här gången: [Det är att] Gud har till slutspellet sparat några av sina starkaste barn som ska hjälpa till att göra riket segerrikt.”⁴

Ja, bröder, vi är några av hans starkaste barn. Vi har ansvaret att vara värdiga alla de underbara välsignelser

som vår Fader i himlen har i bered-skap åt oss. Vart vi än går bär vi vårt prästadöme med oss. Står vi på heliga platser? Innan du utsätter dig själv och ditt prästadöme för fara genom att gå till platser eller delta i aktivi-teter som inte är värdiga varken dig eller ditt prästadöme, var snäll och stanna upp och tänk på följderna. Var och en av oss har förlänats aronska prästadömet. I den processen fick vi kraften som innehar nycklarna till änglars betjäning. President Gordon B. Hinckley sade:

”Ni får inte tillåta er att göra något som kan skapa en mur mellan er och änglars betjäning på era vägnar.

Ni får inte vara omoraliska i någon bemärkelse. Ni får inte vara oärliga. Ni får inte luras eller ljuga. Ni kan inte missbruka Guds namn eller använda ett oanständigt språk och fortfarande ha rätten till betjäningen av änglar.”⁵

Om någon av er har snubblat under er resa vill jag att ni förstär att det inte råder det minsta tvivel om att det finns en väg tillbaka. Den kallas omvändelsens process. Vår Frälsare gav sitt liv för att ge dig och mig den välsignade gåvan. Trots att omvändelsens väg inte är lätt, är löftena verkliga. Vi har fått veta: ”Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita.”⁶ ”Och [dem] skall jag inte mer komma ihåg.”⁷ Vilket uttalande.

Vilken välsignelse. Vilket löfte.

Det kanske finns några av er som tänker: ”Jag följer inte alla buden och gör inte allt jag borde, men mitt liv är rätt bra ändå. Jag tror att jag kan både äta kakan och ha den kvar.” Bröder, jag lovar er att det inte fungerar i längden.

För några månader sedan fick jag ett brev från en man som en gång trodde att han kunde göra både och. Han har nu omvänt sig och har satt sitt liv i samklang med evangeliets prin-ciper och bud. Jag vill återge ett stycke från brevet för er, för det visar hur ett felaktigt tänkesätt möter verkligheten: ”Jag har (genom bitter erfarenhet) lärt mig att Frälsaren hade fullkomligt rätt när han sade: ’Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den ene och se ner på den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.’⁸ Jag försökte, så mycket man någonsin kan, att göra både och. I slutändan”, sade han, ”fick jag uppleva all den tomhet, det mörker och den ensam-het som Satan ger till dem som tror på hans bedrägerier, illusioner och lögner”.

För att kunna vara starka och stå emot alla de krafter som drar åt fel håll, eller de röster som uppmuntrar oss att ta fel väg, måste vi ha ett eget vittnesbörd. Oavsett om du är 12 eller 112 år — eller någonstans däremel-lan — kan du få veta att Jesu Kristi evangelium är sant. Läs Mormons bok. Begrunda dess lärdomar. Fråga din himmelske Fader om den är sann. Vi har fått löftet att ”om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft”⁹.

När vi vet att Mormons bok är sann, är det en naturlig följd att vi tror på att

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Oktober 2011

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUJTIO

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

(i alfabetisk ordning)

Marcos A. Adunkanits

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Adern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gerald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conhage

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Faldaballo

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goody

Christoffel Gollien Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Moynnes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pöcker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Raimel E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

Jose A. Tavaria

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinos

W. Christopher Woodliff

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashiro

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

(i alfabetisk ordning)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Eagley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
andrate rådgivare

Sista dagars heliga samlas på olika platser världen över för att lyssna på generalkonferenstal "på sitt eget tungomål" (L&F 90:11). Medurs med början överst till vänster visas medlemmar i Johannesburg i Sydafrika; Salvador i Brasilien; San Salvador i El Salvador; Montreal, Quebec i Kanada; Montalban i Filippinerna; Gómez Palacio i Mexiko och Tokyo i Japan.

Joseph Smith verkligen var en profet och att han såg Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus. Det faller sig också naturligt att evangeliet återställdes i dessa sista dagar genom Joseph Smith — inklusive återställelsen av både aronska och melkisedekiska prästadömet.

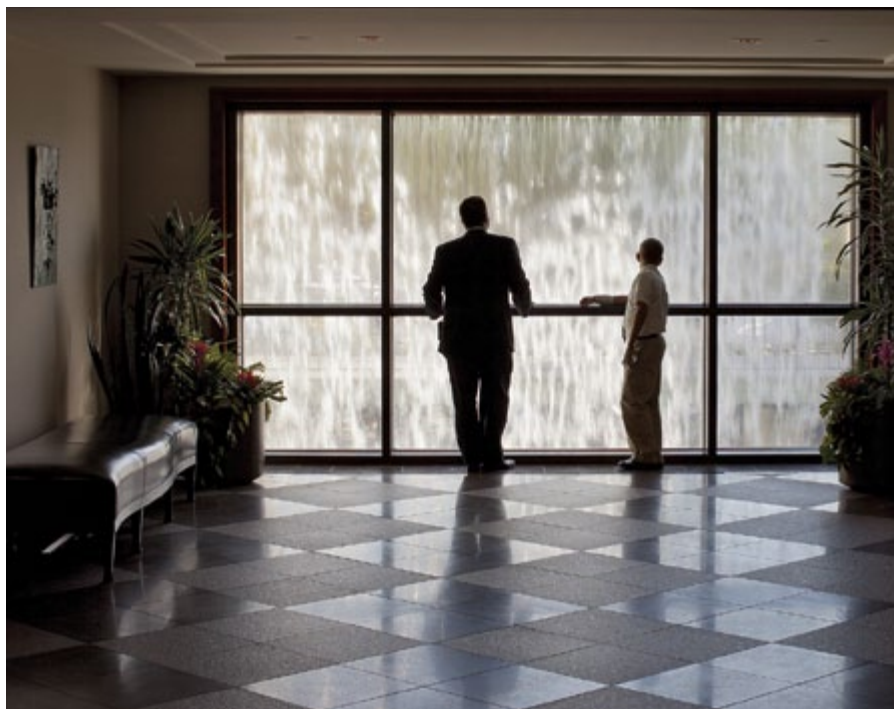
När vi väl har ett vittnesbörd åligger det oss att vittna för andra. Många av er, bröder, har verkat som missionärer runt om i världen. Många av er unga män kommer att verka. Förbered er nu för den möjligheten. Se till att ni är värdiga att tjäna.

Om vi är redo att sprida evangeliet så är vi redo att följa rådet från aposteln Petrus, som uppmanade oss: "Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger."¹⁰

Vi kommer att få möjligheter under hela livet att berätta om vår tro, men vi vet inte alltid när vi kan kallas att göra det. Jag fick en sådan möjlighet 1957 när jag arbetade inom förlagsbranschen och blev ombedd att åka till Dallas i Texas, som ibland kallas "kyrkornas stad", för att tala vid ett företagskonvent. Efter konventet tog jag en sightseeingtur per buss till stadens förorter. När vi åkte förbi olika kyrkor sade föraren: "Till vänster ser ni metodistkyrkan" eller "till höger har vi den katolska katedralen".

När vi passerade en vacker röd tegelbyggnad på en kulle berättade föraren: "I den där byggnaden har mormonerna möten." En dam långt bak i bussen frågade: "Kan chaufför'n berätta något för oss om mormonerna?"

Föraren körde in bussen till kanten, vände sig om i sätet och svarade: "Damen, allt jag vet om mormonerna är att de har möten i den där röda tegelbyggnaden. Finns det

någon på bussen som vet något om mormonerna?"

Jag väntade på att någon skulle svara. Jag såg på de andra för att se om de visste något, om de tänkte säga något. Ingenting. Jag insåg att det var upp till mig att göra som aposteln Paulus hade sagt, att vara beredd att "svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger". Jag förstod också sanningen i yttrandet: "När det är dags för beslut, är tiden för förberedelse ute."

Under de följande femton minuterna hade jag förmånen att bära mitt vittnesbörd för passagerarna på bussen och berätta om kyrkan och vår tro. Jag var tacksam för mitt vittnesbörd och tacksam för att jag var redo att bära det.

Jag ber av hela mitt hjärta och hela min själ att varje man som har prästadömet ska ära detta prästadöme och vara värdig det förtroende som visades när prästadömet förlänades. Må vi alla som bär Guds prästadöme veta vad vi tror på. Må vi alltid vara modiga och redo att stå för det vi tror på, och om det betyder att vi måste stå ensamma, må vi göra det modigt, stärkta av vetskapen att vi egentligen aldrig är ensamma när vi står tillsammans med vår Fader i himlen.

När vi begrundar den stora gåva vi har fått — "prästadömet rättigheter [som] står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter" — må vi alltid vara fast beslutna att alltid vakta och försvara dem och vara värdiga dess stora löften. Bröder, må vi följa Frälsarens uppmaning till oss i Tredje Nephi: "Håll ... upp ert ljus så att det lyser för världen. Se, jag är det ljus som ni skall hålla upp — det som ni har sett mig göra."¹¹

Att vi alltid må följa det ljuset och hålla upp det så att världen kan se det är min bön och min välsignelse till alla som hör min röst, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. David Brooks, "If It Feels Right ...", *New York Times*, 12 sept. 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, "Sir Galahad", i *Poems of the English Race*, utv. av Raymond Macdonald Alden (1921), s. 296.
3. Se 1 Nephi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, "In His Steps" (KUV:s brasafton, 8 feb. 1987); se också "In His Steps", i *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), s. 59.
5. Gordon B. Hinckley, "Personlig värdighet", *Liahona*, juli 2002, s. 58.
6. Jes. 1:18.
7. Jer.31:34.
8. Matt. 6:24.
9. Moroni 10:4.
10. 1 Petr. 3:15.
11. 3 Nephi 18:24.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Ett vittne

Mormons bok lär oss bäst hur bra vi gör det vi ska och hur vi blir bättre på att göra det.

Jag är tacksam över att få tala till er den här sabbaten under en generalkonferens för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Varje medlem i kyrkan har samma heliga uppdrag. Vi tog emot det och lovade att vi skulle uppfylla det när vi döptes. Vi lär av Alma, den store profeten i Mormons bok, att vi lovade Gud att vi skulle vara "villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden, så att ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen så att ni kan få evigt liv"¹.

Det är ett högtidligt uppdrag och ett härligt löfte från Gud. Mitt budskap i dag är avsett att uppmuntra. Mormons bok tydliggör uppdraget för oss och leder oss också uppåt på vägen mot evigt liv.

För det första har vi lovat att visa medkänsla. För det andra har vi lovat att vittna om Gud. Och för det tredje har vi lovat att hålla ut. Mormons bok lär oss bäst hur bra vi gör det vi ska och hur vi blir bättre på att göra det.

Låt oss börja med vår medkänsla. Jag vill påminna om erfarenheter på senare tid. Många av er deltog i en

tjänandedag. Tusentals sådana organiserades över hela världen.

Ett råd bestående av era medsyskon bad för att få veta vilket tjänande de skulle planera. De bad Gud att få veta vilka de borde tjäna, hur de skulle tjäna och vilka de skulle inbjuda att delta. De kanske till och med bad om att inte glömma bort spadar eller dricksvatten. Framför allt bad de om att alla som utförde och alla som tog emot tjänandet skulle känna Guds kärlek.

Jag vet att de här bönerna besvarades i åtminstone en församling. Mer än 120 medlemmar ställde upp som frivilliga. I tre timmar förbättrade de området kring en kyrka i vårt samhälle. Det var ett tungt och glatt arbete. Prästerna i kyrkan uttryckte tacksamhet. Alla som arbetade tillsammans den dagen kände enighet och större kärlek. En del sade till och med att de kände glädje när de drog upp ogräs och ansade buskar.

Några ord i Mormons bok hjälpte dem förstå varför de kände sådan glädje. Det var kung Benjamin som sade till sitt folk: "Förstå att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni ... i er Guds tjänst."² Och det var Mormon som lärde följande i Mormons bok:

"Kristi rena kärlek består för evigt, och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med honom är allt väl."³

Herren håller sitt löfte till dig när du håller ditt. När du för hans skull tjänar andra låter han dig känna hans kärlek. Och med tiden blir medkänslan en del av dig. Och när du ständigt tjänar andra bekräftas Mormons löfte i ditt hjärta, då vet du att allt är väl med dig.

På samma sätt som du lovade Gud att visa medkänsla så lovade du att vara hans vittne var du än befinner dig i livet. Återigen vet jag inget bättre än Mormons bok när det gäller att visa hur vi kan hålla det löftet.

Jag blev en gång inbjuden att tala på en examenshögtid vid ett universitet. Rektorn ville egentligen bjuda in president Gordon B. Hinckley, men fick veta att han inte var ledig. Så det blev jag som fick inbjudan. Jag var den yngste medlemmen i de tolv apostlarnas kvorum.

Den som inbjöd mig att tala blev orolig när hon fick veta mer om mina skyldigheter som apostel. Hon ringde mig och sade att hon nu förstod att det var min plikt att vittna om Jesus Kristus.

I mycket bestämda ordalag sade hon att jag inte fick göra det när jag talade där. Hon förklarade att universitetet respekterade människor med alla slags trosuppfattningar, vilket inbegrep dem som förnekade Guds existens. Hon upprepade: "Du får inte uppfylla din plikt här."

Jag lade på telefonluren med en allvarlig fråga i mitt sinne. Skulle jag säga till universitetet att jag inte kunde hålla det tal som vi kommit överens om? Det var bara två veckor innan examen. Min närvaro där hade utannonserats. Vilken effekt skulle det få på kyrkans goda namn om jag inte höll fast vid överenskommelsen?

Jag bad för att få veta vad Gud ville jag skulle göra. Svaret kom på ett överraskande sätt. Jag insåg att Nephis, Abinadis, Almas, Amuleks och Mosiahs söners exempel hade påverkat mig som person. De var modiga vittnen om Jesus Kristus mitt i dödlig fara.

Så det enda jag kunde göra var att förbereda mig. Jag försökte lära mig allt jag kunde om universitetet. När dagen för talet närmade sig blev jag allt oroligare och mina böner allt mer intensiva.

Som ett mirakel likt delningen av Röda havet fann jag en nyhetsartikel. Universitetet hade hedrats för att de gjort det som kyrkan har lärt sig att göra i vårt humanitära arbete runt om i världen. Så i mitt tal beskrev jag vad vi och de hade gjort för att hjälpa nödlidande. Jag sade att jag visste att Jesus Kristus var källan till välsignelserna som hade nått dem som vi och de hade betjänat.

Efter mötet reste sig åhörarna upp och applåderade, det var jag inte van vid. Jag var förundrad men fortfarande lite orolig. Jag mindes vad som hade hänt Abinadi. Bara Alma hade accepterat hans vittnesbörd. Men den kvällen, vid en stor galamiddag, hörde jag universitetets rektor säga att han hört Guds ord i det jag sade.

Det är sällan jag har fått vara med om en sådan mirakulös räddning som vittne om Kristus. Men Mormons boks inverkan på din karaktär, förmåga och mod att vittna om Gud är ett faktum. Läran och de modiga exemplen i denna bok lyfter, vägleder och inger mod.

Varje missionär som förkunnar Jesu Kristi namn och evangelium blir välsignad av att dagligen mätta sig med Mormons boks ord. Föräldrar som kämpar med att skapa ett vittnesbörd om Frälsaren i ett barns hjärta får hjälp

när de söker efter sätt att föra in Mormons boks ord och anda i hemmet och i familjen. Så har det varit för oss.

Jag kan se undret ske vid varje sakramentsmöte och i de kyrkans klasser jag besöker. Talare och lärare visar kärlek och mogen kunskap om skrifterna, särskilt Mormons bok. Och personliga vittnesbörd kommer förvisso från djupet av deras hjärtan. De undervisar med allt större övertygelse och vittnar med kraft.

Jag ser också tydligt att vi blir allt bättre på den tredje delen av det löfte vi alla gav vid dopet. Vi slöt förbund

att hålla ut, att hålla Guds bud så länge vi lever.

Jag besökte en gammal vän på sjukhuset som hade diagnostiserats med obotlig cancer. Jag tog med mig mina två unga döttrar. Jag väntade mig inte att hon skulle känna igen dem. Hennes egen familj hade samlats och stod omkring sängen när vi kom in.

Hon såg upp och log. Jag ska alltid minnas hennes blick när hon såg att vi hade tagit med oss våra döttrar. Hon vinkade åt dem att komma närmare henne på sängen. Hon satte sig upp, höll om dem och presenterade dem

för sin familj. Hon berättade hur fantastiska dessa två små flickor var. Det var som om hon presenterade prinsessor för ett kungligt hov.

Jag väntade mig att vårt besök snabbt skulle ta slut. Hon är säkert trött, tänkte jag. Men när jag såg på henne var det som om åren smälte bort. Hon strålade och var uppenbarligen fylld av kärlek till oss alla.

Hon tycktes njuta av ögonblicket, som om tiden hade stannat. Hon hade tillbringat större delen av sitt liv med att ta hand om Herrens barn. Hon visste genom Mormons bok att den uppståndne Frälsaren hade tagit små barn, ett efter ett, välsignat dem och gråtit av glädje.⁴ Hon hade själv upplevt denna glädje tillräckligt länge för att kunna hålla ut i hans kärleksgärning till slutet.

Jag såg samma underverk hos en man som hade utfört så mycket trofast tjänande att man kunde ha trott att han gjort tillräckligt för att få vila.

Jag visste att han genomgått långvariga och smärtsatta behandlingar för en sjukdom men att läkarna nu hade berättat för honom att den var obotlig. De erbjöd varken behandling eller hopp.

Hans hustru tog mig till hans sovrum i deras hem. Där låg han, på rygg ovanpå en omsorgsfullt bäddad säng. Han hade nystruken vit skjorta, slips och nya skor.

Han såg förvåningen i mina ögon, skrattade lågmält och förklarade: "När du har gett mig välsignelsen vill jag vara beredd på att ta min säng och gå för att sätta igång och arbeta." Som det visade sig var han beredd för intervjun han snart skulle ha med Mästaren, som han så trofast hade arbetat för.

Han var ett exempel på de fullständigt omvända sista dagars heliga som jag ofta möter sedan de tjänat hängivet i ett helt liv. De kämpar vidare.

President Marion G. Romney beskrev det så här: "Hos den som är fullständigt omvänd har en önskan efter sådant som strider mot Jesu Kristi evangelium i själva verket slocknat. Och den har ersatts med en kärlek till Gud, med en bestämd och fast beslutsamhet att hålla hans bud."⁵

Det är denna fasta beslutsamhet jag allt oftare återfinner hos Jesu Kristi erfarna lärjungar. Som systemen som hälsade på mina döttrar och mannen i de nya skorna som var redo att gå upp och marschera för Herren: de följer Frälsarens befallning till slutet. Ni har alla bevittnat det.

Ni kan bevittna det igen om ni återvänder till Mormons bok. Jag känner fortfarande beundran i mitt hjärta när jag läser dessa ord från en åldrande och beslutsam Herrens tjänare: "Ty just nu skälver hela min kropp storligen medan jag försöker tala till er. Men Herren Gud stöder mig och har tillåtit mig att tala till er."⁶

Ni kan fatta mod liksom jag gjorde av exemplet på uthållighet som gavs

oss av Moroni. Han var ensam i sitt tjänande. Han visste att slutet var nära för honom. Men lyssna på vad han skriver till människor som ännu inte hade fötts och ättlingarna till hans dödliga fiender: "Ja, kom till Kristus och bli fullkomnade i honom och avstå från all ogudaktighet. Och om ni avstår från all ogudaktighet och älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då är hans nåd tillräcklig för er så att ni genom hans nåd kan bli fullkomliga i Kristus."⁷

Moroni gav detta som ett sista vittnesbörd om sitt liv och sin verksamhet. Han manade till kärlek, som alla andra profeter i Mormons bok. Han bifogade sitt vittnesbörd om Frälsaren när döden närmade sig. Han var ett sant omvänt Guds barn, liksom vi kan bli: fylld med kärlek, trofast och orädd som vittne om Frälsaren och hans evangelium, och fast besluten att hålla ut till änden.

Moroni lärde oss vad detta kräver av oss. Han sade att första steget mot fullständig omvändelse är tro.

Att under bön studera Mormons bok bygger upp tro på Gud Fadern, hans älskade Son och hans evangelium. Den bygger upp din tro på Guds profeter, forntida och nutida.

Den kan föra dig närmare Gud än någon annan bok. Den kan förändra ditt liv till det bättre. Jag uppmanar dig att göra det som en missionärskamrat till mig gjorde. Han rymde hemifrån som tonåring, och någon hade placerat Mormons bok i en låda som han bar med sig i sitt sökande efter mer lycka.

Åren gick. Han flyttade från plats till plats runt om i världen. Han var ensam och olycklig en dag, när han såg lådan. Lådan var fylld med sådant som han burit med sig. Längst ner i lådan fann han Mormons bok. Han läste löftet i den och prövade det. Han visste att den var sann. Det vittnesbördet förändrade hans liv. Han fann lycka bortom sina käraste drömmar.

Din Mormons bok kanske ligger dold under allt du samlat på dig under din resa. Jag vädjar till dig att dricka djupt och ofta från dess sidor. I den finns fullheten av Jesu Kristi evangelium, vilket är enda vägen hem till Gud.

Jag ger er mitt fasta vittnesbörd om att Gud lever och besvarar era böner. Jesus Kristus är världens Frälsare. Mormons bok är ett sant och säkert vittne om att han lever och att han är vår uppståndne och levande Frälsare.

Mormons bok är ett dyrbart vittne. Jag bär mitt vittnesbörd för er i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 18:9.
2. Mosiah 2:17.
3. Moroni 7:47.
4. Se 3 Nephi 17:21–22.
5. Marion G. Romney, Conference Report, okt. 1963, s. 23.
6. Mosiah 2:30.
7. Moroni 10:32.

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Att vänta på Herren: Ske din vilja

Syftet med vårt liv på jorden är att växa, utvecklas och bli stärkta genom våra erfarenheter.

Denna sabbatsmorgon uttrycker vi vår tacksamhet för och vittnar om att vår Frälsare lever. Hans evangelium har återställts genom profeten Joseph Smith. Mormons bok är sann. Vi leds av en levande profet idag, president Thomas S. Monson. Framför allt vittnar vi högtidligt om Jesu Kristi försoning och de eviga välsignelser som flödar därur.

Under de senaste månaderna har jag haft möjlighet att studera och lära mig mer om Frälsarens försoningsoffer och hur han förberedde sig för att utföra detta eviga offer för var och en av oss.

Hans förberedelse började redan i föruttillvaron, då han tjänade sin Fader och sade: "Ske din vilja, och äran vare din för evigt."¹ Från den stunden och än i dag utövar han sin handlingsfrihet för att acceptera och genomföra vår himmelske Faders plan. Skrifterna lär oss att genom hela sin ungdom "ågnade han sig åt det som tillhörde hans Fader"² och "väntade på Herren intill tiden för sitt kommande tjänande"³. Vid 30 års ålder fick han utstå stora frestelser men valde att stå fast sägande: "Gå bort ifrån mig, Satan."⁴ I Getsemane förlitade han sig på sin

Fader och förkunnade: "Men ske inte min vilja utan din"⁵, och sedan utövade han sin handlingsfrihet och led för våra synder. Genom all förödmjukelse under den offentliga rättgången och korsfästningens smärta, väntade han på sin Fader och var villig att bli "genomborrad för våra överträdelsers skull [och] slagen för våra missgärningars skull"⁶. Även när han utropade: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig"⁷ väntade han på sin Fader — han utövade sin handlingsfrihet till att förlåta sina fiender⁸, vaka över sin mor⁹ och härda ut till änden tills hans liv och mission hade fullbordats¹⁰.

Jag har ofta undrat: Varför är det så att Guds Son och hans heliga profeter och alla de trofasta sista dagars heliga får utstå prövningar och lidanden, trots att de försöker göra sin himmelske Faders vilja? Varför är det så hårt, särskilt för dem?

Jag tänker på Joseph Smith som fick utstå sjukdom som barn och förföljelser i hela sitt liv. Likt Frälsaren ropade han: "O Gud, var är du?"¹¹ Men även när han tycktes vara helt ensam, använde han sin handlingsfrihet till att vänta på Herren och göra

sin himmelske Faders vilja.

Jag tänker på våra förfäder pionjärerna, som drevs ut ur Nauvoo och korsade slätterna — de använde sin handlingsfrihet till att följa en profet fastän de fick utstå sjukdomar, nöd och ibland döden. Varför ett så fruktansvärt lidande? I vilken avsikt? I vilket syfte?

När vi ställer dessa frågor inser vi att syftet med vårt liv på jorden är att växa, utvecklas och bli stärkta genom våra erfarenheter. Hur gör vi detta? Skrifterna enkla svar lyder: Vi "väntar [förtröstar] på Herren"¹². Prövningar och motgångar får vi alla. Dessa jordiska utmaningar hjälper oss och

vår himmelske Fader att se huruvida vi kommer att använda vår handlingsfrihet till att följa hans Son. Han vet redan, och vi får möjlighet att lära oss, att oavsett hur svåra våra omständigheter är, ska "allt detta ... ge [oss] erfarenhet och tjäna [oss] till godo"¹³.

Betyder det att vi alltid förstår våra utmaningar? Kommer inte vi alla att någon gång fråga: "O Gud, var är du?"¹⁴ Jovisst! När en livskamrat dör, kommer den andre att undra det. När en familj får ekonomiska svårigheter, kommer en far att fråga det. När barn avviker från stigen, kommer en mor och far ropa ut frågan i sorg. Ja, "om aftonen gästar gråt, om morgonen

kommer jubel"¹⁵. Då, i gryningen av vår ökade tro och förståelse, stiger vi upp och väljer att "vänta" på Herren och säga: "Ske din vilja."¹⁶

Vad betyder det då att vänta på Herren? I skrifterna betyder *att vänta* att hoppas, att emotse och att ha förtröstan. Att hoppas och ha förtröstan på Herren kräver att vi har tro, tålamod, ödmjukhet, mildhet, uthållighet och att vi håller buden och håller ut till änden.

Att vänta på Herren innebär att vi planterar trons frö och ger det näring "med stor flit och med tålamod"¹⁷.

Det innebär att be som Frälsaren gjorde — till Gud, vår himmelske Fader — genom att säga: "Komme ditt rike. Ske din vilja."¹⁸ Det är en bön vi uppsänder av hela vår själ i vår Frälsare Jesu Kristi namn.

Att vänta på Herren innebär att vi begrundar i våra hjärtan och "tar emot den Helige Anden" så att vi kan få veta "allt vad [vi] bör göra"¹⁹.

När vi följer Andens maningar upptäcker vi att "lidandet ger tålamod"²⁰ och vi lär oss att "fortsätta i tålamod tills [vi] är fullkomliggjorda"²¹.

Att vänta på Herren innebär att vi "står fasta"²² och "strävar framåt" i tro "med fullkomligt klart hopp"²³.

Det innebär att vi "förtröstar endast på Kristi förtjänster"²⁴ och "med hans nåds bistånd säger: Ske din vilja, o Herre, och inte vår."²⁵

När vi väntar på Herren är vi "orubbliga i att hålla Guds bud"²⁶ med kunskap om att vi "en dag ska få vila från alla [våra] lidanden"²⁷.

Och vi "kastar ... inte bort [vår] frimodighet"²⁸ utan "alla [våra] lidanden skall samverka till [vårt] bästa"²⁹.

Dessa lidanden kan komma i alla möjliga former. Jobs upplevelse påminner oss om vad vi kan kallas att uthärda. Job miste alla sina ägodelar, däribland sin mark, sitt hem, sina djur,

sina familjemedlemmar, sitt rykte, sin fysiska hälsa och till och med sitt mentala välbefinnande. Men ändå väntade han på Herren och bar ett kraftfullt personligt vittnesbörd. Han sade:

”Jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet.

När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.”³⁰

”Se, han må döda mig, ändå förtröstar jag på honom.”³¹

Även med sådana strålande föredömen som Job, profeterna och Frälsaren kommer vi ändå att känna att det är svårt att vänta på Herren, särskilt när vi inte till fullo förstår hans plan för och syfte med oss. En sådan insikt ges oftast ”rad på rad [och] bud på bud”³².

I mitt liv har jag lärt mig att jag ibland inte får svar på en bön därför att Herren vet att jag inte är redo. När han svarar är det ofta ”lite här och lite där”³³ för att han vet att det är allt jag kan klara av eller är villig att göra.

Alltför ofta ber vi om tålmod, men vi vill ha det genast! Som ung man bad president David O. McKay om att få veta om evangeliet var sant. Många år senare, när han tjänade som missionär i Skottland, fick han äntligen sitt vittnesbörd. Han skrev senare: ”Det bevisade för mig att uppriktig bön besvaras ’någon gång, någonstans’”³⁴.

Vi kanske inte vet när eller hur Herren kommer att ge sina svar, men jag vittnar om att svaren kommer, i hans tid och på hans sätt. Vissa svar kan vi få vänta på tills livet efter detta. Så kan det vara med några av löftena i våra patriarkaliska välsignelser och med välsignelser som familjemedlemmar får. Låt oss inte sluta hoppas på Herren. Hans välsignelser är eviga, inte tillfälliga.

Att vänta på Herren ger oss ett

ovärderligt tillfälle att upptäcka att det finns många som väntar på oss. Våra barn väntar på att vi ska visa dem tålmod, kärlek och förståelse. Våra föräldrar väntar på att vi ska visa dem tacksamhet och medkänsla. Våra bröder och systrar väntar på att vi ska vara toleranta, barmhärtiga och förlåtande. Vår make eller maka väntar på att vi ska älska honom eller henne som Frälsaren har älskat var och en av oss.

När vi går igenom fysiskt lidande blir vi mer medvetna om hur många som väntar på var och en av oss. Till alla Martor och Marior, till alla ni goda samariter som betjänar de sjuka, hjälper de svaga och tar hand om de psykiskt och fysiskt skröpliga — jag vet hur mycket vår himmelske Fader och hans älskade Son uppskattar det. I ert dagliga kristuslika tjänande väntar ni på Herren och gör er himmelske Faders vilja. Hans försäkran till er är tydlig: ”Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”³⁵ Han

känner till era uppoffringar och era bekymmer. Han hör era böner. Hans frid och vila kommer att bli er när ni fortsätter att vänta på honom i tro.

Var och en av oss är mer älskad av Herren än vi någonsin kan förstå eller föreställa oss. Låt oss därför vara snällare mot varandra och snällare mot oss själva. Låt oss komma ihåg att när vi väntar på honom blir vi ”en helig genom [hans] försoning ... undergiven, mild, ödmjuk, tålmodig, kärleksfull, villig att underkasta [oss] allt som Herren anser lämpligt att lägga på [oss], alldeles som ett barn underkastar sig sin far”³⁶.

Det var så Frälsaren underkastade sig sin Fader i Getsemane örtagård. Han bad sina lärjungar: ”Vaka med mig”, men tre gånger återvände han och såg att deras ögon var tunga av sömn³⁷. Utan sällskap av dessa lärjungar och till slut utan sin Faders närvaro, valde Frälsaren att lida ”smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag”³⁸. I den ängels närvaro som sänts för att ge honom kraft³⁹ ryggade han inte för att dricka den bittra kalken⁴⁰. Han väntade på sin Fader, sägande ”ske din vilja”⁴¹, och han trampade ödmjukt vinpressen ensam⁴². Nu, som en av hans tolv apostlar i dessa sista dagar, ber jag att vi ska ha styrka nog att vaka med honom och vänta på honom i alla våra dagar.

Denna sabbatsmorgon uttrycker jag min tacksamhet för att du och jag ”i [vårt] Getsemane”⁴³ inte är ensamma. Han som vakar över oss ”han slumrar inte, han sover inte”⁴⁴. Hans änglar här och bortom slöjan är ”runtomkring [oss] för att upprätthålla [oss]”⁴⁵. Jag bär mitt särskilda vittne om att Frälsarens löfte är sant, för han säger: ”De som hoppas på HERREN får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.”⁴⁶ Må

vi förtrösta på honom medan vi strävar framåt i tro, så att vi i våra böner kan säga: ”Ske din vilja”⁴⁷ och med heder återvända till honom. I vår Frälsares och Återlösares heliga namn, ja Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 4:2.
2. Se Luk. 2:49.
3. JSÖ Matt. 3:24, i Handledning för skriftstudier.
4. KJV Luke 4:8.
5. Luk. 22:42.
6. Jes. 53:5; Mosiah 14:5.
7. Matt. 27:46; Mark. 15:34.
8. Se Luk. 23:34.
9. Se Joh. 19:27.
10. Se Joh. 19:30.
11. Läran och förbunden 121:1.
12. Ps. 37:9; 123:2; Jes. 8:17; 40:31; 2 Nephi 18:17.
13. Läran och förbunden 122:7.
14. Läran och förbunden 121:1.
15. Ps. 30:6.
16. Matt. 6:10; 3 Nephi 13:10; se också Matt. 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Matt. 6:10; Luk. 11:2.
19. 2 Nephi 32:5.
20. Rom. 5:3.
21. Läran och förbunden 67:13.
22. Alma 45:17.
23. 2 Nephi 31:20.
24. Moroni 6:4.
25. Se Läran och förbunden 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Hebr. 10:35.
29. Läran och förbunden 98:3.
30. Job 19:25–26.
31. KJV Job 13:15.
32. 2 Nephi 28:30.
33. 2 Nephi 28:30.
34. *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay* (2003), s. XVIII.
35. Matt. 25:40.
36. Mosiah 3:19.
37. Matt. 26:38; se också verserna 39–45.
38. Alma 7:11.
39. Se Luk. 22:43.
40. ”In Memory of the Crucified”, *Hymns*, nr 190; se också 3 Nephi 11:11; Läran och förbunden 19:18–19.
41. Matt. 26:42.
42. Se Läran och förbunden 76:107; 88:106; 133:50.
43. ”Var skall jag finna frid”, *Psalmer*, nr 75.
44. Ps. 121:4.
45. Läran och förbunden 84:88.
46. Jes. 40:31.
47. Matt. 26:42.

Äldste Tad R. Callister

i presidentskapet för de sjuttio

Mormons bok — en bok från Gud

Tillsammans med Bibeln är Mormons bok ett oumbärligt vittne om Kristi lära och hans gudomlighet.

För många år sedan öppnade min morfars farfar ett exemplar av Mormons bok för första gången. Han öppnade den i mitten och läste några sidor. Han sade sedan: ”Den här boken är antingen skriven av Gud eller av djävulen och jag tänker ta reda på vem som skrivit den.” Han läste igenom den två gånger under de följande tio dagarna och sedan förkunnade han: ”Djävulen kan inte skriva en sådan bok — den måste vara av Gud.”¹

Det är det geniala med Mormons bok — det finns inget mellanläge. Den är antingen Guds ord som den bekänner sig vara, eller så är den en riktig bluff. Denna bok gör inte anspråk på att bara vara en moralisk avhandling, teologisk redogörelse eller en samling insiktsfulla skrifter. Den gör anspråk på att vara Guds ord — varje mening, varje vers, varje sida. Joseph Smith förkunnade att en Guds ängel ledde honom till guldplåtarna, som innehöll det som profeterna i det forntida Amerika upptecknat, och att han översatte dessa plåtar genom gudomlig kraft. Om den berättelsen är sann så är Mormons bok helig skrift, precis som den bekänner sig vara. Om

inte är den en sofistikerad men inte desto mindre djävulsk bluff.

C. S. Lewis beskrev ett liknande dilemma som man stöter på när man väljer mellan att acceptera eller förkasta Frälsarens gudomlighet — där finns det inte heller något mellanläge: ”Jag söker här hindra att man kommer med den verkliga dårskap man ofta får höra av folk: ’Jag går gärna med på att Jesus var en stor morallärare, men jag kan inte gå med på hans krav att själv vara Gud.’ Det är det enda vi inte får säga. En människa som endast vore människa och talade så som Jesus stundom gjorde, skulle inte vara någon stor morallärare. ... Ni måste träffa ert val. Antingen var och är denne man Guds Son eller en galning eller något ännu värre ... Men låt oss slippa något beskyddande nonsens om att han var en stor mänskliga lärare. Den utvägen har han inte gett oss. Han avsåg inte det.”²

På samma sätt måste vi göra ett enkelt val angående Mormons bok: Den är antingen från Gud eller djävulen. Det finns inget tredje alternativ. Jag vill för ett ögonblick inbjuda dig att utföra ett test som kan hjälpa dig fastställa denna boks sanna natur.

Fråga dig själv om följande skriftställen i Mormons bok för dig närmare Gud eller djävulen:

”Mätta er med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra” (2 Nephi 32:3).

Eller dessa ord från en kärleksfull far till sina söner: ”Och kom ihåg, mina söner, kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval” (Helaman 5:12).

Eller dessa ord från en profet: ”Kom till Kristus och bli fullkomnade i honom” (Moroni 10:32).

Skulle dessa uttalanden från Mormons bok möjligen ha kunnat författats av den onde? Efter det att Frälsaren hade kastat ut vissa djävlar påstod fariséerna att han gjorde det ”med hjälp av Beelsebul, de onda andarnas furste”. Frälsaren svarade att en sådan slutsats var nonsens: ”Ett rike”, sade han ”som är splittrat blir ödelagt, och en ... familj som är splittrad kommer inte att bestå”. Och sedan kom han till den logiska slutsatsen: *”Om Satan driver ut Satan, har han kommit i strid med sig själv. Hur kan då hans rike bestå?”* (Matt. 12:24–26; kursivering tillagd).

Om de föregående skriftställena i Mormons bok lär oss att tillbe, älska och tjäna Frälsaren (vilket de gör

— hur kan de då vara av djävulen? Om så är fallet skulle han strida mot sig själv och på så sätt förstöra sitt eget rike — just det förhållandet som Frälsaren sade inte kan existera. Om man uppriktigt och fördomsfritt läser Mormons bok kommer man till samma slutsats som min morfars farfar: ”Djävulen kan inte skriva en sådan bok — den måste vara av Gud.”

Men varför är Mormons bok så nödvändig om vi redan har Bibeln som lär oss om Jesus Kristus? Har du någonsin undrat varför det finns så många kristna kyrkor i världen idag när de hämtar sina läror från praktiskt taget samma Bibel? Det kommer sig av att de tolkar Bibeln på olika sätt. Om de tolkade den på samma sätt skulle de vara en och samma kyrka. Detta är inte ett tillstånd som Herren vill ha, för aposteln Paulus förkunnade att det finns ”en Herre, en tro, ett dop” (Ef. 4:5). För att åstadkomma denna enighet instiftade Herren en gudomlig lag om vittnen. Paulus lärde: ”Efter två eller tre vittnens samstämmiga vittnesmål skall varje sak avgöras” (2 Kor. 13:1).

Bibeln är ett vittne om Jesus Kristus, Mormons bok är ännu ett. Varför är detta andra vittne så avgörande? Följande exempel kanske kan vara till hjälp: Hur många raka linjer kan du dra genom en enda punkt

på en bit papper? Svaret är oändligt många. Föreställ dig för ett ögonblick att denna enda punkt symboliserar Bibeln och att de hundratals raka linjer som dragits genom punkten symboliserar olika bibeltolkningar och att var och en av dessa tolkningar representerar en kyrka.

Men vad händer i stället om det på papperet finns en andra punkt som symboliserar Mormons bok? Hur många raka linjer skulle man kunna dra mellan dessa två referenspunkter — Bibeln och Mormons bok? Endast en. Endast en tolkning av Kristi lärdomar överlever dessa två vittnens vittnesbörd.

Om och om igen tjänar Mormons bok som ett bekräftande, förtydligande och enande vittne om de lärdomar som lärs ut i Bibeln, så att det bara finns ”en Herre, en tro, ett dop”. Vissa människor vet till exempel inte om dopet är nödvändigt för frälsning eller inte, trots att Frälsaren sade till Nikodemus: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike” (Joh. 3:5). Mormons bok eliminerar emellertid alla tvivel om den saken: ”Och han befäller alla människor att de måste omvända sig och låta döpa sig i hans namn ... Annars kan de inte bli frälsta i Guds rike” (2 Nephi 9:23).

Jundiai, Brasilien

Det förekommer olika former av dop i världen idag trots att vi i Bibeln kan läsa om hur Frälsaren, vårt stora föredöme, döptes: "[Han] steg ... genast upp ur vattnet" (Matt. 3:16). Skulle han ha kunnat stiga upp ur vattnet om han inte först hade stigit ned i vattnet? Om det råder någon oenighet om detta så råder Mormons bok bot på den med detta rättframma uttalande angående läran om det riktiga sättet att döpa: "Och sedan skall ni sänka ned dem i vattnet och komma upp igen ur vattnet" (3 Nephi 11:26).

Många tror att uppenbarelser upphörde med Bibeln fastän Bibeln själv är ett vittnesbörd om Guds uppenbarande mönster under fyratusen år av människans existens. Men en felaktig lära som denna skapar en dominoeffekt som gör att andra dominobrickor faller, eller, som i det här fallet, att sanna lärosatser faller. En tro på att uppenbarelse upphört får läran om att "Gud är densamme i går, i dag och i evighet" (Mormon 9:9) att falla. Den får den lärosats som Amos undervisade om, att "Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna" (Amos 3:7), att falla. Och den får läran att "Gud inte gör skillnad på människor" (Apg. 10:34), och alltså

talat till alla människor i alla tider, att falla. Men lyckligtvis bekräftar Mormons bok de bibliska sanningarna om fortgående uppenbarelse:

"Och vidare talar jag till er som förnekar Guds uppenbarelser och säger att de har upphört, att det [intel] finns uppenbarelser ...

Ty läser vi inte att Gud är densamme i går, i dag och i evighet?" (Mormon 9:7, 9).

Med andra ord, om Gud, som är oföränderlig, talade i forna tider kommer han likaså att tala i vår tid.

Listan över bekräftelser på lärosatser och förtydliganden är mycket lång, men inget är mer kraftfullt eller fängslande än Mormons boks redogörelser för Jesu Kristi försoning. Vill du ha ett otvetydigt vittnesbörd i ditt allra innersta om att Frälsaren nedsteg lägre än dina synder och att det inte finns någon synd, ingen svårighet på jorden, som är utom räckvidd för hans barmhärtiga försoning — att han för vart och ett av dina problem har ett botemedel med överlägset helande styrka? Läs då Mormons bok. Den lär och vittnar för dig om att Kristi försoning är oändlig, eftersom den omfattar och sträcker sig bortom och in i varje förgänglig svaghet människan lider av. Det var därför profeten Mormon

förkunnade att "ni genom Kristi försoning och hans uppståndelses kraft skall ha hopp" (Moroni 7:41).

Inte undra på att Mormons bok djärvt kungör: "Och om ni tror på Kristus kommer ni att tro på dessa ord, ty de är Kristi ord" (2 Nephi 33:10). Tillsammans med Bibeln är Mormons bok ett outhärligt vittne om Kristi lära och hans gudomlighet. Tillsammans med Bibeln "lär [den] alla människor att de skall göra gott" (2 Nephi 33:10). Och tillsammans med Bibeln för den oss till "en Herre, en tro, ett dop". Det är därför Mormons bok har en så avgörande betydelse för våra liv.

För några år sedan besökte jag en av våra gudstjänster i Toronto i Kanada. En fjortonårig flicka höll tal. Hon sade att hon hade diskuterat religion med en av sina skolkamrater. Hennes kamrat frågade henne: "Vilken kyrka tillhör du?"

Hon svarade: "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, eller mormonerna."

Hennes kamrat svarade: "Jag känner till den kyrkan och jag vet att den inte är sann."

"Hur vet du det?" frågade hon.

"Därför att", sade hennes kamrat, "jag har undersökt den."

"Har du läst Mormons bok?"

"Nej", var svaret. "Det har jag inte."

Då svarade denna fina unga flicka: "Då har du inte undersökt min kyrka, för jag har läst varenda sida i Mormons bok och jag vet att den är sann."

Jag har också läst varenda sida i Mormons bok, om och om igen, och jag bär högtidligt vittne om, liksom min morfars farfar, att den är av Gud. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Willard Richards, i LeGrand Richards, *Ett stort och förunderligt verk*, s. 56.
2. C. S. Lewis, *Kan man vara Kristen?* (1952), s. 57.

Elaine S. Dalton
Unga kvinnors generalpresident

Älska hennes mor

Hur uppfostrar en far sin dotter till en glad och välanpassad person i en alltmer förgiftad värld? Herrens profeter har undervisat oss om svaret.

Ord kan inte beskriva det heliga ögonblick när en nybliven far för första gången håller sin lilla dotter i famnen. Det här året är tre av våra fyra söner nyblivna fäder till små flickor. Jag iakttog hur vår store och kraftige son Jon — rugbyspelaren — höll sin första dotter i famnen och såg på henne med vördnadsfull ömhet och hur han sedan såg på mig med ett ansiktsuttryck som tycktes säga: "Hur uppfostrar man en flicka?"

I dag skulle jag vilja tala till våra söner och till alla fäder. Hur uppfostrar en far sin dotter till en glad och välanpassad person i en alltmer förgiftad värld? Herrens profeter har undervisat oss om svaret. Svaret är enkelt, och det är sant: "Det viktigaste en far kan göra för sin [dotter] är att älska [hennes] mor."¹ Det sätt på vilket du älskar hennes mor undervisar din dotter om ömhet, lojalitet, respekt, medkänsla och tillgivenhet. Hon lär sig genom ditt exempel vad hon ska förvänta sig av unga män och vilka egenskaper hon ska söka efter hos en framtida make. Genom ditt sätt att älska och hedra din hustru kan du visa din dotter att hon aldrig ska nöja sig med något mindre. Ditt exempel lär din dotter att sätta värde på att vara kvinna. Du visar henne att hon är en

dotter till vår himmelske Fader, som älskar henne.

Älska hennes mor så högt att ert äktenskap är celestialt. Ett tempel-äktenskap för tid och all evighet förtjänar att du gör ditt allra bästa och ger det högsta prioritet. Det var först när Nephi hade byggt templet i vildmarken som han sade: "Och ... vi levde på ett sätt som bringade lycka."² Det sätt "som bringar lycka" finner vi i templet. Det är genom att hålla förbund. Tillåt inte att något slags påverkan kommer in i ditt liv eller ditt hem som skulle kunna få dig att göra avkall på dina förbund eller förpliktelser mot din hustru och familj.

I Unga kvinnor hjälper vi din dotter att förstå sin identitet som en Guds

dotter och vikten av att förbli dygdig och värdig att få templets och tempelvigselns välsignelser. Vi undervisar din dotter om vikten av att ingå och hålla heliga förbund. Vi undervisar henne om att besluta sig nu för att leva på ett sådant sätt att hon alltid är värdig att komma in i templet och att inte tillåta att något försenar, distraherar eller hindrar henne att nå det målet. Ditt exempel som hennes far säger mer än våra viktiga ord. Unga kvinnor oroar sig över sina fäder. Många säger att deras högsta önskan är att få förenas som familj för evigt. De vill att du ska vara där när de går igenom templet eller gifter sig i templet. Ha en nära relation till din dotter och hjälp henne att förbereda sig och förbli värdig templet. När hon blir tolv år, ta då med henne till templet ofta för att utföra dop för era förfäder och andra. Hon kommer att uppskatta de minnena i evighet.

Vår tids populärkultur försöker undergräva och förringa din eviga roll som patriark och far och bagatellisera dina viktigaste ansvar. Dessa roller har du tilldelats "enligt gudomlig plan", och som far "skall [du] presidera över [din] familj i kärlek och rättfärdighet och [du] har ansvaret att sörja för och beskydda [din] familj".³

Fäder, ni är definitionsmässigt era hems, era hustrurs och era barns väktare. I vår tid "är det ingen lätt sak att beskydda sin familj mot det ondas intrång i [deras] sinnen och andar ... Denna påverkan strömmar obehindrat in i hemmet. Satan [är ytterst listig]. Han behöver inte slå in dörren."⁴

Ni måste vara dygdens väktare. "En prästadömsbärare är *dygdig*. Ett dygdigt beteende innebär att [du] har rena tankar och rena handlingar ... Dygd är ... ett gudomlighetens kännetecken." Den är "besläktad med helighet"⁵. Unga kvinnors värderingar

är egenskaper som kännetecknar Kristus, däribland dygd. Vi ber dig nu att förena dig med oss och leda världen i en återgång till dygden. För att kunna göra det måste du ”ständigt utöva dygd och helighet”⁶ genom att avlägsna allt ur ditt liv som är ont och oförenligt med den som bär Guds heliga prästadöme. ”Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet, och ... den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare.”⁷ Så se upp med vad du tittar på i underhållningsmedier eller i tryckt material. Din personliga dygd blir ett mönster för dina döttrar och likaså dina söner och visar dem vad sann styrka och moraliskt mod är. Genom att vara en dygdens väktare i ditt eget liv, i ditt hem och i dina barns liv visar du din hustru och dina döttrar vad sann kärlek är. Din personliga renhet ger dig kraft.

Du är din dotters väktare och vårdnadshavare i mer än juridisk mening. Var närvarande i din dotters liv. Tala om för henne vilka normer och förväntningar du har, dina förhoppningar och drömmar när det gäller hennes framgång och lycka. Tala med henne, lär känna hennes kamrater och — när den tiden kommer — hennes pojkvänner. Hjälpt henne förstå vikten av utbildning. Hjälpt henne förstå att anständighetens princip är ett skydd.

Hjälpt henne välja musik och medier som inbjuder Anden och är förenliga med hennes gudomliga identitet. Ta aktivt del i hennes liv. Och är hon i tonåren och inte kommer hem från en dejt i tid, åk och hämta henne. Hon kommer att protestera och tala om för dig att du har förstört hennes umgängesliv, men innerst inne vet hon att du älskar henne, att du bryr dig mycket om henne, att du är hennes väktare.

Ni är inga vanliga män. Genom er ståndaktighet i den förjordiska sfären kvalificerade ni er för att bli ledare och för att inneha prästadömet. Där visade ni er ”stora tro och dina goda gärningar”, och nu är ni här för att göra samma sak.⁸ Ert prästadöme skiljer er från andra.

Om några veckor kommer våra tre söner att ha gett sina små döttrar ett namn och en välsignelse. Jag hoppas det blir den första av många prästadömsvälsignelser som de får av sina fäder, för i den värld de ska växa upp i kommer de att behöva de välsignelserna. Din dotter kommer att värdesätta prästadömet och i sitt hjärta bestämma sig för att det här är det hon vill ha i sitt framtida hem, i sin framtida familj. Kom alltid ihåg ”att prästadömet rättigheter står i oskiljaktig förbindelse med himlens krafter, och att himlens krafter inte

kan kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer”⁹.

Fäder, ni är era döttrars hjältar. Min far var min hjälte. Jag brukade sitta och vänta på honom varje kväll på trappan till vårt hus när han kom hem från arbetet. Han lyfte upp mig och snurrade runt mig och lät mig sätta fötterna på hans stora skor, och sedan dansade han in med mig i huset. Jag älskade utmaningen att försöka följa vartenda steg han tog. Det gör jag fortfarande.

Visste du att ditt vittnesbörd har ett kraftfullt inflytande på dina döttrar? Jag visste att min far hade ett vittnesbörd. Jag visste att han älskade Herren. Och eftersom min far älskade Herren så gjorde jag det också. Jag vet att han brydde sig om änkorna eftersom han använde sin semester till att måla huset åt änkan som bodde i huset intill. Jag tyckte det var den bästa semester som familjen någonsin haft eftersom han lärde mig att måla! Du blir till välsignelse för din dotter under kommande år om du söker efter tillfällen att vara tillsammans med henne och låter henne höra ditt vittnesbörd.

I Mormons bok omvändes Abish därför att hennes far berättade för henne om en förunderlig syn han hade haft. Under många år därefter bevarade hon sitt vittnesbörd i hjärtat och levde rättfärdigt i ett mycket ogudaktigt samhälle. Så kom dagen när hon inte längre kunde tåla, och hon sprang från hus till hus för att bära vittnesbörd och berätta om de underverk som hon hade bevittnat vid kungens hov. Kraften i Abishs omvändelse och vittnesbörd bidrog till att förändra ett helt samhälle. Människorna som hörde henne vittna blev ett folk som ”blev omvända till Herren [och] aldrig avföll”, och deras söner blev Helamans unga krigare!¹⁰

Som det står i psalmen: "Stå upp, ni Guds män."¹¹ Det här är ett upprop till er, ni män som bär Guds heliga prästadöme. Må det kunna sägas om er som det sades om överbefälhavare Moroni:

"[Han] var en stark och mäktig man ... en man med fullkomlig insikt ... en man som stod fast i tron på Kristus ...

Om alla människor hade varit, och vore, och alltid skulle vara som Moroni, se, då skulle själva helvetets krafter ha skakats för evigt, ja, djävulen skulle aldrig få makt över människobarnens hjärtan."¹²

Bröder, fäder, unga män: "Var lojala mot det kungliga inom er."¹³

Så hur uppfostrar du en flicka? Älska hennes mor. Led din familj till templet, var en dygdens väktare och ära ditt prästadöme. Fäder, ni har anförtrots vår himmelske Faders konungsliga döttrar. De är dygiga och utvalda. Min bön är att ni ska vaka över dem, stärka dem, vara ett mönster för dem i fråga om dygd och lära dem att gå i Frälsarens fotspår — för han lever! I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. President David O. McKay citerade ofta detta uttalande av Theodore Hesburgh, i "Quotable Quotes", *Reader's Digest*, jan. 1963, s. 25; se också *Richard Evans' Quote Book* (1971), s. 11.
2. 2 Nephi 5:27.
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. A. Theodore Tuttle, "The Role of Fathers", *Ensign*, jan. 1974, s. 67.
5. Ezra Taft Benson, "Mästarens gudomliga egenskaper", *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 37.
6. Läran och förbunden 46:33.
7. Läran och förbunden 121:45, 46.
8. Alma 13:3; se också vers 2.
9. Läran och förbunden 121:36.
10. Alma 23:6; se också Alma 19:16–17; 53:10–22.
11. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 323.
12. Alma 48:11, 13, 17.
13. Harold B. Lee, "Be Loyal to the Royal within You", i *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stack Fireside Addresses 1973* (1974), s. 100.

Äldste M. Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kворum

Betydelsen av ett namn

Låt oss göra det till en vana att ... vara tydliga med att det är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som är det namn som Herren själv har gett oss.

Äldste Hales, på allas vägnar vill jag uttrycka vår innerliga kärlek till dig. Vi är så tacksamma att du är här denna morgon.

Sedan generalkonferensen i april har jag ofta begrundat ett namns betydelse. Under de senaste månaderna har flera barnbarns barn fötts in i vår släkt. De tycks komma i allt snabbare takt, men varje barn är mycket välkommet till släkten. Varje barn har fått ett unikt namn som deras föräldrar har valt ut, ett namn som det kommer att bära hela livet och som skiljer honom eller henne från alla andra. Så är det i alla familjer och likaså bland världens religioner.

Herren Jesus Kristus visste hur viktigt det var att han uttryckligen gav kyrkan ett namn under dessa sista dagar. I Läran och förbundens 115:e kapitel gav han personligen oss namnet på kyrkan: "Ty så skall min kyrka kallas i de sista dagarna, ja, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga" (vers 4).

Och kung Benjamin undervisade sitt folk under Mormons boks tid:

"Jag [vill] att ni ska ta på er Kristi namn, alla ni som har ingått i förbundet med Gud om att ni skall vara lydiga till er levnads slut ...

Och jag vill att även ni skall komma

ihåg att detta är det namn som jag sade att jag skulle ge till er, som aldrig skulle utplånas utom genom överträdelser. Akta er därför för att begå överträdelser så att namnet inte utplånas ur era hjärtan" (Mosiah 5:8, 11).

Vi tar på oss Kristi namn i dopets vatten. Vi förnyar dopets verkan varje vecka när vi tar del av sakramentet och därigenom visar att vi är villiga att ta på oss hans namn och vi lovar att alltid minnas honom (se L&F 20:77, 79).

Inser vi vilken välsignelse det är för oss att få ta på oss Guds älskade och Enfödde Sons namn? Förstår vi hur betydelsefullt det är? Frälsarens namn är det enda namnet givet under himlen varigenom människan kan bli frälst (se 2 Nephi 31:21).

Ni kommer säkert ihåg att president Boyd K. Packer tog upp hur betydelsefullt kyrkans namn är under generalkonferensen i april i år. Han förklarade att "i lydighet mot en uppenbarelse kallar vi oss Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hellre än mormonkyrkan" ("Vägledda av den Helige Anden", *Liahona*, maj 2011, s. 30).

Eftersom kyrkans fullständiga namn är så viktigt upprepar jag uppenbarelserna i skrifterna, första presidentskapens instruktioner i brev från 1982 och 2001 och andra apostlars ord när de

har uppmanat kyrkans medlemmar att värna om och undervisa världen om att kyrkan är uppkallad efter Herren Jesus Kristus. Det är namnet som Herren kommer att använda för att kalla på oss på den yttersta dagen. Det är namnet som särskiljer hans kyrka från alla andra.

Jag har tänkt mycket på varför Frälsaren gav det sju ord långa namnet till sin återställda kyrka. Det kanske känns långt, men om vi tänker på vad det berättar om kyrkan så blir det plötsligt underbart kortfattat, rakt på sak och tydligt. Kan man beskriva den på ett mer direkt och tydligt sätt och samtidigt uttrycka det med så få ord?

Varje ord förtydligar något och är outhärligt. Den bestämda artikeln som används på engelska syftar på den återställda kyrkans unika position bland världens religioner.

Orden *Jesu Kristi Kyrka* förkunnar att det är hans kyrka. I Mormons bok lär Jesus: "Och hur kan det vara min kyrka om den inte kallas efter mitt namn? Ty om en kyrka kallas efter Moses namn, så är det Moses kyrka. Och om den kallas efter en människas namn [som Mormon], så är det en

människas kyrka. Men om den kallas efter mitt namn så är det min kyrka, om så är att de är byggda på mitt evangelium" (3 Nephi 27:8).

Av Sista Dagens förklarar att det är samma kyrka som Jesus Kristus upprättade under sin jordiska verksamhet, men att den har återställts i dessa sista dagar. Vi vet att det skedde en avvikelse, eller ett avfall, och att det därför var nödvändigt att återställa hans sanna och fullständiga kyrka i vår tid.

Heliga innebär att dess medlemmar följer honom och försöker göra hans vilja, håller hans bud och förbereder sig för att återigen leva tillsammans med honom och vår himmelske Faders i framtiden. *Heliga* syftar helt enkelt på dem som försöker leva helgade liv genom att ingå förbund att följa Kristus.

Namnet som Frälsaren har gett sin kyrka berättar för oss exakt vilka vi är och vad vi tror på. Vi tror att Jesus Kristus är hela människosläktets Frälsare och Återlösare. Han sonade för alla som omvänder sig från sina synder och han bröt dödens band och gjorde så vi kan uppstå från de döda.

Vi följer Jesus Kristus. Och det som kung Benjamin sade till sitt folk upprepar jag för oss alla i dag: "Jag vill att ni skall komma ihåg att alltid bevara [hans] namn skrivet i era hjärtan" (Mosiah 5:12).

Vi ombeds att stå som vittnen om honom "alltid och i allting och överallt" (Mosiah 18:9). Det betyder att vi måste vara villiga att berätta för andra vem vi följer och vems kyrka vi tillhör: Jesu Kristi Kyrka. Naturligtvis bör vi göra detta i en anda av kärlek och vittnesbörd. Vi vill följa Frälsaren genom att enkelt och tydligt, men samtidigt ödmjukt, förkunna att vi är medlemmar i hans kyrka. Vi följer honom genom att vara sista dagars heliga — sista dagars lärjungar.

Människor och organisationer får ofta tillnamn av andra. Ett tillnamn kan bestå av en förkortad version av ett namn, eller så kan det tas från en händelse eller fysiska och andra egenskaper. Tillnamn har inte samma status eller betydelse som själva namnet, men de kan fortfarande fylla en funktion.

Herrens kyrka har både forntida och nutida tillnamn. De heliga under

Nya testamentets tid kallades för *kristna* eftersom de bekände att de trodde på Jesus Kristus. Det namnet användes först som ett öknamn av deras förtalare, men är i dag en hyllning. Vi är hedrade av att få kallas en kristen kyrka.

Våra medlemmar har kallats *mormoner* eftersom vi tror på Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente. Andra kan försöka använda ordet *mormoner* med en bredare betydelse för att även avse dem som har lämnat kyrkan och bildat utbrytargrupper. Sådant leder bara till förvirring. Vi är tacksamma för att media anstränger sig för att undvika att använda ordet *mormon* på ett sätt som kan få allmänheten att blanda ihop kyrkan med polygamister och andra fundamentalistiska grupper. Låt mig tydligt säga att ingen polygamistisk grupp, även de som kallar sig för Fundamentalistiska mormoner eller andra derivat av vårt namn, har någon som helst anknytning till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Även om *mormonkyrkan* inte är kyrkans fullständiga eller rätta namn, och trots att det i början användes av

våra förtalare under den tidens förföljelser, har det blivit ett godtagat tillnamn när det används för att beskriva medlemmarna snarare än institutionen. Vi behöver inte sluta använda namnet *mormon* när det passar, men vi bör fortsätta att betona kyrkans fullständiga och rätta namn. Med andra ord, vi bör undvika och inte uppmuntra till begreppet "mormonkyrkan".

Under åren som jag har haft olika uppdrag runt om i världen har många frågat mig om jag tillhör mormonkyrkan. Jag brukar svara: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka. Eftersom vi tror på Mormons bok, som har uppkallats efter en forntida amerikansk profet och ledare och är ännu ett Jesu Kristi testamente, så kallas vi ibland mormoner." Det svaret har alltid blivit väl mottaget och har dessutom gett mig tillfällen att berätta om återställelsen av evangeliets fullhet i dessa sista dagar.

Bröder och systrar, tänk vilken inverkan vi kan få genom att helt enkelt svara genom att använda kyrkans fullständiga namn, som Herren har sagt att vi ska göra. Om du inte genast har möjlighet att använda hela

namnet, så säg åtminstone: "Jag tillhör Jesu Kristi Kyrka" och lägg senare till "av Sista Dagens Heliga".

En del kanske undrar varför vi då har internetplatser som mormon.org och andra mediakampanjer som använder ordet *mormon*. Som jag sade är det ibland lämpligt att kalla kyrkans medlemmar för *mormoner*. Det är mera praktiskt eftersom de som inte tillhör kyrkan söker efter oss via det begreppet. Men så fort man kommer till mormon.org kan man läsa om kyrkans rätta namn på startsidan och det finns med på alla webbplatsens sidor. Vi kan knappast vänta oss att personer ska skriva in kyrkans fullständiga namn när de söker efter oss eller när de går till vår webbplats.

Dessa praktiska skäl kommer nog att kvarstå, men det bör inte hindra medlemmar från att använda kyrkans fullständiga namn så ofta som möjligt. Låt oss göra det till en vana att i vår familj, våra aktiviteter i kyrkan och dagliga samspel med andra vara tydliga med att det är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga som är det namn som Herren själv har gett oss.

En opinionsundersökning nyligen visade att alltför många ännu inte förstår att *mormon* syftar på medlemmar i vår kyrka. Och de flesta man frågar är fortfarande inte säkra på att mormoner är kristna. Också när de läser om hur vi under namnet Helping Hands arbetar världen över för att hjälpa till vid orkaner, jordbävningar, översvämningar och svält, så kopplar de inte ihop vårt humanitära arbete med oss som kristen organisation. Skulle det inte vara enklare för dem att förstå att vi tror på och följer Frälsaren om vi presenterade oss som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga? Då kommer de som hör benämningen *mormon* att associera det med vårt uppenbarade namn och med ett folk som följer Jesus Kristus.

Som första presidentskapet bad oss göra i deras brev den 23 februari 2001: "Det [är] allt viktigare att kyrkans uppenbarade namn, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, används i vårt ansvar att förkunna Frälsarens namn över hela världen. Därför önskar vi att kyrkans fullständiga namn används i största möjliga utsträckning då vi omnämner den."

Redan under generalkonferensen i oktober 1948 sade president George Albert Smith: "Bröder och systrar, när ni har gått härifrån så kanske ni umgås med andra samfund i världen, men kom ihåg att det bara finns en enda kyrka i hela världen som på gudomlig befallning bär vår Herre Jesu Kristi namn" (Conference Report, okt. 1948, s. 167).

Bröder och systrar, må vi också minnas detta när vi lämnar konferensen idag. Må vårt vittnesbörd om honom höras och vår kärlek till honom alltid vila i vårt hjärta, är min ödmjuka bön i hans namn, Herren Jesus Kristus, amen. ■

President Thomas S. Monson

Stå på heliga platser

Kommunikationen med vår Fader i himlen — inklusive våra böner till honom och hans inspiration till oss — är nödvändig för att vi ska kunna rida ut livets stormar och prövningar.

Mina älskade bröder och systrar, vi har fått höra utmärkta budskap den här morgonen och jag lovordar var och en som har deltagit. Vi är särskilt glada att ha äldste Robert D. Hales med oss igen, och att han mår bättre. Vi älskar dig, Bob.

När jag har begrundat vad jag ska säga till er den här morgonen har jag känt mig manad att framföra vissa tankar och känslor som jag anser vara relevanta och i tiden. Jag ber att jag ska bli vägledd i det jag säger.

Jag har levt på den här jorden i 84 år nu. För att ge lite perspektiv så föddes jag samma år som Charles Lindbergh för första gången flög från New York till Paris i ett enmotorigt, ensitsigt monoplan. Mycket har förändrats under de 84 år som gått sedan dess. Människan har för länge sedan åkt till månen och tillbaka. Ja, gårdagens science fiction har blivit dagens verklighet. Och den verkligheten, tack vare vår tids teknik, förändras så snabbt att vi nätt och jämnt hinner med — om vi gör det alls. För de av oss som minns telefoner med nummerskiva och manuella skrivmaskiner är dagens teknik mer än förunderlig.

Något annat som har ändrats i rask takt är samhällets moraliska kompass. Handlingar som en gång ansågs

olämpliga och omoraliska tolereras numera och ses dessutom av väldigt många som acceptabla.

Jag läste nyligen i *Wall Street Journal* en artikel av Jonathan Sacks, Storbritanniens överrabbin. Han skriver bland annat: "I praktiskt taget alla samhällen i västvärlden inträffade på 1960-talet en moralisk revolution, man övergav hela den traditionella etiken i fråga om självbehärskning. Allt vi behöver, sjöng Beatles, är kärlek. De judisk-kristna morallagarna övergavs. I deras ställe kom [talesättet]: *Gör det som fungerar för dig*. De tio budorden skrevs om till de tio kreativa förslagen."

Rabbi Sacks fortsätter sorgset:

"Vi har slösat bort vårt moraliska kapital lika vårdslöst som vi har slösat bort vårt ekonomiska kapital ...

I stora delar av [världen] är religion något förlegat och det finns inget motstånd mot en kultur som uppmanar till att köpa, spendera och visa upp sig, "för det är du värd". Budskapet är att moral är passé, samvete är bara något för mjukisar och det överallt rådande budordet är: 'Du skall icke bli upptäckt.'"¹

Mina bröder och systrar, det här beskriver tråkigt nog mycket av världen omkring oss. Vrider vi

händerna i förtvivlan och undrar hur vi ska överleva i en sådan värld? Nej. Vi har ju Jesu Kristi evangelium och vi vet att moral inte är passé, att vårt samvete finns där för att vägleda oss och att vi är ansvariga för våra handlingar.

Världen må ha förändrats, men Guds lagar förblir desamma. De har inte ändrats. De kommer inte att ändras. De tio budorden är vad de är — bud. De är inga *förslag*. De är lika nödvändiga idag som de var när Gud gav dem till Israels barn. Om vi bara lyssnar så hör vi ekot av Guds röst som talar till oss här och nu:

”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.

Du skall inte göra dig någon bildstod ...

Du skall inte missbruka HERRENS, din Guds, namn ...

Tänk på sabbatsdagen så att du helgar den ...

Hedra din far och din mor ...

Du skall inte mörda.

Du skall inte begå äktenskapsbrott.

Du skall inte stjäla.

Du skall inte bära falskt vittnesbörd ...

Du skall inte ha begär.”²

Våra normer är oåterkalleliga. De är inte förhandlingsbara. De finns inte bara i de tio budorden utan också i Bergspredikan, som Frälsaren gav till oss när han vandrade på jorden. De finns i alla hans lärdomar. De finns i nutida uppenbarelser ord.

Vår Fader i himlen är densamme igår, idag och i evighet. Profeten Mormon säger oss att Gud är ”oföränderlig från all evighet till all evighet”³. I den här världen där nästan allt tycks föränderligt är hans beständighet något vi kan lita på, ett ankare att hålla fast vid och känna trygghet med, så att vi inte sveps bort till okända vatten.

Det kan ibland verka som om

de som är ute i världen har mycket roligare än ni har. Några av er kanske känner sig begränsade av de normer som vi i kyrkan följer. Mina bröder och systrar, jag förkunnar emellertid att det inte finns *något* som kan ge större glädje i livet eller större frid i själen än Anden som kan komma till oss när vi följer Frälsaren och håller buden. Anden kan inte vara närvarande vid de slags aktiviteter som så många i världen deltar i. Aposteln Paulus förkunnade sanningen: ”En oandlig människa tar inte emot det

som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.”⁴ Begreppet *oandlig människa* kan beskriva vem som helst av oss om vi tillåter oss att vara det.

Vi måste vara på vår vakt i en värld som fjärrat sig så långt från det som är andligt. Det är nödvändigt att vi förkastar allt som inte stämmer med våra normer, och därmed vägrar avstå från det vi önskar oss mest: evigt liv i Guds rike. Stormarna slår ändå mot vår dörr emellanåt, för de

är en oundviklig del av vår jordiska erfarenhet. Men vi är långt bättre rustade att hantera dem, att lära av dem och att övervinna dem om vi har evangeliet i centrum och Frälsarens kärlek i hjärtat. Profeten Jesaja förkunnade: "Rättfärdighetens frukt skall vara frid, och rättfärdighetens vinning vara ro och trygghet till evig tid."⁵

För att kunna vara *i* världen men inte *av* världen är det nödvändigt att vi samtalar med vår himmelske Fader genom bön. Han vill att vi gör det. Han besvarar våra böner. Frälsaren uppmanade oss, som det står i Tredje Nephi, kapitel 18: "Ni måste alltid vaka och be så att ni inte faller i frestelse, ty Satan önskar få er ...

Därför måste ni alltid be till Fadern i mitt namn.

Och vad ni än ber Fadern om i mitt namn, som är rätt, med tro på att ni skall få, se, det skall bli er givet."⁶

Jag fick mitt vittnesbörd om böns kraft när jag var omkring tolv år. Jag hade arbetat hårt för att tjäna lite pengar och lyckats spara fem dollar. Det här var under den stora depressionen, när fem dollar var en avsevärd summa pengar — särskilt för en tolvårig pojke. Jag gav alla mynten, som tillsammans blev fem dollar, till far, och han gav mig en femdollarsedel i stället. Det var något särskilt jag hade tänkt köpa för de där fem dollarerna, men efter alla dessa år minns jag

inte vad det var. Jag minns bara hur viktiga de där pengarna var för mig.

På den tiden hade vi ingen tvättmaskin, så min mor brukade skicka tvätten till en tvättinrättning varje vecka. Efter några dagar kom ett lass av vad vi kallade "våt tvätt" tillbaka och mor hängde kläderna på klädstrecket bakom huset för att torka.

Jag hade stoppat min femdollarsedel i fickan på mina jeans. Som ni säkert redan gissat skickades jeansen till tvättinrättningen med pengarna kvar i fickan. När jag insåg vad som hade hänt blev jag utom mig av oro. Jag visste att fickorna alltid genomskötses i tvättinrättningen före tvätten. Om pengarna inte upptäcktes och togs om hand då, var det nästan helt säkert att pengarna skulle åka ur fickan under tvätten och sedan plockas upp av någon anställd som inte hade en aning om vem pengarna skulle lämnas tillbaka till, om han nu ville lämna tillbaka dem. Chansen att jag skulle få tillbaka mina fem dollar var ytterst liten — något som min kära mor påpekade när jag berättade för henne att jag hade lämnat kvar pengarna i fickan.

Jag ville ha de där pengarna. Jag behövde pengarna. Jag hade arbetat mycket hårt för att tjäna ihop de där pengarna. Jag insåg att det bara fanns en sak jag kunde göra. I min desperation vände jag mig till min Fader i himlen och vädjade till honom att på något sätt bevara pengarna i fickan tills tvätten kom tillbaka.

Två långa dagar senare, när jag visste att det snart var dags för bilen att komma med vår tvätt, satt jag vid fönstret och väntade. När bilen körde in mot kanten bultade hjärtat hårt. Så fort de våta kläderna var inne i huset tog jag jeansen och sprang till mitt sovrum. Jag stack mina skakande händer ner i fickan. När jag inte hittade

något med en gång trodde jag att allt var förlorat. Men så rörde fingrarna vid den våta femdollarsedeln. När jag drog upp den ur fickan var jag oerhört lättad. Jag bad en innerlig bön av tacksamhet till min Fader i himlen, för jag visste att han hade besvarat min bön.

Sedan den dagen för länge sedan har jag fått oräkneliga böner besvarade. Inte en dag har gått utan att jag har samtalat med min Fader i himlen genom bön. Det är en relation jag värderar högt — en som jag bokstavligen vore förlorad utan. Om du inte har en sådan relation till din Fader i himlen så uppmanar jag dig att arbeta mot det målet. När du gör det har du rätt till hans inspiration och vägledning i livet — något som är nödvändigt för var och en av oss om vi ska överleva andligen under vår resa här på jorden. Sådan inspiration och vägledning är gåvor som han gärna ger oss om vi bara söker dem. Vilka skatter de är!

Jag känner mig alltid ödmjuk och tacksam när min himmelske Fader talar till mig genom sin inspiration. Jag har lärt mig känna igen den, lita på den och följa den. Gång på gång har jag tagit emot sådan inspiration. En ganska dramatisk händelse ägde rum i augusti 1987 under invigningen av templet i Frankfurt. President Ezra Taft Benson hade varit med oss de två första dagarna av invigningen men hade återvänt hem, så jag fick tillfälle att leda de återstående sessionerna.

På lördagen hade vi en session för de holländska medlemmarna som ingick i Frankfurts tempeldistrikt. Jag var väl bekant med en av våra enastående ledare från Nederländerna, broder Peter Mourik. Strax före sessionen fick jag en stark känsla av att broder Mourik skulle kallas att tala till de holländska medlemmarna under sessionen, och att han dessutom skulle vara förste talare. Jag hade inte sett

honom i templet den morgonen så jag skickade en lapp till äldste Carlos E. Asay, vår områdespresident, och frågade om Peter Mourik var med på sessionen. Just innan jag ställde mig för att inleda sessionen fick jag ett meddelande tillbaka från äldste Asay om att broder Mourik *inte* var närvarande, att han var upptagen på annat håll och att han planerade att närvara vid invignings-sessionen i templet påföljande dag med militärstaverna.

När jag stod vid talarstolen för att hälsa alla välkomna och presentera programmet, fick jag återigen en tydlig känsla av att jag skulle annonsera Peter Mourik som förste talare. Det gick emot alla mina instinkter eftersom jag just hade hört från äldste Asay att broder Mourik definitivt *inte* var i templet. Jag litade emellertid på inspirationen. Jag presenterade körsången, bönen och sade sedan att vår förste talare var broder Peter Mourik.

När jag gick tillbaka till min plats tittade jag bort mot äldste Asay som såg orolig ut. Han berättade senare att när jag hade presenterat broder Mourik som förste talare så trodde han inte sina öron. Han visste ju att jag hade fått hans meddelande och att jag hade läst det, och han kunde inte förstå varför jag sedan presenterade broder Mourik som talare när jag visste att han inte var i templet.

Medan allt det här pågick var Peter Mourik på ett möte i områdeskontoret på Porthstrasse. Under mötet vände han sig plötsligt mot äldste Thomas A. Hawkes, som då var regionrepresentant, och frågade: "Hur snabbt kan du köra mig till templet?"

Äldste Hawkes, som var känd för att köra ganska fort med sin sportbil, svarade: "Jag kan köra dig dit på tio minuter! Men varför behöver du åka till templet?"

Broder Mourik erkände att han

inte visste varför han behövde åka till templet men att han visste att han måste åka dit. De gav sig genast av mot templet.

Under den vackra körsången tittade jag mig omkring och tänkte att jag när som helst skulle få syn på Peter Mourik. Det gjorde jag inte. Men märkligt nog kände jag ingen oro. Jag kände en mild, omisskännlig försäkran om att allt skulle gå bra.

Broder Mourik kom in genom templets ytterdörr just när inledningsbönen avslutades, och han visste fortfarande inte varför han var där. Medan

han skyndade längs korridoren såg han min bild på skärmen och hörde mig säga: "Vi får nu höra från broder Peter Mourik."

Till äldste Asays stora förvåning kom Peter Mourik genast in i rummet och tog plats på förhöjningen.

Efter sessionen pratade broder Mourik och jag om vad som hade hänt före hans tal. Jag har funderat över inspirationen som kom den dagen, inte bara till mig utan också till Peter Mourik. Den märkliga upplevelsen har tydligt vittnat för mig om vikten av att vi är värdiga att ta emot sådan

Äldste Russell M. Nelson

i de tolv apostlarnas kворum

inspiration, och att vi sedan litat på den — och följer den — när den kommer. Jag vet utan minsta tvekan att Herren ville att de som var på den sessionen när templet i Frankfurt invigdes skulle få lyssna till ett kraftfullt, rörande vittnesbörd av hans tjänare broder Peter Mourik.

Mina älskade bröder och systrar, kommunikationen med vår Fader i himlen — inklusive våra böner till honom och hans inspiration till oss — är nödvändig för att vi ska kunna rida ut livets stormar och prövningar. Herren inbjuder oss: ”Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig.”⁷ När vi gör det får vi känna hans Ande i vårt liv och det ger oss önskan och modet att stå fasta i rättfärdighet — att ”stå ... på heliga platser och ... inte rubbas”⁸.

När förändringens vindar blåser omkring oss och samhällets moraliska fibrer fortsätter att upplösas inför våra ögon, må vi då minnas Herrens dyrbara löften till dem som litat på honom: ”Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.”⁹

Vilket löfte! Att vi må få en sådan välsignelse är min innerliga bön, i vår Herres och Frälsares Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jonathan Sacks, ”Reversing the Decay of London Undone”, *Wall Street Journal*, 20 aug. 2011, online.wsj.com; kursivering tillagd. *För information*: Lord Sacks är överrabbin för United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
2. 2 Mos. 20:3–4, 7, 8, 12–17.
3. Moroni 8:18.
4. 1 Kor. 2:14.
5. Jes. 32:17.
6. 3 Nephi 18:18–20.
7. Läran och förbunden 88:63.
8. Läran och förbunden 87:8.
9. Jes. 41:10.

Förbund

När vi inser att vi är förbundets barn vet vi vilka vi är och vad Gud förväntar sig av oss.

En vecka efter ett uppdrag jag fick för ett tag sedan att bilda den första staven i Moskva,¹ besökte jag en distriktskonferens i S:t Petersburg. Medan jag talade om min tacksamhet mot de första missionärerna och lokala ledarna som gav styrka åt kyrkan i Ryssland, nämnde jag namnet Vjatjeslav Jefimov. Han var den första ryska medlemmen som kallades att bli missionspresident. Han och hans hustru gjorde ett fantastiskt bra arbete. Inte långt efter att de avslutat sin mission, och till vår stora sorg, dog plötsligt president Jefimov.² Han var bara 52 år gammal.

Medan jag talade om det här pionjärparet, kände jag mig manad att fråga församlingen om syster Jefimov möjligtvis var där. Längst bort i rummet ställde sig en kvinna upp. Jag bad henne komma fram till mikrofonen. Ja, det var syster Galina Jefimov. Hon talade med övertygelse och gav ett mäktigt vittnesbörd om Herren, hans evangelium och hans återställda kyrka. Hon och hennes man hade beseglats i det heliga templet. Hon sade att de blivit förenade för alltid. De var fortfarande missionärskamrater, hon på den här sidan förlåten och han på den andra.³ Med glädjetårar tackade hon

Gud för de heliga tempelförbunden. Jag grät också, med full insikt om att den eviga enheten som exemplifierades av det här trofasta paret var det rättfärdiga resultatet av att ha slutit, hållit och hedrat heliga förbund.

Ett av de viktigaste begreppen i uppenbarad religion är heliga förbund. Juridiskt sett betyder ett förbund vanligtvis en överenskommelse mellan två eller flera parter. Men i ett religiöst sammanhang är ett förbund något mycket viktigare. Det är ett heligt löfte till Gud. Han bestämmer villkoren. Var och en kan välja att acceptera villkoren. Om en person accepterar förbundets villkor och håller Guds lag, får han eller hon välsignelserna som lovas i förbundet. Vi vet att ”när vi får någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad mot den lag på vilken den är baserad”.⁴

Genom tidsåldrarna har Gud slutit förbund med sina barn.⁵ Hans förbund finns överallt i frälsningsplanen och är därför en del av hans evangeliums fullhet.⁶ Gud lovade till exempel att sända en Frälsare för sina barn,⁷ och bad i sin tur om deras lydnad mot lagen.⁸

I Bibeln läser vi om män och kvinnor i den gamla världen som kallades

- Jesus Kristus skulle födas genom Abrahams släktlinje.
- Abrahams efterkommande skulle bli otaliga, berättigade till evig avkomma och berättigade till att inneha prästadömet.
- Abraham skulle bli fader till många nationer.
- Vissa länder skulle ärvas av hans efterkommande.
- Alla jordens nationer skulle välsignas genom hans säd.¹⁶
- Och det förbundet skulle bestå i all evighet — ja, "i tusen släktled".¹⁷

En del av de här löftena har uppfyllts; andra väntar. Jag citerar från en tidig profetia i Mormons bok: "Således har vår far inte talat enbart om våra avkomlingar utan också om hela Israels hus och framhållit förbundet som skulle uppfyllas *i de sista dagarna*, det förbund som Herren slöt med vår fader Abraham."¹⁸ Är inte det förunderligt? Omkring 600 år *före* Jesu födelse i Betlehem visste profeterna att Abrahams förbund inte skulle fullbordas förrän *i de sista dagarna*.

För att uppfylla det löftet uppenbarade sig Herren i dessa sista dagar för att förnya Abrahams förbund. Till profeten Joseph Smith förkunnade Mästaren:

"Abraham fick löften beträffande sina avkomlingar och sin livsfrukt — från vilken du ... min tjänare Joseph härstammar ...

Detta löfte är även ditt, eftersom du är av Abraham."¹⁹

Med den förnyelsen har vi, liksom de i gamla tider, fått det heliga prästadömet och det eviga evangeliet. Vi har rätten att ta emot evangeliets fullhet, åtnjuta prästadömet välsignelser och kvalificera oss för Guds största välsignelse — evigt liv.²⁰

Somliga av oss är bokstavligen Abrahams efterkommande, andra

förbundets barn. Vilket förbund?
"Förbundet som Gud slöt med [deras] fäder, när han sade till Abraham: I din avkomma skall alla folk på jorden välsignas."⁹

I Mormons bok läser vi om folket i den nya världen som också kallades förbundets barn.¹⁰ Den uppståndne Herren sade till dem: "Se, ni är profeternas barn, och ni är av Israels hus. Och ni tillhör förbundet som Fadern slöt med era fäder, då han sade till Abraham: Och genom din

avkomma skall alla jordens släkten bli välsignade."¹¹

Frälsaren förklarade hur mycket deras identitet som förbundets barn betydde. Han sade: "Fadern har först upprest mig åt er och sänt mig att välsigna er genom att vända var och en av er bort från er ondska, och detta eftersom ni är förbundets barn."¹²

Det förbund Herren först slöt med Abraham¹³ och på nytt med Isak¹⁴ och Jakob¹⁵ är av övergripande betydelse. Det innehöll flera löften, däribland:

Stockholm

har samlats in i hans familj genom adoption. Herren gör inte skillnad på människor.²¹ Tillsammans får vi dessa utlovade välsignelser — om vi söker Herren och håller hans bud.²² Men om vi inte gör det, förlorar vi förbundets välsignelser.²³ För att hjälpa oss ges i hans kyrka patriarkaliska välsignelser för att var och en ska få en vision om sin framtid såväl som en koppling till det förflutna samt ett tillkännagivande om släktlinje till Abraham, Isak och Jakob.²⁴

Bröderna i förbundet har rätten att kvalificera sig för prästadömetts ed och förbund.²⁵ Om ni är trofasta och får dessa båda prästadömen och ärar er kallelse, blir ni heliggjorda genom Anden till era kroppars förnyelse.²⁶ Det är inte allt. Män som värdigt tar emot prästadömet tar emot Herren Jesus Kristus, och de som tar emot Herren tar emot Gud Fadern.²⁷ Och de som tar emot Fadern ska få allt som han har.²⁸ Otroliga välsignelser flödar genom denna ed och detta förbund till

värdiga män, kvinnor och barn i hela världen.

Vi har ansvaret att hjälpa till och uppfylla Abrahams förbund. Våra avkomlingar är utsedda och förberedda till att välsigna hela världens folk.²⁹ Det är därför prästadömetts plikter omfattar missionsarbete. Efter omkring 4 000 år av väntan och förberedelse är det här den utsedda tiden när evangeliet ska predikas för jordens släkten. Det här är tiden för Israels utlovade insamling. Och vi får delta! Är det inte spännande? Herren förlitar sig på oss och våra söner — och han är djupt tacksam för våra döttrar — som värdigt tjänar som missionärer i den här stora tiden för Israels insamling.

Mormons bok är ett påtagligt tecken på att Herren har börjat samla in sina barn av Israels förbund.³⁰ Den här boken som skrevs för *vår* tid talar om att ett av dess ändamål är att "ni [skall] veta att det förbund som Fadern har slutit med Israels barn ... redan börjar fullbordas ... ty se, Herren skall

minnas det förbund han har slutit med sitt folk av Israels hus."³¹

Ja, Herren har inte glömt oss! Han har välsignat oss och andra över hela världen med Mormons bok. Ett av dess ändamål är "att övertyga jude och icke-jude om att Jesus är Kristus".³² Den hjälper oss att sluta förbund med Gud. Den inbjuder oss att minnas honom och lära känna hans älskade Son. Den är ännu ett Jesu Kristi testamente.

Förbundets barn har rätt till att ta emot hans lära och lära känna frälsningsplanen. De *gör anspråk på den* genom att sluta förbund som har helig innebörd. Brigham Young sade: "Alla sista dagars heliga inträder i det nya och eviga förbundet när de kommer in i denna kyrka ... De inträder i det nya och eviga förbundet för att stödja Guds rike."³³ De *håller* sina förbund genom att lyda hans bud.

I dopet sluter vi förbund att tjäna Herren och hålla hans bud.³⁴ När vi tar sakramentet, förnyar vi det förbundet och visar att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn. Därigenom adopteras vi som hans söner och döttrar och kallas bröder och systrar. Han är fadern till vårt nya liv.³⁵ Slutligen kan vi, i det heliga templet, bli medarvingar till välsignelserna att ha en evig familj, som en gång lovades Abraham, Isak, Jakob och deras avkomlingar.³⁶ Sålunda är celestialt äktenskap upphöjelsens förbund.

När vi inser att vi är förbundets barn vet vi vilka vi är och vad Gud förväntar sig av oss.³⁷ Hans lag är skriven i vårt hjärta.³⁸ Han är vår Gud och vi är hans folk.³⁹ Förpliktade förbunds barn förblir ståndaktiga, även mitt i prövningar. När den läran djupt inpräntats i vårt hjärta, kan även dödens udd lindras och vår andliga uthållighet stärkas.

Den största komplimangen som

kan uppnås i det här livet är att bli känd som en som håller sina förbund. Belöningen för att hålla förbund infrias både här och i nästa liv. Skrifterna förkunnar: "[Betänk] deras välsignade och lyckliga tillstånd som håller Guds bud. Ty se, de är välsignade i allt ... Och om de trofast håller ut intill änden tas de emot i himlen så att de därigenom kan vistas hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycka."⁴⁰

Gud lever. Jesus är Kristus. Hans kyrka har återställts för att välsigna alla människor. President Thomas S. Monson är hans profet i dag. Och vi, som *trofasta* förbunds barn, välsignas nu och för alltid. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moskva stav i Ryssland bildades söndagen den 5 juni 2011.
2. Vjatjeslav Jefimov var president för Rysslandmissionen Jekaterinburg från 1995 till 1998. Han dog den 25 februari 2000.
3. Se Läran och förbunden 138:57.
4. Läran och förbunden 130:21.
5. Efter den stora floden, till exempel, sade han att "regnbågen ska synas i skyn och jag skall tänka på mitt förbund, det som har slutits mellan mig och er ... och vattnet skall inte mer bli en flod som utplånar allt liv" (se 1 Mos 9:14–15, fotnot 15b; från

- Joseph Smith Translation, Genesis 9:20).
6. Se Läran och förbunden 66:2; 133:57.
 7. Se Joh. 3:16.
 8. Se Abraham 3:25.
 9. Apg 3:25.
 10. Se 3 Nephi 20:26.
 11. 3 Nephi 20:25.
 12. 3 Nephi 20:26.
 13. Se 1 Mos. 17:1–10, 19; 3 Mos. 26:42; Apg 3:25; Bible Dictionary, "Abraham, Covenant of".
 14. Se 1 Mos. 26:1–5, 24.
 15. Se 1 Mos. 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
 16. Se hänvisningarna under slutnoter 13–15.
 17. 5 Mos. 7:9; 1 Krön. 16:15; Ps. 105:8.
 18. 1 Nephi 15:18; kursivering tillagd.
 19. Läran och förbunden 132:30–31. Herren sade också till profeten Joseph Smith: "Och som jag sade till Abraham angående jordens släkten, detsamma säger jag till min tjänare Joseph: I dig och i din avkomma skall alla jordens släkten bli välsignade" (Läran och förbunden 124:58).
 20. Se Läran och förbunden 14:7.
 21. Se Apg 10:34–35.
 22. Se 2 Mos. 19:5.
 23. Skrifterna förkunnar: "Jag, Herren, är bunden, när ni gör vad jag säger, men när ni inte gör vad jag säger har ni inget löfte" (Läran och förbunden 82:10).
 24. Den 21 september 1823 uppenbarades detta förbunds begrepp för profeten Joseph Smith. Ängeln Moroni förkunnade att profeten Elia skulle komma som en budbärare från himlen för att inplanta i barnens hjärtan en kunskap om de löften som en gång gjordes till fäderna i Israels hus (se Läran och förbunden 2:1–3).
 25. Se Läran och förbunden 84:33–34, 39–40.

26. Se Läran och förbunden 84:33.
27. Se Läran och förbunden 84:35, 37.
28. Se Läran och förbunden 84:38.
29. Se Alma 13:1–9.
30. Se 3 Nephi 29.
31. 3 Nephi 29:1, 3.
32. Titelbladet i Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testament.
33. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 62.
34. Se Läran och förbunden 20:37.
35. "Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus ... så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder" (2 Nephi 25:26).
36. Se Gal. 3:29; Läran och förbunden 86:8–11.
37. Det här begreppet gäller oss: "Många släktled efter det att Messias uppenbarat sig i köttet för människobarnen ... skall Messias evangelium i sin fullhet komma till icke-judarna och från icke-judarna till återstoden av våra avkomlingar. Och på den dagen skall återstoden av våra avkomlingar veta att de är av Israels hus och att de är Herrens förbundsfolk, och då skall de känna till och komma till kunskap om sina förfäder och likaså till kunskap om sin Återlösares evangelium som gavs till deras fäder av honom. Ja, de skall komma till kunskap om sin Återlösare och varje del av hans lära så att de kan veta hur de kan komma till honom och bli frälsta" (1 Nephi 15:13–14).
38. Se Jes. 55:3; Jer. 31:33; Rom. 2:15; 2 Kor. 3:2–3; Hebr. 10:16.
39. Se Ps. 95:7; 100:3; Jer. 24:7; 31:33; 32:38; Hes. 11:20; 37:23, 27; Sak. 8:8; 2 Kor. 6:16; Hebr. 8:10.
40. Mosiah 2:41.

Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

Jesu lärdomar

Jesus Kristus är Guds enfödde och älskade Son ... Han är vår Frälsare från synd och död. Det här är den viktigaste kunskapen på jorden.

”Vad anser ni om [Kristus]?” (Matt. 22:42). Med de orden gjorde Jesus fariséerna på sin tid svarslösa. Med samma ord frågar jag mina bröder och systrar i kyrkan och andra kristna vad ni verkligen tror om Jesus Kristus och hur ni handlar på grund av den tron.

De flesta av mina citat kommer från Bibeln därför att de flesta kristna är bekanta med den. Min tolkning stödjer sig naturligtvis på vad nutida skrifter, främst Mormons bok, lär oss om de bibelskriftställen som är så otydliga att olika kristna inte kan komma överens om deras innebörd. Jag talar till troende men också andra. Som äldste Tad R. Callister sade tidigare lovordar somliga som kallar sig kristna Jesus som en stor lärare, men de betygar inte hans gudomlighet. För att tala till dem har jag använt Jesu egna ord. Vi borde alla begrunda det han själv lärde om vem han är och vad han sändes till jorden att göra.

Den enfödde Sonen

Jesus lärde att han var den enfödde Sonen. Han sade:

”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.

Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom” (Joh. 3:16–17).

Gud, Fadern bekräftade detta. Under den heliga händelsens höjdpunkt på förklaringsberget och förkunnade han från himlen: ”Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje. Lyssna till honom!” (Matt. 17:5)

Jesus lärde också att han till det yttre var lik sin Fader. Han sade till sina apostlar:

”Om ni har lärt känna mig, skall ni också lära känna min Fader. Och härefter känner ni honom och har sett honom.

Filippus sade: ’Herre, låt oss få se Fadern, så räcker det för oss.’

Jesus svarade: ’Så länge har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus. Den som har sett mig har sett Fadern’” (Joh. 14:7–9).

Därför skrev aposteln Paulus om Sonen att han ”uppenbar [Gud Faderns] väsen” (Hebr. 1:3; se också 2 Kor. 4:4).

Skapare

Aposteln Johannes skrev att Jesus, som han kallade ”Ordet”, ”var i begynnelsen hos Gud. Genom honom

har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till” (Joh. 1:2–3). Sålunda var Jesus Kristus, under Faderns plan, alltings Skapare.

Israels Herre och Gud

Under sin verksamhet bland sitt folk i Palestina, sade Jesus att han var Jehova, Israels Herre och Gud (se Joh. 8:58). Senare, som den uppståndne Herren, betjänade han sitt folk på den amerikanska kontinenten. Där förkunnade han:

”Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade skulle komma till världen ...

Jag är Israels Gud, och hela jordens Gud” (3 Nephi 11:10, 14).

Det han har gjort för oss

På en stavskonferens för många år sedan träffade jag en kvinna som sade att hon blivit ombedd att komma tillbaka till kyrkan efter många års frånvaro, men kunde inte tänka sig varför hon skulle göra det. För att uppmuntra henne sade jag: ”När du tänker på allt det som Frälsaren har gjort för oss, finner du inte då många orsaker till att komma tillbaka till kyrkan för att tillbe och tjäna honom?” Jag häpnade över hennes svar: ”Vad har han gjort för mig?” För dem som inte förstår vad vår Frälsare har gjort för oss, vill jag besvara den frågan med hans egna ord och med mitt eget vittnesbörd.

Världens liv

I Bibeln läser vi Jesu förkunnelse: ”Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd” (Joh. 10:10). Senare, i den nya världen förkunnade han: ”Jag är världens ljus och liv” (3 Nephi 11:11). Han är världens liv tack vare att han är vår Skapare, och tack vare att hans uppståndelse försäkrar han oss alla om att vi ska leva igen. Och livet

han ger oss är inte bara ett jordiskt liv. Han lärde: "Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur min hand" (Joh. 10:28; se också Joh. 17:2).

Världens ljus

Jesus sade också: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus" (Joh. 8:12). Han förkunnade också: "Jag är vägen och sanningen och livet" (Joh. 14:6). Han är vägen och han är ljuset tack vare att hans lärdomar lyser upp vägen under vårt jordiska liv och visar oss vägen tillbaka till Fadern.

Gör Faderns vilja

Jesus ärade och följde alltid Fadern. Redan som ung sade han till sina jordiska föräldrar: "Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?" (Luk. 2:49) "Ty jag har inte kommit ner från himlen", sade han senare, "för att göra min vilja utan hans vilja som har sänt mig" (Joh. 6:38; se också Joh. 5:19). Och Frälsaren lärde: "Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh. 14:6; se också Matt. 11:27).

Vi återvänder till Fadern genom att göra hans vilja. Jesus lärde: "Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till

mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja" (Matt. 7:21). Han förklarade:

"Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar?"

Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa" (Matt. 7:22–23).

Vem får då komma in i himmelriket? Inte de som bara gör underbara gärningar i Herrens namn, sade Jesus, utan bara "den som gör min himmelske Faders vilja".

Det stora Föredömet

Jesus visade oss hur vi kan göra det. Om och om igen bjöd han oss att följa honom: "Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig" (Joh. 10:27).

Prästadömetts makt

Han gav prästadömetts makt till sina apostlar (se Matt. 10:1) och till andra. Han sade till Petrus, sin ledande apostel: "Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen" (Matt. 16:19; se också Matt. 18:18).

Lukas skriver att Herren utsåg "sjuttio andra och sände dem två och två framför sig till varje stad och plats dit han själv skulle komma" (Luk. 10:1). Senare berättade dessa sjuttio med glädje för Jesus: "Till och med de onda andarna lyder oss i ditt namn" (Luk. 10:17). Jag är ett vittne om den prästadömskraften.

Den Helige Andens vägledning

I slutet av sin jordiska verksamhet lärde Jesus sina apostlar att

synder. Johannes Döparen profeterade om det när han sade: "Se Guds lamm, som tar bort världens synd" (Joh. 1:29). Senare sade Jesus att "Människosonen [kom] ... för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många" (Matt. 20:28). Under den sista måltiden förklarade Jesus, enligt Matteus evangelium, att vinet han välsignade var "mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse" (Matt. 26:28).

När den uppståndne Herren uppenbarade sig för nephiterna bjöd han dem att komma fram för att känna såret i hans sida och märkena efter spikarna i hans händer och fötter. Han gjorde det, förklarade han, "så att ni kan veta att jag är Israels Gud, och hela jordens Gud, och har blivit dräpt för världens synder" (3 Nephi 11:14). Och det står vidare i redogörelsen att mängden "föll ned för Jesu fötter och tillbad honom" (vers 17). För det här kommer hela världen till sist att dyrka honom.

Jesus undervisade om flera andra dyrbara sanningar som rör hans försoning. I Mormons bok, som i detalj beskriver Frälsarens lärdomar och ger

"Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er" (Joh. 14:26), och "han [skall] föra er in i hela sanningen" (Joh. 16:13).

Vägledning genom hans bud

Han vägleder oss också genom sina bud. Därför befallde han nephiterna att det inte skulle finnas några fler tvister ibland dem om hans lära, ty, sade han:

"Den som har en stridslysten ande är inte av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre.

Se, det är inte min lära att hetsa människors hjärtan till vrede mot varandra, utan det är min lära att sådant skall upphöra" (3 Nephi 11:29–30).

Inriktning på evigt liv

Han uppmanade oss också att fästa blicken på honom, och inte på det som hör världen till. I sin stora predikan om livets bröd, förklarade Jesus skillnaden mellan jordisk och evig näring. "Arbeta inte för den mat som tar slut utan för den mat som varar och ger evigt liv och som Människosonen

skall ge er" (Joh. 6:27). Frälsaren lärde att han var livets bröd, källan till evig näring. När Jesus talade om den jordiska näring som världen erbjuder, däribland den manna som Jehova gav till föda åt Israels barn i öknen, lärde han att de som förlitade sig på det brödet nu är döda (se Joh. 6:49). Däremot var den näring han erbjöd "det bröd som ger liv, det bröd som har kommit ner från himlen", och Jesus lärde att "den som äter av det brödet skall leva i evighet" (Joh. 6:51).

Några av hans lärjungar sade att det var "ett hårt tal" och därefter "drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom" (Joh. 6:60, 66). Tydligt accepterade de inte hans tidigare undervisning om att först söka Guds rike (se Matt. 6:33). Ännu idag är somliga som bekänner sig vara kristna mer lockade av det som hör världen till — det som uppehåller livet på jorden men som inte ger näring åt evigt liv. För somliga är Kristi "hårda tal" allttjämt en anledning att inte följa honom.

Försoningen

Höjdpunkten på vår Frälsares jordiska verksamhet var hans uppståndelse och hans försoning för världens

den bästa förklaringen av hans mission, finns följande lära:

”Min Fader sände mig för att jag skulle kunna lyftas upp på korset ... så att jag ... skulle kunna dra alla människor till mig ...

... så att de kan dömas efter sina gärningar.

Och ... var och en som omvänder sig och blir döpt i mitt namn skall bli mättad. Och om han håller ut intill änden, se, då skall jag hålla honom utan skuld inför min Fader den dag då jag skall stå för att döma världen ...

Och inget orent kan komma in i [Faderns] rike. Därför kommer ingenting in i hans vila utom de som har tvättat sina kläder i mitt blod genom sin tro och omvändelse från alla sina synder och genom sin trofasthet intill änden” (3 Nephi 27:14–16, 19).

Och sålunda förstår vi att Jesu Kristi försoning ger oss möjligheten att övervinna den andliga döden som kommer av synden och genom att sluta och hålla heliga förbund kan vi få det eviga livets välsignelser.

Uppfordran och vittnesbörd

Jesus ställde frågan: ”Vad anser ni om [Kristus]?” (Matt. 22:42). Aposteln Paulus uppmanade korintierna att ”pröva er själva om ni lever i tron” (2 Kor. 13:5). Vi bör alla själva besvara dessa frågor. Var finns vår slutliga lojalitet? Är vi som de kristna i äldste Maxwells minnesrika beskrivning av dem som har flyttat till Sion men som även försöker ha en sommarstuga i Babylon?¹

Det finns ingen medelväg. Vi är Jesu Kristi efterföljare. Vi är medborgare i hans kyrka och hans evangelium och borde inte söka visum för att besöka Babylon eller handla som en av dess invånare. Vi bör hedra hans namn, hålla hans bud och därför inte söka efter det som hör den här

världen till, utan först söka efter att bygga upp Guds rike och att upprätta hans rättfärdighet (se JSÖ, Matt. 6:38).

Jesu Kristus *är* Guds enfödde och älskade Son. Han *är* vår Skapare. Han *är* världens ljus. Han *är* vår Frälsare från synd och död. Det här är den viktigaste kunskapen på jorden, och ni kan själva veta det, som jag själv vet det. Den helige Anden, som vittnar om Fadern och Sonen och leder oss till sanningen, har uppenbarat dessa sanningar för mig, och

han ska uppenbara dem för er. Det sker genom önskan och lydnad. Om önskan, sade Jesus: ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er” (Matt. 7:7). Om lydnad, sade han: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv” (Joh. 7:17). Jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), s. 47.

Matthew O. Richardson

andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Att undervisa på Andens sätt

Även om vi alla är lärare, måste vi till fullo inse att det är den Helige Anden som är den riktige läraren och den som vittnar om all sanning.

För många år sedan var jag med min kamrat på missionärsskolan när jag hörde en barnröst säga: "Farmor, är det där *riktiga* missionärer?" Jag vände mig om och såg en liten flicka som höll sin farmor i handen och pekade på mig och min kamrat. Jag log, sträckte fram handen, såg henne rätt i ögonen och sade: "Hej, jag heter äldste Richardson, och vi är *riktiga* missionärer." Flickans ansikte strålade när hon tittade på mig igen, hon var förtjust över att vara i närheten av äkta missionärer.

Jag gick därifrån med förnyad beslutsamhet. Jag ville vara det slags missionär som Frälsaren, min familj och den lilla flickan förväntade sig att jag skulle vara. Under de följande två åren arbetade jag flitigt på att se ut som, tänka som, handla som och särskilt undervisa som en *riktig* missionär.

När jag kom hem blev det mer och mer uppenbart att även om jag hade lämnat min mission så lämnade min mission inte mig. Faktum är att till och med efter alla dessa år tycker jag fortfarande att min mission var de två bästa åren *för* mitt liv. En oväntad

behållning av min mission var den där lilla flickans röst. Det är bara det att i mitt huvud hör jag nu: "Farmor, är det där en *riktig* prästadömsbärare?" "Farmor, är det där en *riktig* make eller en *riktig* far?" eller "Farmor, är det där en *riktig* medlem i kyrkan?"

Jag har lärt mig att en nyckel till att bli *riktig* inom varje område av vårt liv är vår förmåga att undervisa på ett sätt som inte begränsar lärandet. Ett *riktigt liv* kräver nämligen *riktigt lärande*, och det är avhängigt av *riktig undervisning*. "Ansvaret att undervisa [effektivt] ... är inte begränsat till dem som har fått en formell kallelse."¹ I själva verket har varje familjemedlem, ledare i kyrkan och medlem i kyrkan (också barn och ungdomar) ansvaret att undervisa.

Även om vi alla är lärare, måste vi till fullo inse att det är den Helige Anden som är den *riktige* läraren och den som vittnar om all sanning. De som inte förstår det här helt och hållet försöker antingen ta över för den Helige Anden och gör allting själva eller inbjuder Anden hövligt att vara med dem, men bara i en biroll, eller tror att de överlåter all undervisning

åt Anden när de i själva verket bara improviserar. Alla föräldrar, ledare och lärare har ansvaret att undervisa "genom Anden".² De ska inte undervisa "framför Anden" eller "bakom Anden" utan "genom Anden", så att Anden kan undervisa om sanningen obehindrat.

Moroni hjälper oss förstå hur vi undervisar genom Anden utan att ersätta, spåda ut eller avvisa den Helige Anden, som är den *sanne* läraren. Moroni sade att de heliga ledde verksamheten "enligt Andens maningar".³ Det här kräver mer än att bara ha Anden med sig. Att verka enligt den Helige Anden innebär att vi kanske behöver förändra vårt sätt att undervisa och ta efter det sätt som den Helige Anden undervisar på. När vi anpassar vårt sätt efter den Helige Andens sätt, kan den Helige Anden undervisa och vittna obehindrat. Den här viktiga anpassningen kan belysas med följande exempel.

För många år sedan besteg mina barn och jag South Sister, ett berg som är drygt 3000 meter högt, i Oregon. Efter flera timmar kom vi till en lång sluttning med vulkanisk småsten. Lutningen där var 45 grader. Med toppen i sikte fortsatte vi ivrigt framåt, men för varje steg vi tog sjönk vi ner i småsten och halkade tillbaka flera centimeter. Min tolvårige son kämpade sig framåt medan jag stannade hos min åttaårige dotter. Hon blev snart trött och missmodig. Hon var förtvivlad över att hon kanske inte skulle kunna nå upp till sin bror på toppen. Min första impuls var att bära henne. Min ande var villig men mitt kött var tråkigt nog svagt. Vi satte oss ner på gruset, utvärderade situationen och tänkte ut en ny plan. Jag sade till henne att stoppa ner händerna i mina bakfickor och hålla sig fast. Och viktigast av allt: Så snart jag hade lyft på ena foten för

lärare som följer Anden och försöker undervisa som den gör, lär sig snabbt att *riktig* undervisning innebär så mycket mer än att bara tala och berätta och uppmana. Därför hejdar de sig avsiktligt för att lyssna, noggrant iakta och sedan urskilja vad de ska göra därefter.⁶ När de gör det har den Helige Anden tillfälle att undervisa både elever och lärare om vad de bör göra och säga.⁷

För det andra: Den Helige Anden undervisar genom att inbjuda, uppmuntra och inspirera oss att handla. Kristus försäkrade oss om att vi lär känna sanningen när vi handlar enligt läran.⁸ Anden vägleder oss och visar oss vad vi ska göra.⁹ Men han gör inte sådant åt oss som vi kan göra själva. Du förstår, den Helige Anden kan inte lära *åt* oss, känna *åt* oss eller handla *åt* oss eftersom det skulle strida mot läran om handlingsfrihet. Han kan underlätta möjligheter och inbjuda oss att lära, känna och handla.

De som undervisar på det här sättet, som är Andens sätt, hjälper andra genom att inbjuda, uppmuntra och ge dem tillfällen att använda sin handlingsfrihet. Föräldrar, ledare och lärare inser att de inte kan känna *åt*, lära *åt* eller ens omvända sig *åt* sin familj, sin församling eller sina elever. I stället för att fråga: "Vad kan jag göra för mina barn, elever eller andra?" frågar de: "Hur inbjuder och hjälper jag människor runtomkring mig att lära sig själva?" Föräldrar som följer Andens maningar skapar hem där familjen lär sig att förstå principer snarare än att bara höra om principer. På liknande sätt hjälper lärare elever att förstå och leva efter evangeliets lärdomar snarare än att bara prata om dem. Den Helige Anden kan verka obehindrat när en person använder *sin* handlingsfrihet på lämpligt sätt.

Med tanke på det tillstånd som

att ta ett steg, skulle hon snabbt sätta ner sin fot i dess ställe. Hon följde varje rörelse jag gjorde och förlitade sig på det lyft hon fick genom att hålla sig fast vid mina fickor. Efter vad som kändes som en evighet kom vi upp till bergets topp. Hennes utrop av triumf och tillfredsställelse var obetalbara. Ja, hon och hennes bror var enligt min mening *riktiga* bergsklättrare.

Min dotters framgång var en följd av hennes flitiga strävan och hur väl hon klättrade *enligt det sätt* som jag klättrade på. När hon samordnade sina rörelser med mina så åstadkom vi en rytm tillsammans som tillät mig att utnyttja min fulla energi. Så är det när vi undervisar "enligt Andens maningar". När vi anpassar vårt sätt att undervisa efter den Helige Andens sätt så stärker Anden oss och kan samtidigt verka obehindrat. Låt oss med detta i åtanke betrakta två grundläggande sätt som Anden verkar på och som är värda att ta efter.

För det första: Den Helige Anden undervisar den enskilde på ett personligt sätt. Det här gör det möjligt för oss att få en djup insikt om sanningen för egen del. På grund av våra olika behov, omständigheter och skiftande stadier i vårt framåtskridande, undervisar den Helige Anden om vad vi måste veta och göra så att vi kan bli det vi måste bli. Observera att även om den Helige Anden undervisar oss om "sanningen om allting"⁴ så undervisar den oss inte om all sanning på en gång. Anden undervisar om sanningen "rad på rad, bud på bud, lite här och lite där".⁵

De som undervisar på Andens sätt förstår att de undervisar människor, de ger inte bara lektioner. De övervinner önskan att ta upp allt som står i lektionsboken eller undervisa om allt de lärt sig om ämnet i fråga och koncentrerar sig i stället på sådant som deras familj eller elever behöver veta och göra. Föräldrar, ledare och

råder i världen i dag behöver vi *riktigt* lärande och riktig undervisning i våra hem, på våra möten och i våra evangelielektioner. Jag vet att du ibland kan känna dig överväldigad i din strävan att bli bättre. Bli inte modlös när du ser på dina framsteg. Jag tänker tillbaka på upplevelser jag hade med barnen på våra bergsvandringar. Vi kom överens om att varje gång vi stannade för att hämta andan så skulle vi i stället för att bara tänka på hur långt vi fortfarande hade kvar, genast vända oss om och titta nedför berget. Vi njöt av utsikten och sade till varandra: "Titta så långt vi har kommit!" Sedan tog vi ett djupt andetag, vände oss snabbt om, tittade upp mot toppen och började gå, ett steg i sänder. Bröder och systrar, ni *kan* fostra, leda och undervisa enligt Andens maningar. Jag vet att ni kan göra vad som helst. Jag vittnar om att ni kan göra det, och liv kommer att förändras.

Mitt liv har välsignats av *riktiga lärare* som undervisat med Anden och i synnerhet genom Anden. Jag inbjuder er att anpassa er efter Andens sätt i all er undervisning. Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare och att hans evangelium har återställts. Därför måste vi vara *riktiga* föräldrar, *riktiga* ledare, *riktiga* lärare och *riktiga* elever. Jag vittnar om att Gud ska hjälpa er i er strävan, i vår Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Undervisning: Den högsta kallelsen: Ett källmaterial för undervisning om evangeliet* (2000), s. 3.
2. Läran och förbunden 50:14.
3. Moroni 6:9.
4. Moroni 10:5; se också Läran och förbunden 50:14; *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004), s. 68–69.
5. 2 Nephi 28:30.
6. Se David A. Bednar, "Sök efter kunskap genom tro", *Liahona*, sep. 2007, s. 16–24.
7. Se Luk. 12:12.
8. Se Joh. 7:17.
9. Se 2 Nephi 32:1–5.

Äldste Kazuhiko Yamashita
i de sjuttios kворum

Missionärerna är en skatt för kyrkan

Jag är tacksam för att missionärer kallas av Herren, att de accepterar sin kallelse, och att de tjänar världen över.

En kväll för ett antal år sedan kom en nyligen kallad missionär vid namn äldste Swan tillsammans med sin japanske seniorkamrat för att besöka vårt hem. Lyckligtvis var jag hemma så jag bad dem komma in. När jag välkomnade dem, drogs min blick genast till den rock äldste Swan hade på sig. Utan att tänka sade jag till honom: "Vilken snygg rock du har!" Men det var ingen ny rock, och den var ganska urblekt. Jag antog att någon tidigare missionär hade lämnat den kvar i missionärslägenheten.

Äldste Swan svarade med det samma, och svaret var raka motsatsen mot vad jag hade tänkt. På haltande japanska svarade han: "Ja, det är en bra rock. Min far hade den här rocken när han var missionär i Japan för över 20 år sedan."

Hans far hade verkat i Japanmissionen Okayama. Och när hans son skulle på mission till Japan hade han gett honom sin rock. Den här bilden visar den rock som de två generationerna äldste Swan bar i Japan.

Jag blev rörd när jag hörde äldste Swans ord. Och jag förstod varför äldste Swan hade på sig sin fars rock när han missionerade. Äldste Swan hade

gått ut som missionär och hade ärvt sin fars kärlek till Japan och dess folk.

Jag är säker på att en del av er har varit med om något liknande. Ett antal missionärer i Japan har berättat för mig att deras fäder, deras mödrar, eller deras far- och morfäder eller farbröder också varit missionärer i Japan.

Jag vill uttrycka min innerliga kärlek, respekt, och känsla av tacksamhet till alla hemvända missionärer som har verkat runt om i världen. Jag är säker på att de ni hjälpte att omvända sig inte har glömt er. "Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han kommer över bergen!"¹

Jag är en av dem som omvänts. Jag blev omvänd när jag var 17 och studerade på high school. Missionären som döpte mig var en viss äldste Rupp från Idaho. Han avlöstes nyligen som stavs-president i Idaho. Jag har inte träffat honom sedan jag var nydöpt, men vi har mejlat varandra och pratat i telefon. Jag har aldrig glömt honom. Hans vänliga, leende ansikte har etsat sig fast i mitt minne. Han blev så glad när han fick veta att det stod väl till med mig.

När jag var 17 förstod jag egentligen inte så mycket av det budskap

som missionärerna undervisat mig om. Men jag hade en särskild känsla för missionärerna och jag ville bli som de. Och jag kände deras djupa och bestående kärlek.

Låt mig berätta för er om dagen när jag döptes. Det var den 15 juli, och det var en väldigt varm dag. En kvinna döptes också samma dag. Dopbassängen hade tillverkats för hand av missionärerna, och var inte mycket att se på.

Vi konfirmerades direkt efter dopet. Först konfirmerades systemen av äldste Lloyd. Jag satt bland de andra medlemmarna, blundade och lyssnade tyst. Äldste Lloyd konfirmerade henne och började sedan uttala en välsignelse över henne. Men äldste Lloyd gjorde ett uppehåll, så jag öppnade ögonen och tittade uppmärksamt på honom.

Än idag minns jag tydligt vad jag såg. Äldste Lloyds ögon fylldes av tårar. Och för första gången i mitt liv upplevde jag att jag var omsluten av den Helige Anden. Och genom den Helige Anden kunde jag säkert veta att äldste Lloyd älskade oss och att Gud älskade oss.

Sedan var det min tur att bli konfirmerad. Det var återigen äldste Lloyd. Han lade händerna på mitt huvud och konfirmerade mig som medlem i kyrkan, förlänade den Helige Andens gåva, och började sedan uttala en välsignelse. Och återigen gjorde han ett uppehåll. Men nu förstod jag vad som hände. Jag visste verkligen genom den Helige Anden att missionärerna älskade mig och att Gud älskade mig.

Jag vill nu säga några ord till alla missionärer som just nu verkar runtom

i världen. Er inställning och den kärlek ni visar människor, blir i sig mycket betydelsefulla budskap. Fastän jag inte fattade så mycket av det missionärerna lärde mig, kände jag deras stora kärlek, och deras många vänliga handlingar lärde mig många viktiga lärdomar. Budskapet är ett budskap om kärlek, ett budskap om hopp, ett budskap om tro. Er inställning och era handlingar inbjuder Anden, och Anden hjälper oss förstå det som är viktigt. Det jag vill förmedla till er är att ni genom er kärlek faktiskt sprider Guds kärlek. Ni är en skatt för den här kyrkan. Jag är så tacksam mot er alla för era uppoffringar och er hängivenhet.

Jag vill också tala till er blivande missionärer. I min familj har fyra av våra barn fullgjort missioner, och

vår femte missionär åker till missionärsskolan i Provo i slutet av den här månaden. Nästa år tänker vår yngste son gå ut som missionär efter sin examen från high school.

Så jag talar till mina söner och till er alla som förbereder er för en mission. Det är tre saker ni behöver ta med er på er mission:

1. En önskan att predika evangeliet. Herren vill att ni ska söka hans får och finna dem.² Det finns människor över hela världen som väntar på er. Skynda er till dem. Ingen kämpar hårdare än missionärerna för att rädda andra. Jag är en av dem som räddats.
2. Stärk ert vittnesbörd. Herren fordrar "hjärtat och ett villigt sinne".³
3. Älska andra, liksom äldste Swan som tog sin fars rock och sin fars kärlek till Japan och dess folk med sig på sin mission.

Och till dem av er som inte vet hur ni ska förbereda er för att gå ut som missionär, gå till er biskop. Jag vet att han hjälper er.

Jag är tacksam för att missionärer kallas av Herren, att de accepterar sin kallelse, och att de tjänar världen över. Låt mig säga till er alla, ni älskade hemvända missionärer: Jag är innerligt tacksam för allt ert arbete. Ni är en skatt för den här kyrkan. Och må ni alltid fortsätta vara missionärer och handla som Kristi lärjungar.

Jag vittnar om att vi är vår himmelske Faders barn, att han älskar oss, och att han sände sin älskade Son, Jesus Kristus, så att vi kan återvända till hans närhet. Jag säger detta i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes. 52:7.
2. Hes. 34:11.
3. Läran och förbunden 64:34.

Äldste Randall K. Bennett
i de sjuttios kворum

Välj evigt liv

Din eviga bestämmelse beror inte på slumpen utan på de val du gör. Det är aldrig för sent att börja välja evigt liv!

För flera år sedan var jag på stranden med min familj och såg skyltar och flaggor som varnade oss för en stark ström som ledde bort från stranden och ut i djupa virvelströmmar. Jag såg den inte med min otränade blick, men livräddare på tornet i närheten såg tydligt en kraftig ström som var farlig för den som lämnade strandens trygghet och gick ut i vattnet. Jag minns hur jag resonerade: "Jag är bra på att simma. Det är bra träning. Inget kan hända så länge jag stannar på grunt vatten."

Jag struntade i varningarna, litade på mitt eget omdöme och gick ut i vattnet för att njuta av en "upppriskande" simtur. Efter några minuter tittade jag upp för att se vad min familj gjorde på stranden i närheten, men stranden var inte så nära längre! Den lömska strömmen som jag blivit varnad för hade fått tag i mig och drog mig snabbt bort från min familj.

Full av självtillit började jag simma mot stranden, men jag blev snabbt desperat. Den skoningslösa strömmen drog mig allt längre ut mot djupare och farligare vatten. Jag blev utmattad och fick kallsupar. Jag kunde faktiskt drunkna. Jag hade inga krafter kvar och började till slut desperat ropa på hjälp.

Som genom ett under fanns en

livräddare genast vid min sida. Jag visste inte att han hade sett mig gå ut i vattnet. Han visste att strömmen skulle fånga in mig och han visste vart den skulle föra mig. Han undvek strömmen, simmade runt den och lite bortom platsen där jag kämpade och väntade sedan tålmodigt på att jag skulle ropa på hjälp. Jag orkade inte simma själv till stranden så jag tog tacksamt emot hans hjälp. Utan hans hjälp hade jag aldrig ha tagit mig tillbaka till min familj.

Den dagen fattade jag ett dåligt beslut som kunde ha fått allvarliga följder för mig och min familj. När vi nu tillsammans reflekterar över valfrihetens gåva är det min bön att den Helige Anden ska hjälpa oss var och en att utvärdera våra val.

Vår älskade profet, president Thomas S. Monson, har sagt: "Jag kan inte nog understryka att våra beslut avgör vår bestämmelse. Vi kan inte fatta eviga beslut utan att de får eviga konsekvenser."¹

Var och en av er — som vi har fått undervisning om under konferensen — är en älskad andeson eller andedotter till himmelska föräldrar. Vi har gudomliga egenskaper och en gudomlig bestämmelse.² Under ert förjordiska liv lärde ni er att älska sanningen. Ni gjorde rätta eviga val. Ni

Montreal, Quebec, Kanada

visste att ni här under jordelivet skulle få möta smärta och motgångar, sorg och lidande, prövningar och svårigheter för att ni skulle kunna växa och utvecklas. Ni visste också att ni kunde fortsätta välja rätt, omvända er när ni valt fel och genom Jesu Kristi försoning ärva det eviga livet.

Vad lärde profeten Lehi oss om val? Han sade att vi är "fria att *välja* frihet och *evigt liv* genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt djävulens fångenskap och makt". Han vill också att vi "ser till den store Medlaren och hörsammar hans viktiga befallningar och är trofasta mot hans ord och *väljer evigt liv*."³

Bröder och systrar, med avseende på vad vi väljer att tänka på, känna och göra; Väljer du och jag *evigt liv*?

Våra barnbarn får lära sig att när de väljer något så väljer de också följderna. För inte så länge sedan vägrade ett av våra treåriga barnbarn att äta middag. Hennes mor sade: "Du ska snart gå och lägga dig. Om du väljer

att äta middag väljer du också att äta glass till efterrätt. Om du väljer att inte äta middag väljer du också att gå och lägga dig på en gång, utan glass." Vårt barnbarn funderade över de båda valen och sade sedan bestämt: "Jag vill välja något *annat* — att leka *och* bara äta glass *och* inte gå och lägga mig."

Bröder och systrar, vill vi leka, äta bara glass, aldrig gå och lägga oss och på något sätt undvika sådana naturliga följder som undernäring och utmattning?

Faktum är att vi bara har två eviga val, som båda har eviga följder: Vi kan välja att följa världens Frälsare och alltså välja evigt liv hos vår himmelske Fader, eller så kan vi välja att följa världen och alltså välja att avskilja oss från vår himmelske Fader för evigt.

Vi kan inte framgångsrikt välja både rättfärdighetens säkra hamn och världslighetens faror. Det kan kännas ofarligt att vada i världslighet, men det gjorde min "uppfriskande" simtur också!

Liksom strömmen, som kunde ha förändrat min familjs framtid, kan

dagens strömmar av världslighet, vilseledande filosofier, falska lärdomar och otyglade omoral dra oss bort och för evigt skilja oss från vår familj och vår himmelske Fader.

Våra levande profeter, siare och uppenbarare både ser och försöker varna oss för de ofta osynliga men farliga världsliga strömmar som hotar oss. De inbjuder, uppmuntrar, undervisar, påminner och varnar oss kärleksfullt. De vet att vår trygghet beror av att vi väljer att följa 1) insiktarna vi får genom dagliga skriftstudier, begrundan och böner; 2) den Helige Andens vägledning och 3) deras profetiska råd. De vet att trygghet och bestående lycka bara kan fås i och genom vår Frälsare Jesus Kristus, när vi följer hans evangelium. Som äldste Dallin H. Oaks just sagt förkunnade Frälsaren: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."⁴

Under motgångar och lidande i Ryssland efter Sovjetunionens fall valde Anatolij och Svetlana Resjetnikov

rättfärdighet istället för världslighet. När de blivit medlemmar i kyrkan följdes de. Han fick en lägre tjänst på arbetet. De tänkte tappert: "Nåja, det ger oss mer tid till att tjäna Gud!" De utsattes för flera hot men valde ändå att leva ett evangelieinriktat liv. Äldste Anatolij Resjetnikov var den förste ryske områdessjuttion. Genom de val de gör fortsätter paret Resjetnikov att *välja evigt liv*.

Vi utsätts alla för motgångar. Vi blir alla frestade. Vi har alla gjort misstag. Det är aldrig för svårt eller för sent att börja välja rätt. Omvändelse är ett av de viktigaste valen vi måste göra.

President Dieter F. Uchtdorf har sagt:

"Små fel och mindre avvikelser från läran i Jesu Kristi evangelium kan få sorgliga konsekvenser för vårt liv. Därför är det av avgörande vikt att vi utövar tillräckligt med självdisciplin för att göra tidiga och avgörande korrigeringar för att komma tillbaka på rätt spår och inte vänta eller hoppas på att felstegen på något sätt rättas till av sig själva.

Ju längre vi väntar med att ställa allt tillrätta, desto större kommer de nödvändiga förändringarna att bli, och desto längre tid tar det att återvända till rätt kurs — kanske när vi punkten då en katastrof tornar upp sig."⁵

Frälsarens barmhärtiga armar är alltid utsträckta mot var och en av oss.⁶ När vi uppriktigt och till fullo omvänder oss blir vi fullkomligt förlättna för våra misstag och Frälsaren kommer inte längre ihåg våra synder.⁷

När du utvärderar dina val och deras följder kan du fråga dig själv:

- Söker jag gudomlig vägledning genom dagliga skriftstudier, begrundan och böner, eller har jag valt att vara så sysselsatt eller apatisk att jag inte tar mig tid till att studera

Kristi ord, begrunda dem och samtala med min himmelske Fader?

- Väljer jag att följa råden från Guds levande profeter, eller följer jag världens sätt och andras motsatta åsikter?
- Söker jag den Helige Andens vägledning dagligen i det jag väljer att tänka på, känna och göra?
- Försöker jag hela tiden hjälpa, tjäna och hjälpa till att rädda andra?

Mina kära bröder och systrar, vår eviga bestämmelse beror inte på slumpan utan på våra val. Det är aldrig för sent att börja *välja evigt liv*!

Jag vittnar om att tack vare vår himmelske Faders stora lycksalighetsplan

kan var och en av oss bli fullkomliggjord genom Jesu Kristi försoning. Vi kan tillsammans med vår familj leva hos vår himmelske Fader för evigt och få ta emot glädjens fullhet. Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Våra beslut avgör vår bestämmelse" (KUV:s brasafton för unga vuxna, 6 nov. 2005), se också institute.lds.org.
2. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. 2 Nephi 2:27, 28; kursivering tillagd.
4. Joh. 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf, "Det handlar om några få grader", *Liahona*, maj 2008, s. 59.
6. Se Alma 5:33.
7. Se Läran och förbunden 58:42.

Äldste J. Devn Cornish
i de sjuttios kvorum

Förmånen att få be

Bönen är en av Guds dyrbaraste gåvor till människan.

Min kära bröder och systrar, Gud vår Fader är inte en känsla eller en föreställning eller en kraft. Han är en helig person, med ansikte och händer och en förhärligad, odödlig kropp, som skrifterna lär. Han är verklig. Han känner var och en av oss personligen och älskar oss alla. Han vill välsigna oss.

Jesus sade:

”Vem bland er ger sin son en sten, när han ber om bröd, eller en orm, när han ber om en fisk?

Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge det som är gott åt dem som ber honom” (Matt. 7:9–11).

Kanske en personlig upplevelse kan hjälpa till att belysa det här. När jag som ung läkare gjorde min specialisttjänstgöring på Bostons barnsjukhus arbetade jag långa dagar och cyklade för det mesta mellan sjukhuset och vårt hem i Watertown i Massachusetts eftersom min hustru och barnen behövde bilen. En kväll när jag cyklade hemåt efter ett längre pass på sjukhuset var jag slutkörd och hungrig och aningen missmodig. Jag visste att jag inte bara behövde skänka min hustru och våra fyra små barn min tid och energi när jag kom hem utan också en glad inställning. Ärligt talat

hade jag svårt att ens fortsätta trampa.

Jag visste att jag skulle komma förbi ett gatukök som sålde grillad kyckling, och jag kände att jag inte alls skulle vara lika hungrig om jag kunde rasta där och äta en bit kyckling på vägen hem. Jag visste att de hade ett specialerbjudande på kycklinglår för 29 cent styck, men när jag tittade i plånboken var allt jag hade en femcentare. Medan jag fortsatte att cykla berättade jag för Herren om min situation och frågade om han inte i sin nåd kunde låta mig få hitta en tjugofemcentare på gatan. Jag sade att jag inte behövde det som ett tecken men att jag skulle vara djupt tacksam om han ville ge mig den välsignelsen.

Jag började titta mer intensivt på marken men såg ingenting. Jag försökte bevara en trosstark men ödmjuk inställning där jag cyklade och närmade mig gatuköket. Plötsligt, nästan mitt emot gatuköket på andra sidan vägen, såg jag en tjugofemcentare på marken. Tacksam och lättad plockade jag upp den och gick och köpte kycklingen. Jag njöt av varje tugga. Sedan cyklade jag hem glad i hågen.

I sin nåd hade himlens Gud, alltings Skapare och Härskare, hört en bön om en ytterst liten sak. Man kan med fog fråga sig varför han skulle befatta sig med en sådan småsak. Jag får den uppfattningen

att vår himmelske Fader älskar oss så mycket att det som är viktigt för oss också blir viktigt för honom, bara därför att han älskar oss. Hur mycket mer skulle han inte vilja hjälpa oss med de stora och viktiga saker vi ber om som är rätt (se 3 Nephi 18:20)?

Ni barn, ungdomar och vuxna, tro på att er kärleksfulle himmelske Fader så gärna vill välsigna er. Men eftersom han inte vill inkräkta på vår handlingsfrihet så måste vi be om hans hjälp. Detta görs vanligen genom bönen. Bönen är en av Guds dyrbaraste gåvor till människan.

Vid ett tillfälle sade Jesu lärjungar: ”Herre, lär oss att be” (Luk. 11:1).

Till svar gav Herren oss ett exempel som skulle kunna vägleda oss när det gäller nyckelprinciperna för bön (se Russell M. Nelson, ”Lärdomar från Herrens bön”, *Liahona*, maj 2009, s. 46–49; se också Matt. 6:9–13; Luk. 11:1–4). Jesu exempel lär oss följande:

Vi börjar med att tilltala vår himmelske Fader: ”Fader vår, som är i himlen” (Matt. 6:9). Vi har förmånen att få vända oss direkt till vår Fader. Vi ber inte till någon annan varelse. Kom ihåg att vi har blivit uppmanade att inte rabbla böner, att inte använda Faderns namn för ofta när vi ber.¹

”Helgat blive ditt namn” (Matt. 6:9; Luk. 11:2). Jesus vände sig vördnadsfullt till Fadern, erkände hans storhet och lovprisade och tackade honom. Att vörda Gud och att innerligt och specifikt tacka honom är en av nycklarna till verksam bön.

”Komme ditt rike. Ske din vilja” (Matt. 6:10). Vi erkänner villigt vårt beroende av Herren och uttrycker vår önskan att göra hans vilja, även om den inte överensstämmer med vår egen. Kyrkans engelska bibelordbok förklarar: ”Bönen är den handling varigenom Faderns vilja och barnets vilja bringas i överensstämmelse med

varandra. Ändamålet med bönen är inte att förändra Guds vilja utan att för egen och andras del utverka de välsignelser som Gud redan är villig att ge, men som vi måste be om för att få" (Bible Dictionary, "Prayer").

"Ge oss i dag vårt bröd för dagen" (Matt. 6:11; se också Luk. 11:3). Vi ber om sådant som vi önskar av Herren. Det är viktigt att vi är ärliga när vi ber Gud om något. Det vore till exempel inte helt ärligt att be Herren hjälpa oss på en skrivning om vi inte varit uppmärksamma under lektionerna, gjort läxorna eller läst på inför skrivningen. Ofta när jag ber så puffar Anden på mig att medge att det finns mer jag bör göra för att få den hjälp jag ber Herren om. Då måste jag förplikta mig och göra min del. Det strider mot den himmelska ordningen att Herren skulle göra något för oss som vi kan göra själva.

"Och förlåt oss våra skulder" (Matt. 6:12), eller i en annan version: "Förlåt oss våra synder" (Luk. 11:4).

En väsentlig och ibland bortglömd del av personlig bön är omvändelse. Och för att omvändelsen ska fungera måste den vara konkret, djupgående och varaktig.

"Såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss" (Matt 6:12; se också Luk. 11:4). Frälsaren gjorde en tydlig koppling mellan att vi får förlåtelse för våra synder och att vi förlåter dem som har förbrutit sig mot oss. Ibland är det som andra har gjort mot oss ytterst smärtsamt och svårt att förlåta eller glömma. Jag är så tacksam för den tröst och läkedom jag har funnit i Herrens inbjudan att släppa smärtan och överlämna den till Herren. I Läran och förbunden, kapitel 64, säger han:

"Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor.

Och ni bör säga i era hjärtan: Låt Gud döma mellan mig och dig och löna dig efter dina gärningar" (verserna 10–11).

Sedan måste vi låta saken falla helt och hållet och låta Herren ta över, om vi vill bli läkta.

"Och tillåt oss inte att inledas i frestelse, utan befria oss från det onda" (JSÖ, Matt. 6:14 i Handledning för skriftstudier). Således kan vi i våra böner inleda skyddsprocessen att ta på oss hela Guds vapenrustning (se Ef. 6:11; L&F 27:15) genom att se fram emot den kommande dagen och be om hjälp med de ibland skrämmande saker vi kan ställas inför. Mina kära vänner, glöm inte att be Herren att beskydda och vara med er.

"Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet" (se KJV Matthew 6:13). Hur lärorikt är det inte att Jesus avslutade den här bönen med att på nytt lovprisa Gud och uttrycka sin vördnad och undergivenhet inför Fadern. När vi uppriktigt tror att Gud regerar över sitt rike och att han har all makt och all härlighet, då erkänner vi att det är han som leder det hela, att han älskar oss med fullkomlig kärlek

och att han vill att vi ska vara lyckliga. Jag har funnit att en av hemligheterna bakom ett lyckligt liv är att inse att jag blir lyckligare om jag gör saker och ting på Herrens sätt än om jag gör dem på mitt eget.

Risken finns att någon känner att han eller hon inte är bra nog för att be. Den tanken kommer från den onde ande som lär oss att vi inte ska be (se 2 Nephi 32:8). Det är lika tragiskt att tänka att vi är för syndiga för att be, som det är för en svårt sjuk person att tro att han är för sjuk för att gå till doktorn!

Vi får inte tro att någon bön, hur uppriktig den än må vara, är särskilt verksam om allt vi gör är att be den. Vi ska inte bara be våra böner, vi måste också leva i enlighet med dem. Herren har större behag i den person som ber och sedan handlar än den som bara ber. Det är i stort sett med bön som det är med medicin: Den är bara verksam om vi använder den enligt anvisningen.

När jag säger att bönen är en ljuvlig förmån så är det inte bara för att jag är tacksam att jag kan tala med min himmelske Fader och känna hans Ande när jag ber. Det är också för att han faktiskt svarar och talar till oss. Men hans sätt att tala till oss är vanligtvis inte med hörbara ord. President Boyd K. Packer förklarade: "Inspirationens ljuva och stilla röst kommer mer som en känsla än som ett ljud. Ren intelligens kan tala till sinnet ... Denna vägledning kommer som tankar, som känslor, genom intryck och maningar" ("Bön och maningar", *Liahona*, nov. 2009, s. 44).

Ibland tycks vi inte få svar på våra uppriktiga och ihållande böner. Det krävs tro för att minnas att Herren svarar i sin egen tid och på sitt eget sätt för att kunna välsigna oss optimalt. Och ofta inser vi, vid närmare eftertanke, att vi redan vet mycket väl vad vi bör göra.

Men bli inte modlös om det här inte genast fungerar för dig. Det är som att lära sig ett främmande språk. Det krävs övning och ansträngning. Men du kan lära dig Andens språk, och när du gör det så får du stor tro och kraft i rättfärdighet.

Jag sätter stort värde på det råd som vi har fått av vår älskade profet, president Thomas S. Monson, som

sade: "Till alla som hör min röst och som kämpar med utmaningar och svårigheter, stora som små: Bönen ger andlig styrka, den är vägen till frid. Bönen är vårt sätt att söka kontakt med vår Fader i himlen, som älskar oss. Tala till honom i bön och lyssna sedan på svaret. Underverk åstadkoms genom bön" ("Var ditt bästa jag", *Liahona*, maj 2009, s. 68–69).

Jag är djupt tacksam för förmånen att få vända mig till min himmelske Fader i bön. Jag är tacksam för de otaliga gånger han har hört och svarat mig. Eftersom han svarar mig, ibland även med profetia eller underverk, vet jag att han lever. Jag vittnar också ödmjukt om att Jesus, hans helige Son, är vår levande Frälsare. Det här är hans kyrka och rike på jorden. Det här verket är sant. Thomas S. Monson, som vi så innerligt ber för, är hans profet. Om allt detta vittnar jag med full visshet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se "Proprieties in Prayer," av Francis M. Lyman, i *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, sammanst. av Brian H. Stuy, 5 band (1987–1992), 3:76–79; *The Seventy's Course in Theology*, sammanst. av B. H. Roberts, 5 band (1907–1912), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), "Prayer", s. 1118–1119; *Mormon Doctrine*, av Bruce R. McConkie, 2:a utgåvan (1966), s. 583.

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Sångerna de inte kunde sjunga

Vi har inte alla svar, men vi känner de viktiga principer som gör att vi kan möta tragedier med tro och visshet.

Många ställs inför svåra problem eller till och med tragedier under jordelivets resa. Över hela världen ser vi exempel på prövningar och svårigheter.¹ Vi blir djupt berörda när vi på teve ser bilder av död, akut lidande och förtvivlan. Vi ser hur japanerna kämpar hjältemodigt mot den förödelse som orsakats av en jordbävning och en tsunami. De outplånliga scener som utspelade sig vid ödeläggelsen av World Trade Center-tornen, som nyligen visades igen, var smärtsamma att återuppleva. Något rörs upp inom oss när vi blir medvetna om en sådan tragedi, särskilt då den drabbar oskyldiga människor.

Ibland är tragedier mycket personliga. En son eller dotter dör ung eller drabbas av en förödande sjukdom. En kärleksfull förälders liv utsläcks på grund av en tanklös handling eller olycka. Närhelst tragedin slår till sörjer vi och bemödar oss om att bära varandras bördor.² Vi sörjer över sådant som inte uppnås och sånger som inte blir sjungna.

En av de frågor som ledare i kyrkan oftast ställs inför är: Varför tillåter en rättvis Gud att tragedier drabbar människor, speciellt goda människor?

Varför är de som är rättfärdiga och i Herrens tjänst inte skyddade från sådana händelser?

Vi har inte alla svar, men vi känner de viktiga principer som gör att vi kan möta tragedier med tro och vissheten om att en ljus framtid är utstakad för var och en av oss. Några av de allra viktigaste principerna är:

För det första: Vi har en Fader i himlen som känner och älskar oss personligen och fullkomligt förstår vårt lidande.

För det andra: Hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare, vars försoning inte bara åstadkommer frälsning och upphöjelse, utan också ställer tillräta livets alla orättvisor.

För det tredje: Faderns lycksalighetsplan för sina barn omfattar inte bara livet i föruttillvaron och på jorden utan också det eviga livet, samt en stor och underbar återförening med dem vi förlorat. Alla fel kommer att rättas till, och vi kommer att se fullkomligt klart, ur en felfri synvinkel och med förståelse.

Från det begränsade perspektivet hos dem som inte har kunskap, insikt om eller tro på vår Faders plan — som endast ser på världen genom

jordelivets lins med dess krig, våld, sjukdomar och ondska — kan det här livet verka deprimerande, kaotiskt, orättvist och meningslöst. Ledare i kyrkan har jämfört detta perspektiv med någon som dyker upp mitt i ett framträdande med tre akter.³ De som inte känner till Faderns plan förstår inte vad som hände i den första akten, eller föruttillvaron och de avsikter som fastställdes där, och inte heller förstår de den förklaring och den upplösning som äger rum i den tredje akten, vilken är det strålande fullbordandet av Faderns plan.

Många inser inte att enligt Faderns kärleksfulla och omfattande plan finns det ingen som till sist bestraffas för att han eller hon varit missgynnad utan egen förskyllan.⁴

Om några månader är det hundra år sedan oceangångaren *Titanics* tragiska förlisning. De olyckliga omständigheterna kring denna förfärliga händelse har genljudit under hela det århundrade som gått sedan händelsen. De som främjade detta nya lyxfartyg, elva våningar högt och nästan tre fotbollsplaner långt,⁵ uttalade sig överdrivet och oberättigat om *Titanics* osårbarhet i vintriga vatten, fulla av isberg. Detta fartyg antogs vara osänkbart, men då det gled ner under den isiga Atlantens yta förlorade över femtonhundra själar livet.⁶

På många sätt är det sjunkande *Titanic* en metafor för livet och många av evangeliets principer. Det är ett utmärkt exempel på svårigheten att se på tillvaron endast genom jordelivets lins. Förlusten av liv var katastrofal, men berodde på en olycka. I och med två blodiga världskrig och när vi just passerat tioårsdagen av de två World Trade Center-tornens förstörelse, har vi i vår tid fått en inblick i det trauma, den smärta och de moraliska frågor vilka omger de händelser som

kommer av att handlingsfrihet utövas på en ondskefullt sätt. Sviterna efter dessa tragedier är fruktansvärda för familjer, vänner och nationer, oavsett orsak.

När det gäller *Titanic* lärde man sig en del om faran med stolthet och att färdas över oroliga vatten och "att Gud inte gör skillnad på människor".⁷ De som var med kom från alla samhällsskikt. Några var rika och berömda, såsom John Jacob Astor, men där fanns också arbetare, immigranter, kvinnor, barn och besättningsmän.⁸

Det finns åtminstone två kopplingar mellan sista dagars heliga och *Titanic*. Båda illustrerar hur svårt det är att förstå prövningar, svårigheter och tragedier och båda ger oss insikt om hur vi kan bemöta dem. Den första är ett exempel på att uppskatta välsignelser vi får och utmaningar vi undviker. Den handlar om Alma Sonne, som senare verkade som generalauktoritet.⁹ Han var min stavs-president när jag föddes i Logan i Utah. Äldste Sonne intervjuade mig inför min mission. På den tiden intervjuades alla blivande missionärer av en generalauktoritet. Han hade stort inflytande på mitt liv.

När Alma var ung hade han en vän som hette Fred, som var mindre aktiv i kyrkan. De hade ett flertal samtal om att gå på mission, och till slut övertalade Alma Fred att förbereda sig och åka iväg. De kallades båda till den brittiska missionen. Mot slutet av missionstiden bokade äldste Sonne, som var missionens sekreterare, deras hemresa till Förenta Staterna. Han bokade överresan med *Titanic* åt sig själv, Fred och fyra andra missionärer som också hade avslutat sin mission.¹⁰

När det var dags för avresan var Fred försenad av någon anledning. Äldste Sonne avbokade alla sex platserna på det nya lyxfartygets jungfruresa och bokade överresan på ett fartyg som avseglade följande dag.¹¹ De fyra missionärerna som hade glatt sig åt att resa med *Titanic* uttryckte sin besvikelse. Äldste Sonnes svar var som hämtat från berättelsen om Josef och hans bröder i Egypten, som nedtecknats i Första Moseboken: "Hur skulle vi kunna resa hem till våra familjer utan att ha pojken med oss?"¹² Han förklarade för sina kamrater att de hade kommit till England tillsammans och att de borde återvända

tillsammans. Äldste Sonne fick senare veta att *Titanic* hade sjunkit och sade tacksamt till sin vän Fred: "Du räddade mitt liv." Fred svarade: "Nej, genom att se till att jag kom iväg på denna mission räddade du mitt liv."¹³ Alla missionärerna tackade Herren för att han bevarat dem.¹⁴

Ibland, som i fallet med äldste Sonne och hans missionärskamrater, får de som är trofasta stora välsignelser. Vi bör vara tacksamma för den innerliga barmhärtighet vi får ta del av i livet.¹⁵ Vi är omedvetna om många välsignelser som vi får dag för dag. Det är av yttersta vikt att vi har en anda av tacksamhet i hjärtat.¹⁶

Skrifterna är tydliga: Den som är rättfärdig, följer Frälsaren och håller hans bud har framgång i landet.¹⁷ En viktig beståndsdel i att ha framgång är att ha Anden med sig.

Rättfärdighet, bön och trofasthet resulterar emellertid inte alltid i lyckliga slut under jordelivet. Många får vara med om svåra prövningar. När sådant sker är det behagligt för Gud att vi utövar tro och söker prästadömet välsignelser. Herren har förkunnat: "Och kyrkans äldster, två eller

flera, skall tillkallas och skall be för och lägga sina händer på dem i mitt namn, och om de dör skall de dö för mig, och om de lever skall de leva för mig.”¹⁸

Det är belysande att den andra kopplingen mellan sista dagars heliga och *Titanic* inte fick ett lyckligt slut här på jorden. Irene Corbett var trettio år gammal. Hon var en ung hustru och mor från Provo i Utah. Hon hade betydande talanger som artist och musiker. Hon var även lärare och sjuksköterska. Hon hade av medicinsk expertis i Provo övertalats att gå en sex månaders kurs i London för att läsa till barnmorska. Hon hade en stark önskan om att få göra gott i världen. Hon var omsorgsfull, tankfull, benägen till bön och modig. En av anledningarna till att hon valde att återvända till USA med *Titanic* var att hon trodde att missionärerna skulle resa med henne och att det skulle innebära extra trygghet. Irene var en av de få kvinnor som inte överlevde den fruktansvärda tragedin. De flesta kvinnor och barn sattes i livbåtar och räddades till slut. Det fanns inte tillräckligt med livbåtar till alla. Men man tror att hon inte bordade någon livbåt för att hon med sin specialistutbildning tog hand om passagerare som skadats i kollisionen med isberget.¹⁹

Det finns många olika slags utmaningar. Vissa ger oss nödvändiga erfarenheter. Negativa resultat under jordelivet är inte tecken på bristande tro eller på ofullkomlighet i vår himmelske Faders övergripande plan. Luttringens ugn är verklig, och de karaktärsegenskaper och den rättfärdighet som skapas i smärtans ugn förädlar och renar oss, och förbereder oss för att möta Gud.

När profeten Joseph Smith satt fängslad i fängelset i Liberty, förkunnade Herren för honom att en

mängd plågor kan drabba mänskligheten. Frälsaren sade bland annat: ”Om du kastas i djupet, om höga vågor sammansvärjer sig mot dig, om våldsamma vindar blir dina fiender ... och alla elementen förenar sig för att spärra din väg ... [skall] allt detta ... ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo.”²⁰ Frälsaren avslutade sin undervisning med orden: ”Dina dagar är kända och dina år skall inte bli förkortade. Frukta därför inte ... ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet.”²¹

En del utmaningar är resultatet av andras handlingsfrihet. Handlingsfriheten är nödvändig för andlig tillväxt och utveckling. Onda gärningar är en av handlingsfrihetens följder. Överbefälhavare Moroni förklarade denna mycket viktiga lärosats: ”Ty Herren tillåter att rättfärdiga dräps, för att hans rättvisa och dom skall kunna drabba de ogudaktiga.” Han gjorde det klart att de rättfärdiga inte går förlorade, utan att ”de går in i Herrens, sin Guds, vila”.²² De ogudaktiga kommer att hållas ansvariga för de grymheter de begår.²³

Några utmaningar är en följd av olydnad mot Guds lagar. De hälso- problem som uppstår på grund av rökning, alkohol- och drogmissbruk är

alarmerande. Antalet fängelsevistelser till följd av alkohol- och drogrelaterade brott är också mycket högt.²⁴

Det sker också ett betydande antal skilsmässor till följd av otrohet. Många av dessa prövningar och svårigheter hade kunnat undvikas genom lydnad mot Guds lagar.²⁵

Min älskade missionspresident, äldste Marion D. Hanks (som gick bort i augusti), bad oss missionärer att lära oss ett uttalande utantill för att kunna övervinna svårigheterna i livet: ”Det finns ingen tillfällighet, inget öde, ingen bestämmelse som kan kringgå eller hindra eller kontrollera den fast beslutna själens starka föresats.”²⁶

Han medgav att detta inte gäller alla de svårigheter vi möter, men att det stämmer när det gäller andliga ting. Jag har uppskattat detta råd i mitt liv.

En av orsakerna till den fruktansvärda förlusten av liv med *Titanic* var att det inte fanns tillräckligt med livbåtar. Oavsett vilka prövningar vi möter i det här livet så förser Frälsarens försoning oss alla med livbåtar. De som tycker att prövningarna de möter är orättvisa ska veta att försoningen ställer tillrätta alla livets orättvisor.²⁷

En alldeles speciell utmaning för dem som förlorat närstående är att undvika att älta de möjligheter som gått förlorade i detta liv. Ofta har de som dör tidigt visat prov på enastående förmåga, intressen och talanger. Med vårt begränsade förstånd sörjer vi det som inte uppnås och de sånger som inte blir sjungna. Det har beskrivits som att dö medan man fortfarande har musiken inom sig. Musiken är i detta fall en symbol för alla slags ouppnådda möjligheter. Ibland har människor förberett sig grundligt men får inte möjlighet att framträda i dödligheten.²⁸ En av de mest citerade

klassiska dikterna av Thomas Gray
begrundar man dessa förlorade
möjligheter:

*Så mången blomma föds att osedd dö
och vällukt skänka tomma rymden
blott.*²⁹

Den förlorade möjligheten kan röra
familj, yrke, talanger, upplevelser eller
annat. Alla dessa berövades i syster
Corbetts fall. Det fanns sånger hon
inte sjöng och förmågor hon aldrig
utvecklade under jordelivet. Men om
vi ser genom evangeliets stora och
klara lins i stället för genom jordelivets
begränsade lins, ser vi den stora eviga
belöning som utlovats av en kärleks-
full Fader i hans plan. Som aposteln
Paulus lärde: "Vad ögat inte har sett
och örat inte hört och människohjärtat
inte kunnat ana, vad Gud har berett åt
dem som älskar honom."³⁰ En rad från
en älskad psalm ger oss lättnad, tröst
och den klara linsen: "Och Jesus lyss-
nar och hör sångerna jag inte kunde
sjunga."³¹

Frälsaren sade: "Låt därför era
hjärtan bli tröstade ... Var stilla och vet
att jag är Gud."³² Vi har hans löfte att
vi med våra barn kommer att sjunga
"sånger av evig glädje".³³ I Jesu Kristi,
vår Frälsares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Joh. 16:33.
2. Se Mosiah 18:8–9; se också 2 Nephi 32:7.
3. Se Boyd K. Packer, "The Play and the Plan" (KUV:s brasafton för unga vuxna, 7 maj, 1995), s. 3: "I jordelivet är vi som en som går in på en teater precis när ridån går upp för andra akten. Vi har missat första akten ... 'Och de levde lyckliga i alla sina dagar' skrivs aldrig in i den andra akten. Den repliken hör hemma i den tredje akten när mysterierna blir lösta och allt faller på plats." Se också Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), s. 37: "Gud ... ser början från slutet ... Detta räknestycke ... är något som vi dödliga inte kan förstå. Vi kan inte summera ihop det eftersom vi inte har alla siffrorna. Vi är fastlåsta i tidens dimension
4. De som dör innan de uppnått åldern för ansvarighet blir frälsta i det celestialet riket (se Läran och förbunden 137:10). De som dött utan kunskap om evangeliet och som skulle ha tagit emot det om de hade fått den möjligheten får också ärva det celestialet riket (se Läran och förbunden 137:7). Utöver detta kommer även de vilkas liv har varit mindre tappra med tiden att välsignas med en tillvaro som är bättre än detta liv (se Läran och förbunden 76:89).
5. Se Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), s. 83.
6. Se Sonne, *A Man Named Alma*, s. 84.
7. Apg. 10:34; se också "The Sinking of the World's Greatest Liner", *Millennial Star*, 18 apr. 1912, s. 250.
8. Se *Millennial Star*, 18 apr. 1912, s. 250.
9. Äldste Sonne är morbror till äldste L. Tom Perry.
10. Se Sonne, *A Man Named Alma*, s. 83.
11. Se Sonne, *A Man Named Alma*, s. 83–84; se också "From the Mission Field", *Millennial Star*, 18 apr. 1912, s. 254: "Avlösningar och avfärder. — Följande missionärer har hedervärt avlösts och rest hem den 13 april, 1912, via fartyget *Mauretania*. Från Storbritannien — Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. Från Nederländerna — L. J. Shurtliff."
12. Se 1 Mos. 44:30–31, 34.
13. I Frank Millward, "Eight Elders Missed Voyage on Titanic", *Deseret News*, 24 juli 2008, s. M6.
14. Se "Friend to Friend", *Friend*, mars 1977, s. 39.
15. Se David A. Bednar, "Herrens innerliga barmhärtighet", *Liahona*, maj 2005, s. 99–102.

16. Se Läran och förbunden 59:21.
17. Se Alma 36:30.
18. Läran och förbunden 42:44.
19. Intervju med Irene Corbetts barnbarn Donald M. Corbett, 30 okt. 2010, av Gary H. Cook.
20. Läran och förbunden 122:7.
21. Läran och förbunden 122:9.
22. Alma 60:13.
23. Frälsaren var tydlig med att "föreläser måste komma, men ve dem genom vilken de kommer!" (Luk. 17:1).
24. Kapitel 89 i Läran och förbunden — "Guds ordning och vilja rörande alla heligas timliga frälsning i de sista dagarna" (vers 2) — välsignar de sista dagars heliga i ökande grad.
25. Se Läran och förbunden 42:22–24.
26. Se "Will", *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), s. 129.
27. Se "Försoningen", *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 51–52.
28. Se "The Song That I Came to Sing" i *The Complete Poems of Rabindranath Tagore's Gitanjali*, sammanst. av S. K. Paul (2006), s. 64: "Sången jag kom för att sjunga har till denna dag förblivit osjungen. / Jag har tillbringat mina dagar med att stränga och stränga av mitt instrument."
29. Thomas Gray, "Elegy Written in a Country Church Yard" (Elegi, skriven på en lantkyrkogård), i *The Oxford Book of English Verse*, sammanst. av Christopher Ricks (1999), s. 279.
30. 1 Kor. 2:9.
31. Se "There Is Sunshine in My Soul Today", *Hymns*, nr 227.
32. Läran och förbunden 101:16; se också Ps. 46:11.
33. Läran och förbunden 101:18; se också Läran och förbunden 45:71.

President Thomas S. Monson

Tills vi möts igen

Må Anden som vi känt här stanna kvar hos oss när vi gör det som upptar vår tid varje dag.

Mina bröder och systrar, jag vet att ni håller med mig om att detta har varit en högst inspirerande konferens. Vi har känt Herrens Ande i rikt mått under dessa två dagar då vårt hjärta rörts och vårt vittnesbörd stärkts om detta gudomliga verk. Vi tackar var och en som deltagit, även de bröder som lett oss i bön.

Vi är alla här för att vi älskar Herren och vill tjäna honom. Jag vittnar om att vår himmelske Fader är medveten om oss. Jag erkänner hans hand i allt.

Ännu en gång har musiken varit underbar, och jag vill uttrycka min egen och hela kyrkans tacksamhet mot dem som varit villiga att visa sina talanger.

Vi framför vårt djupt kända tack till de bröder som avlösts under denna konferens. De har tjänat trofast och väl och har bidragit påtagligt till Herrens verk.

Jag vill uttrycka min djupa tacksamhet för mina trofasta och hängivna rådgivare och tacka dem offentligt för det stöd och den hjälp de ger mig. De är sannerligen visa och förståndiga män, och deras tjänande är ovärderligt.

Jag tackar mina bröder i de tolv apostlarnas kворum för deras utmärkta och outtröttliga tjänande i Herrens

tjänst. Likaså vill jag uttrycka min tacksamhet till medlemmarna i de sjuttios kворum och till presiderande biskopsrådet för deras osjälviska och dugliga tjänande. Jag uttrycker också min uppskattning för de kvinnor och män som verkar som generalämbetsmän i

biorganisationerna.

Bröder och systrar, jag försäkrar er att vår himmelske Fader är medveten om de utmaningar vi står inför i världen idag. Han älskar oss var och en och välsignar oss när vi strävar efter att hålla hans bud och söker honom genom bön.

Så välsignade vi är som har Jesu Kristi återställda evangelium. Det ger oss svar på frågor om varifrån vi kommer, varför vi är här och vart vi går när vi lämnar det här livet. Det ger oss mening och mål och hopp i livet.

Jag tackar er för det tjänande ni så villigt utför för varandra. Vi är Guds händer här på jorden, med uppdraget att älska och tjäna hans barn.

Jag tackar er för allt ni gör i era församlingar och grenar. Jag uttrycker min tacksamhet för er villighet att tjäna

i de ämbeten ni kallas till, vilka de än är. Var och en är viktig för att föra Herrens verk framåt.

Konferensen är nu över. När vi återvänder till våra hem, må vi göra det i säkerhet. Må vi finna att allt har gått väl under vår frånvaro. Må Anden som vi känt här stanna kvar hos oss när vi gör det som upptar vår tid varje dag. Må vi visa större vänlighet mot varandra. Må vi alltid ses utföra Herrens verk.

Må himlens välsignelser vila över er. Må era hem vara fyllda med harmoni och kärlek. Må ni ständigt ge näring åt ert vittnesbörd så att det kan vara ett skydd för er mot den onde.

Som er enkla tjänare vill jag av hela mitt hjärta utföra Guds vilja och att tjäna honom, och tjäna er.

Jag älskar er, jag ber för er. Jag ber ännu en gång att ni ska komma ihåg mig och alla generalauktoriteter i era böner. Vi är ett med er i att föra det här förunderliga verket framåt. Jag vittnar för er att vi alla är i det här tillsammans och att varje man, kvinna och barn har sin del att utföra. Må Gud ge oss styrka och förmåga och beslutsamhet att göra vår del väl.

Jag vittnar för er om att detta verk är sant, att vår Frälsare lever och att han leder sin kyrka här på jorden. Jag ger er mitt vittnesbörd om att Gud vår evige Fader lever och älskar oss. Han är verkligen vår Fader, han är personlig och verklig. Må vi inse och förstå hur nära oss han är villig att komma, hur långt han är villig att gå för att hjälpa oss, hur mycket han älskar oss, och hur mycket han gör och är villig att göra för oss.

Må han välsigna er. Må hans utlovade frid vara med er nu och alltid.

Jag bjuder er farväl tills vi möts igen om sex månader, och jag gör det i Jesu Kristi, vår Frälsares och Återlösares namn, amen. ■

Julie B. Beck
Hjälpföreningens generalpresident

Det jag hoppas mina barnbarn ska förstå om Hjälpföreningen

Från den dag när evangeliet började återställas i den här tidsutdelningen, behövde Herren trofasta kvinnor till att medverka som hans lärjungar.

Det är en förmån att få tala till er på detta historiska möte. Det är en välsignelse att få vara tillsammans. Under min tid som Hjälpföreningens generalpresident har jag fått ett djup kärlek till kyrkans hjälpförenings systrar, och Herren har utökat min vision om hans känslor för oss och vad han förväntar sig av oss.

Jag har kallat mitt tal: "Det jag hoppas mina barnbarn ska förstå om Hjälpföreningen." Mina äldsta son- och dotterdottrar arbetar flitigt på Personlig tillväxt och på att utveckla den rättfärdiga kvinnlighetens vanor och egenskaper. Snart ska de och deras kamrater bära ansvaret för det här stora, världsomfattande systraskapet.

Jag hoppas att det jag säger i mitt budskap ska ge dem och alla som lyssnar till eller läser det en klar insikt om vad Herren hade i sinnet för sina döttrar när Hjälpföreningen organiserades.

Ett gammalt mönster för lärjungeskap

Jag hoppas mina barnbarn ska förstå att Hjälpföreningen idag är organiserad efter det mönster för lärjungeskap som fanns i den forntida kyrkan. När Frälsaren organiserade sin kyrka på Nya testamentets tid, var "kvinnorna ... en viktig del av [hans] verksamhet".¹ Han besökte Marta och Maria som var två av hans hängivnaste efterföljare, i Martas hem. När Marta lyssnade till honom och betjänade honom enligt den tidens sed, hjälpte han henne att se att hon kunde göra mer än så. Han hjälpte Marta och Maria att förstå att de kunde välja "den goda delen" som inte skulle tas ifrån dem.² Dessa mjuka ord tjänade som inbjudan att delta i Herrens verk. Och senare i Nya testamentet ger Martas starka vittnesbörd om Frälsarens gudomlighet en inblick i hennes tro och lärjungeskap.³

När vi läser vidare i Nya testamentet

får vi veta att apostlarna fortsatte att befästa Herrens kyrka. Vi läser också om trofasta kvinnor vars lärjungeskap bidrog till kyrkans tillväxt. Paulus talade om kvinnliga lärjungar på platser som Efesus⁴ och Filippi.⁵ Men när Herrens sanna kyrka gick under genom avfallet, gick också detta lärjungeskapets mönster förlorat.

När Herren började återställa sin kyrka genom profeten Joseph Smith, lät han återigen kvinnorna ta del av lärjungeskapet. Några månader efter det att kyrkan formellt hade organiserats uppenbarade Herren att Emma Smith skulle avskiljas som ledare och lärare i kyrkan och som officiell hjälp åt sin man, profeten.⁶ I kallelsen att hjälpa Herren bygga upp hans rike fick hon veta hur hon skulle öka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka sin familj och sitt hem och tjäna andra.

Jag hoppas att mina barnbarn ska förstå att från den dag när evangeliet började återställas i den här tidsutdelningen, behövde Herren trofasta kvinnor till att medverka som hans lärjungar.

Missionsarbetet var bara ett exempel på deras enastående insats. Den tidiga kyrkans stora tillväxt skedde tack vare att trofasta män var villiga

att lämna sina familjer för att resa till okända platser och utstå umbäranden och försakelser för att undervisa om evangeliet. Men männen förstod att det inte hade varit möjligt att gå ut som missionärer om inte kvinnorna i deras liv haft fullständig tro och villighet att ta hand om hem och företag och skaffa inkomster åt sina familjer och missionärerna. Systrarna tog också hand om de tusentals omvända som anlände till deras samhällen. De var djupt hängivna en ny livsstil för att bygga upp Herrens rike och delta i hans frälsningsverk.

Förenade med prästadömet

Jag hoppas att mina barnbarn ska förstå att Herren inspirerade profeten Joseph Smith till att organisera kyrkans kvinnor "under prästadömet efter prästadömet mönster"⁷ och att lära dem "hur de skulle få tillgång till prästadömet förmåner, välsignelser och gåvor."⁸

När Hjälpföreningen officiellt hade organiserats, fortsatte Emma Smith i sitt ämbete som ledare. Hon utsågs till föreningens president med två rådgivare som verkade med henne i ett presidentskap. Istället för att utses genom allmän omröstning, som var

vanligt i organisationer utanför kyrkan, kallades det här presidentskapet genom uppenbarelse, inröstades av dem de skulle leda, och avskildes av prästadömsledare till att tjäna i sina kallelser, och sålunda "kallades de av Gud genom profetia och genom handpåläggning av dem som har myndighet".⁹ Eftersom de organiserats under prästadömet kunde presidentskapet få vägledning från Herren och hans profet för ett mycket särskilt arbete. När Hjälpföreningen organiserades blev det möjligt att fördela talanger, färdigheter, tid och medel i Herrens förrådshus med visdom och ordning.

Den första kvinnogruppen förstod att de hade fått myndighet att undervisa, inspirera och organisera systrarna som lärjungar för att bistå Herren i hans frälsningsverk. Under sina första möten undervisades systrarna om Hjälpföreningens vägledande ändamål: att öka tron och den personliga rättfärdigheten, stärka familjen och söka upp och hjälpa de behövande.

Jag hoppas att mina barnbarn ska förstå att Hjälpföreningens organisation hade en viktig roll i att förbereda de heliga för de förmåner, välsignelser och gåvor som endast finns att få i templet. President Joseph Fielding Smith lärde att Hjälpföreningen "är en viktig del av Guds rike på jorden" och att den "utformats och drivs så att den hjälper sina trofasta medlemmar att sträva efter evigt liv i vår Faders rike."¹⁰ Vi kan föreställa oss hur det måste ha varit för systrarna att i Joseph Smiths röda tegelaffär vara med på de första Hjälpföreningsmötena, varifrån de kunde se kullen där ett tempel höll på att byggas medan profeten lärde dem att "en exklusiv förening [skulle organiseras], åtskild från all världens ondska — utvald, dygdig och helig."¹¹

Jag hoppas att mina son- och dotterdöttrar sätter värde på templet

liksom systrarna i den första Hjälpföreningen gjorde. De hade tro på att tempelvälsignelserna var den största belöningen och målet för varje sista dagars helig kvinna. Jag hoppas att mina son- och dotterdöttrar, liksom de tidiga Hjälpföreningssystrarna, dagligen ska sträva efter att bli tillräckligt mogna för att ingå och hålla tempelförbund och att de när de besöker templet uppmärksammar allt som sägs och görs. Genom templets välsignelser beväpnas de med kraft¹² och välsignas med "nyckeln till kunskapen om Gud".¹³ Genom prästadömetts förrättningar som endast finns i templet, välsignas de att kunna uppfylla sina gudomliga och eviga ansvar och där lovar de att leva som hängivna lärjungar. Jag är tacksam att ett av Herrens främsta ändamål med att organisera Hjälpföreningen var att ge kvinnorna ansvaret att hjälpa varandra att förbereda sig "för prästadömetts

större välsignelser som finns i templets förrättningar och förbund".¹⁴

Tillflykten och inflytandet i ett världsomfattande systraskap

Jag hoppas att mina son- och dotterdöttrar ska komma till insikt om hur viktigt inflytandet och prestationsförmågan i Hjälpföreningens världsomfattande systraskap är. Sedan 1842 har kyrkan spritt sig långt bortom Nauvoo och Hjälpföreningen finns nu i över 175 länder, där systrar talar över 80 språk. Varje vecka organiseras nya församlingar och grenar, och nya Hjälpföreningar blir en del av det ständigt ökande systraskapet, "som är utsträckt över kontinenterna".¹⁵ När Hjälpföreningen var jämförelsevis liten till antalet och huvudsakligen fanns i Utah, kunde dess ledare fokusera det mesta av sin organisation och sitt lärjungeskap på lokala samhällsprogram och samordnat hjälparbete.

De utvecklade hemindustrier och grep sig an projekt att bygga sjukhus och lagra säd. Detta tidiga Hjälpföreningsarbete hjälpte till att etablera normer för lärjungeskap som nu tillämpas globalt. Allteftersom kyrkan har vuxit, har Hjälpföreningen kunnat uppfylla sitt ändamål i varje församling och gren, i varje stav och distrikt, medan den på samma gång anpassat sig till en ständigt föränderlig värld.

Varje dag upplever Hjälpföreningens systrar över hela världen hela vidden av jordiska utmaningar och erfarenheter. Kvinnor och deras familjer idag lever med ouppfyllda förväntningar, mentala, fysiska och andliga sjukdomar, olyckor, och dödsfall. Somliga systrar lider i ensamhet och nedstämdhet därför att de inte har egna familjer, och andra lider följden av familjemedlemmars dåliga val. En del har upplevt krig eller hungersnöd eller naturkatastrofer, och andra lider

av missbruk, arbetslöshet eller otillräcklig utbildning och skolning. Alla sådana här svårigheter kan göra att enskildas och familjers tro försvagas och att deras styrka förbrukas. Ett av Herrens ändamål med att organisera systerarna till ett lärjungeskap var att ge lindring som skulle lyfta dem ovanför "allt det som kan hindra kvinnans glädje och framåtskridande".¹⁶ I varje församling och gren finns det en hjälpförening med systrar som kan söka efter och ta emot uppenbarelse och få råd från prästadömsledare för att stärka varandra och arbeta fram lösningar som kan tillämpas på deras egna hem och samhällen.

Jag hoppas att mina son- och dotterdöttrar ska förstå att deras lärjungeskap utökas genom Hjälpföreningen, och att de kan engagera sig med andra i det slags imponerande och heroiska arbete som Frälsaren har utfört. Det slags arbete som denna kyrkas systrar ombeds göra i vår tid har aldrig varit för enkelt i sin omfattning eller utan betydelse för Herren. Genom sin trofasthet kan de känna hans gillande och välsignas med hans andes sällskap.

Mina son- och dotterdöttrar bör också veta att Hjälpföreningens syster-skap kan utgöra en plats för trygghet, tillflykt och skydd.¹⁷ Medan tiderna blir allt svårare, hjälper Hjälpföreningens trofasta systrar till med att skydda hemmen i Sion från världens gälla röster och motståndarens skadliga och utmanande inflytande. Och genom Hjälpföreningen får rättfärdiga kvinnor undervisning och styrka, och ännu mer undervisning och styrka, och deras inflytande kan då välsigna många fler av vår Faders barn.

Ett omsorgens och tjänandets lärjungeskap

Jag hoppas att mina son- och dotterdöttrar ska förstå att besöksverksamheten är ett uttryck för deras lärjungeskap och ett viktigt sätt att hedra sina förbund. Den aspekten av vårt lärjungeskap bör vara mycket likt vår Frälsares verksamhet. Under Hjälpföreningens första dagar fick en besökskommitté i varje församling uppdraget att fastställa behov och samla in donationer att fördela till behövande. Genom åren har Hjälpföreningens systrar och ledare ett steg i

taget lärt sig och förbättrat sin förmåga att vaka över andra. Det har hänt att systrar koncentrerat sig mer på att gå på besök, hålla lektioner och lämna budskap när de har uppsökt sina systerars hem. Dessa handlingar har hjälpt systerarna lära sig hur man visar omsorg. Liksom människor på Moses tid koncentrerade sig på att hålla långa listor med bud, har Hjälpföreningens systrar ibland ålagt sig många skrivna och oskrivna regler i en önskan att förstå hur de ska stärka varandra.

Men idag finns det ett sådant stort behov av lindring och undsättning i systerars och deras familjers liv, att vår himmelske Fader vill att vi följer en högre väg och visar vårt lärjungeskap genom att verkligen ta hand om hans barn. Med ett sådant viktigt ändamål i åtanke, undervisas ledare att ta in rapporter som visar systerarnas och deras familjers andliga och timliga välbefinnande och hur de blivit betjänade.¹⁸ Och besökslärare har ansvaret att lära känna och älska varje syster, hjälpa henne att stärka sin tro och tjäna henne.¹⁹

Som Frälsarens hängivna lärjungar förbättrar vi vår förmåga att göra det som han skulle göra om han var här. Vi vet att för honom är det vår omsorg

Itu, Brasilien

som räknas, och därför försöker vi koncentrera oss på att ta hand om våra systrar istället för att pricka av listor över saker som måste göras. Sant tjänande mäts bättre genom djupet på vår kärlek än genom perfekta rapporter. Vi vet att vi är framgångsrika i vår verksamhet som besökslärare när våra systrar kan säga: "Min besökslärare hjälper mig växa andligen" och "jag vet att min besökslärare verkligen bryr sig om mig och min familj" och "om jag har problem så vet jag att min besökslärare handlar utan att bli ombedd". Ledare som förstår vikten av att tjäna andra rådgör tillsammans för att söka efter och ta emot uppenbarhet om hur de ska bygga upp besökslärare och hur de ska organisera och genomföra en inspirerad verksamhet.

Dessutom är besöksverksamheten en förlängning av biskopens uppdrag att ta hand om Herrens hjord. Biskopen och Hjälpföreningens president behöver inspirerade besökslärares tjänande som hjälp till att fullgöra sina ansvar. Genom besökslärares verksamhet kan Hjälpföreningens president bli medveten om varje systers välbefinnande i församlingen och rapportera om deras välbefinnande när hon talar med biskopen.

President Thomas S. Monson har lärt oss att "när vi strävar med orubblig tro att fullgöra de plikter som har pålagts oss, när vi söker den Allsmäktiges inspiration i utförandet av våra plikter, kan vi åstadkomma under".²⁰ Jag hoppas att mina son- och dotterdöttrar deltar i mirakel när de hjälper besöksundervisningen bli ett mönster för lärjungeskaps som Herren känner igen när han kommer tillbaka.

Uppfyll syftet med Hjälpföreningen

Dessa och andra viktiga lärdomar om Hjälpföreningen finns nu tillgängliga för mina son- och

dotterdöttrar att studera i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*. Den här boken innehåller en uppteckning av Hjälpföreningens och kyrkans kvinnors arv. Den förenar och anpassar ett världsomspännande systraskap med Hjälpföreningens ändamål och lärjungars beteende och förmåner. Den är ett vittne om kvinnornas viktiga roll i vår Faders lycksalighetsplan och den ger oss en orubblig norm för det vi tror på, det vi gör och det vi försvarar. Första presidentskapet har uppmuntrat oss att "studera den här boken och låta dess tidlösa sanningar och inspirerande exempel påverka [oss]".²¹

Med kunskap om att Hjälpföreningens organisation var gudomlig, sade president Joseph F. Smith till Hjälpföreningens systrar: "Ni har i uppdrag att leda världen och särskilt världens kvinnor ... Ni är huvudet", sade han, "inte svansen."²² Medan tiden för Herrens tillkomst kommer allt närmare, hoppas jag att mina son- och dotterdöttrar ska bli starka och trofasta kvinnor som tillämpar Hjälpföreningens principer och mönster i sina liv. När Hjälpföreningen blir en livsstil för dem, hoppas jag att de tjänar i

enighet med andra för att uppfylla dess gudomliga ändamål. Jag har ett vittnesbörd om Jesu sanna återställda kyrka och jag är tacksam för lärjungeskaps mönster som återställdes när Herren inspirerade profeten Joseph Smith att organisera Hjälpföreningen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 3.
2. Se Luk. 10:38–42.
3. Se Joh. 11:20–27.
4. Se Apg. 18:24–26; Rom. 16:3–5.
5. Se Fil. 4:1–4.
6. Se Läran och förbunden 25.
7. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 12.
8. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:602.
9. Trosartiklarna 1:5.
10. Joseph Fielding Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 97.
11. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 15.
12. Se Läran och förbunden 109:22; se också Sheri L. Dew, i *Döttrar i mitt rike*, s. 128.
13. Läran och förbunden 84:19; se också Ezra Taft Benson, i *Döttrar i mitt rike*, s. 129.
14. *Döttrar i mitt rike*, s. 131.
15. Boyd K. Packer, i *Döttrar i mitt rike*, s. 98.
16. John A. Widtsoe, i *Döttrar i mitt rike*, s. 25.
17. Se *Döttrar i mitt rike*, s. 86–87.
18. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 9.5.4.
19. Se *Handbok 2*, 9.5.1.
20. Thomas S. Monson, i *Döttrar i mitt rike*, s. 91.
21. Första presidentskapet, i *Döttrar i mitt rike*, s. ix.
22. Joseph F. Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 66.

Silvia H. Allred

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Kärleken upphör aldrig

*Be om att få en önskan att fyllas av kärlekens gåva,
Kristi rena kärlek.*

Min man och jag besökte nyligen samhället Nauvoo i Illinois. Medan vi var där besökte vi rummet på övervåningen i det röda tegelhuset där profeten Joseph Smith hade kontor och affär. Vi lyssnade noga på guiden som berättade om några historiska händelser som ägde rum där under återställelsen.

Jag började tänka på när Hjälpföreningen grundades och på den undervisning som systrarna i Hjälpföreningen fick av profeten Joseph i just det rummet. Den undervisningen formade grundprinciperna som Hjälpföreningen byggdes på. Syftena att öka tron, stärka Sions hem och finna och hjälpa de nödställda fanns med från början. De har alltid stämt överens med profeternas lärdomar.

Under ett av de här första mötena citerade profeten Joseph Paulus brev till korintierna. Under sitt mäktiga tal om kärlek talar Paulus om tro, hopp och kärlek och slutar med att säga att "störst av dem är kärleken".¹

Han beskriver kärlekens egenskaper. Han sade:

"Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst ...

den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda.

Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen.

Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.

Kärleken upphör aldrig."²

Profeten Joseph sade till systrarna: "Begränsa er inte i er syn på er nästas förtjänster ... Om ni vill göra som Jesus, måste ni vidga själen mot andra ... När ni tillväxer i oskuldsfullhet och dygd, när ni tillväxer i godhet, låt era hjärtan sträckas ut mot andra — ni måste vara långmodiga och ha fördragsamhet med människornas fel och brister. Hur värdefull är inte människans själ!"³

Skrifternas budskap om att "kärleken upphör aldrig" blev Hjälpföreningens motto eftersom det rymmer undervisningen och uppgiften som profeten Joseph Smith gav Hjälpföreningens systrar: att "ta hand om fattiga" och att "rädda själar".⁴

Dessa grundläggande principer har anammats av Hjälpföreningens systrar runt om i världen, för allt arbete som Hjälpföreningen utför utgår från dem.

Vad är kärlek? Hur lär vi oss att känna kärlek?

Profeten Mormon beskriver kärleken som "Kristi rena kärlek",⁵ medan Paulus säger att "kärleken ... binder samman till en fullkomlig enhet"⁶ och

Nephi påminner oss om att "Herren Gud [har] givit befallning att alla människor skall ha kärlek, vilken kärlek är kristlig kärlek".⁷

Om vi ser på Paulus tidigare beskrivning av kärleken lär vi oss att kärlek inte är en enstaka handling eller något vi ger bort, utan snarare ett sätt att vara, ett hjärtats tillstånd — goda känslor som leder till kärleksfulla handlingar.

Mormon undervisar också om att kärleken utgjuts över Herrens sanna lärjungar och att kärleken renar dem som känner den.⁸ Dessutom lär vi oss att kärlek är en gudomlig gåva som vi måste söka efter och be om. Vi måste känna kärlek i hjärtat för att kunna ärva det celestialet riket.⁹

Då vi förstår att Herren har bitt oss att "klä [oss] med kärlekens band"¹⁰ måste vi fråga oss själva vilka egenskaper som hjälper oss att känna denna kärlek starkare.

För det första måste vi ha en önskan att känna mer kärlek och vara mer kristuslika.

Nästa steg är att be. Mormon uppmanar oss att "be till Fadern av allt [vårt] hjärta att [vi] må vara fyllda av denna kärlek". Denna gudalika kärlek är kristlig kärlek och när vi fylls av denna kärlek "skall [vi] bli lika honom".¹¹

Om vi läser skrifterna varje dag kan det påminna oss om Frälsaren och ge oss en önskan att vara mer lika honom.

Jag har valt att hänga upp en tavla av Minerva Teichert på mitt kontor som heter *Det förlorade lammet räddas*. Den föreställer Frälsaren där han står bland sina får och ömt håller ett litet lamm i famnen. Den hjälper mig minnas hans uppmaning: "Var en herde för mina får",¹² vilket jag tolkar som att man ska tjäna alla omkring sig, särskilt de behövande.

Frälsaren är ett fullkomligt exempel på hur man visar kärlek. Under sin jordiska verksamhet visade han medkänsla med de hungriga, med syndaren, med de lidande och med de sjuka. Han betjänade fattiga och rika, kvinnor, barn och män, familjer, vänner och främlingar. Han förlät sina anklagare och han led och dog för hela människosläktet.

Under hela sitt liv omsatte profeten Joseph Smith också kärlek i handling genom den broderliga kärlek och respekt han visade andra. Han var välkänd för sin vänlighet, ömhet, medkänsla och omtanke om dem han mötte.

Idag är vi välsignade med en profet som utstrålar kärlek. President Thomas S. Monson är ett föredöme för

Itu, Brasilien

oss och för världen. Han bär kärlekens mantel. Han är vänlig, omtänksam och generös — i sanning en Herren Jesu Kristi tjänare.

President Monson lär: "Kärlek är att ha tålmod med den som svikit oss. Det är att motstå impulsen att vara lättstött. Det är att acceptera svagheter och tillkortakommanden. Det är att acceptera människor som de verkligen är. Det är att se förbi det yttre och se egenskaper som inte förminskas med tiden. Det är att motstå impulsen att kategorisera andra."¹³

När vi känner kärlek är vi villiga att tjäna och hjälpa andra även när det är obekvämt för oss och utan tanke på erkännande eller belöning. Vi väntar inte på att bli tillfrågade om att hjälpa till eftersom det är en del av vår natur. När vi väljer att vara vänliga, omtänksamma, generösa, tålmodiga, accepterande, förlåtande, engagerade och osjälviska så är vi fyllda av kärlek.

Hjälpföreningen ger oss otaliga sätt att tjäna andra. Ett av de viktigaste sätten vi kan omsätta kärleken i handling på är som besökslärare. När vi är goda besökslärare får vi många tillfällen att älska, tjäna och hjälpa andra. När vi visar kärlek renar och

helgar det vår själ och det hjälper oss att bli mer lika Frälsaren.

Jag fylls av förundran när jag ser alla kärleksfulla handlingar som dagligen utförs av besökslärare världen över, kvinnor som osjälviskt ser till enskilda systrars och familjers behov. Till dessa trofasta besökslärare säger jag: "Genom era små kärleksfulla handlingar följer ni Frälsaren. Ni är redskap i hans hand när ni hjälper, tar hand om, lyfter, tröstar, lyssnar på, uppmuntrar, vårdar, undervisar och stärker systrarna som ni fått ansvar för." Jag vill ge er några korta exempel på detta.

Rosa lider av nedbrytande diabetes och andra åkommor. Hon blev medlem i kyrkan för några år sedan. Hon är ensamstående och har en son i tonåren. Hon måste ofta läggas in på sjukhus flera dagar i sträck. Hennes omtänksamma besökslärare skjutsar henne inte bara till sjukhuset utan besöker och tröstar henne där, samtidigt som de tar hand om hennes son hemma och i skolan. Hennes besökslärare har blivit hennes vänner och en del av familjen.

Efter de första besöken hos en viss syster upptäckte Kathy att systemen inte kunde läsa men gärna ville lära sig det. Kathy erbjöd sig att hjälpa till trots

att hon visste att det skulle krävas tid, tålmod och ihärdighet.

Emily är en ung hustru som sökte efter sanningen. Hennes man Michael var inte lika intresserad av religion. När Emily blev sjuk och inlagd på sjukhus var det Cali, en syster i Hjälpföreningen och hennes granne som kom med mat till familjen, tog hand om deras lilla barn, städade huset och gjorde så att Emily fick en prästadömsvälsignelse. Dessa kärleksfulla handlingar träffade Michael i hjärtat. Han beslöt sig för att gå till kyrkans möten och träffa missionärerna. Emily och Michael döptes nyligen.

”Kärleken upphör aldrig ... kärleken är ... mild, ... den söker inte sitt, ... den fördrar allting, ... den uthärdar allting.”¹⁴

President Henry B. Eyring har sagt: ”Hjälpföreningens historia är fylld av berättelser om sådant enastående osjälviskt tjänande ...

Den här föreningen består av kvinnor vars kärlek till nästan uppstår i hjärtan som förändrats genom att kvalificera sig för och hålla de förbund som endast erbjuds i Herrens sanna kyrka. Deras kärlek till nästan

kommer från honom genom hans försoning. Deras kärleksfulla handlingar vägleds av hans exempel, och kommer av tacksamhet för hans oändliga barmhärtighetsgåva, och genom den Helige Anden, som han sänder för att åtfölja hans tjänare i deras kärleksarbete. Tack vare detta har de gjort och kan göra ovanliga saker för andra och finna glädje även när deras egna ouppfyllda behov är stora.”¹⁵

När vi tjänar och visar kärlek till andra hjälper det oss att övervinna våra egna problem, som då också känns mindre svåra.

Jag vill nu återkomma till det profeten Joseph undervisade systrarna om i början av återställelsen. Han uppmanade dem att visa kärlek och generositet och sade: ”Om ni lever enligt dessa principer, hur stor och härlig blir då inte er belöning i det celestialet riket! Och om ni lever upp till era privilegier, kan änglarna inte hindras från att vara i ert sällskap.”¹⁶

Som det var under Nauvoos första tid, då systrarna gick ut för att hitta och hjälpa de nödställda, så är det än i dag. Rikets systrar är stöttepelare som är fyllda av andlig styrka, barmhärtigt

tjänande och hängivenhet. Hängivna besökslärare besöker och tar hand om varandra. De följer Frälsarens exempel och gör som han.

Alla kvinnor i Hjälpföreningen kan fyllas av kärlek och veta att deras små kärlekshandlingar är en källa till helande för både andra och dem själva. De kan nå fram till en förvisning om att kärleken är Kristi rena kärlek och att den aldrig upphör.

När du läser om Hjälpföreningens historia kommer du att inspireras när du upptäcker att denna viktiga evangelieprincip går som en röd tråd genom hela boken.

Jag avslutar med en inbjudan till alla kyrkans kvinnor: Be om att få en önskan att fyllas av kärlekens gåva, Kristi rena kärlek. Använd alla dina resurser till att göra gott, till att skänka lindring och frälsning till dem som finns omkring dig, även din familj. Då skänker Herren dig framgång.

Må vår kunskap om den stora kärlek som Fadern och Sonen har för oss, och vår tro på och tacksamhet för försoningen, leda till att vi vill utveckla och visa kärlek till alla omkring oss. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Kor. 13:13.
2. 1 Kor. 13:4–8.
3. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 22–23.
4. Joseph Smith, i *Döttrar i mitt rike*, s. 17.
5. Moroni 7:47.
6. Kol. 3:14.
7. 2 Nephi 26:30.
8. Se Moroni 7:48.
9. Se Ether 12:34; Moroni 10:21.
10. Läran och förbunden 88:125.
11. Moroni 7:48.
12. Se Joh. 21:16–17.
13. Thomas S. Monson, ”Kärleken upphör aldrig”, *Liahona*, nov. 2010, s. 124.
14. 1 Kor. 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring, ”Hjälpföreningens bestående arv”, *Liahona*, nov. 2009, s. 121.
16. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 449.

Barbara Thompson

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Håll fast vid förbunden

När vi har tro på Kristus och håller fast vid våra förbund, får vi den glädje som omtalas i de heliga skrifterna och som utlovats av våra dagars profeter.

Lyft ... upp ditt hjärta och gläd dig och håll fast vid de förbund som du har slutit.¹ Jag kan inte att läsa det här skriftstället utan att känna glädje. Mitt hjärta gläds när jag tänker på de löften och många välsignelser som jag upplevt i livet när jag strävat efter att hålla fast vid de förbund jag har slutit med min himmelske Fader.

Eftersom båda mina föräldrar har gått bort blev det nödvändigt att städa bort allt i deras hem för att kunna sälja det. Under några månader när mina syskon och jag städade och sorterade allt i våra föräldrars hem, hittade vi släkthistorier och många viktiga papper och dokument. Det har varit fascinerande att läsa mina föräldrars och far- och morföräldrars personliga dagböcker och patriarkaliska välsignelser. Jag påmindes om de förbund som de hade slutit och hållit.

Min mormor Ellen Hanks Rymer var en ung mor 1912 när hon fick sin patriarkaliska välsignelse. När jag läste hennes välsignelse, hoppade följande rader fram ur sidan och in i mitt sinne: "Du utvaldes före jordens grundläggning, en utvald ande som skulle komma fram i den här tiden ... Ditt vittnesbörd skall förstöras och du skall ges förmågan att vittna ... Förstöraren

har sökt att förgöra dig, men om du håller fast vid din Gud skall han [förstöraren] inte ha makt att skada dig. Du skall genom din trofasthet ha stor kraft och förstöraren skall fly från dig tack vare din rättfärdighet ... Om du, när stunder av fruktan och prövningar drabbar dig, går ner på knä ensam i din kammare, skall du få tröst och hindren skall tas bort."²

Min mormor fick löftet att om hon höll sina förbund och höll sig nära Gud skulle Satan inte ha någon makt över henne. Hon skulle finna tröst och hjälp i sina prövningar. Dessa löften uppfylldes i hennes liv.

Idag önskar jag tala om 1) vikten av att hålla fast vid förbund och 2) glädjen och skyddet som kommer av att hålla våra förbund.

Några av de exempel jag tänker använda kommer från *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*. Boken är fylld av exempel på kvinnor som har funnit stor glädje i att hålla sina förbund.

Vikten av att hålla fast vid förbunden

I Bible Dictionary står det att ett förbund är ett kontrakt mellan Gud och människan. "Gud stadfäster termerna enligt sin goda vilja, vilka människan accepterar ... Evangeliet är så ordnat

att principer och förrättningar tas emot genom förbund vilket ger mottagaren ansvaret och skyldigheten att hålla det löftet."³ Orden "hålla fast vid förbunden", anger att man håller fast vid något på ett starkt och grundligt sätt.⁴

I skrifterna läser vi om män och kvinnor som har slutit förbund med Gud. Gud har talat om för oss hur man hedrar de förbunden, och sedan när de förbunden har hållits, har de utlovade välsignelserna kommit.

Ett exempel är dopets förrättning när vi ingår förbund med vår himmelske Fader. Vi förbereder oss för dopet genom att tro på Herren Jesus Kristus, omvända oss från våra synder och att vara villiga att ta på oss Kristi namn. Vi fattar beslutet att hålla Guds bud och alltid minnas Frälsaren. Vi lovar att vara "villiga att bära varandras bördor, så att de kan bli lätta". Vi lovar att vi är villiga att sörja med dem som sörjer och trösta dem som behöver tröst.⁵

I de heliga templen tas andra heliga förrättningar emot och andra förbund ingås. Under återställens första dagar var profeten Joseph Smith angelägen om att de heliga skulle få templets utlovade välsignelser. Herren sade: "Låt bygga detta hus åt mitt namn, så att jag kan uppenbara mina förordningar för mitt folk däri."⁶

"En av Herrens syften med att organisera Hjälpföreningen var att förbereda sina döttrar för prästadömet större välsignelser som finns i templets förrättningar och förbund ... Systrarna i Nauvoo såg fram emot templets färdigställande med stor förväntan, för de visste, som profeten Joseph Smith hade lovat Mercy Fielding Thompson, att begåvningen skulle föra dem 'ut ur mörker till underbart ljus'.⁷

"Över än 5 000 heliga strömmade till templet i Nauvoo efter dess invigning för att ta emot begåvnings- och beseglingsförrättningarna innan de gav

sig iväg på färden” till Saltsjödalens.⁸ President Brigham Young och många ledare och tempeltjänare tillbringade sin tid, dag och natt, med att tjäna i templet så att detta viktiga arbete kunde utföras för de heliga.

Våra förbund stödjer oss i både goda och svåra tider. President Boyd K. Packer påminner oss om att ”vi är ett förbundsfolk. Vi sluter förbund att ge av våra tillgångar i tid och pengar och talanger — allt vi är och allt vi äger — till uppbyggandet av Guds rike på jorden. Enkelt uttryckt: Vi sluter förbund att göra gott. Vi är

ett förbundsfolk, och templet är det centrala i våra förbund. Det är källan till förbundet.”⁹

Skrifterna påminner oss: ”Och detta skall vara vårt förbund: Att vi skall vandra enligt Herrens alla förordningar.”¹⁰

Stora är de välsignelser vi får när vi håller fast vid våra förbund.

Vi får glädje och beskydd när vi håller våra förbund

I Mormons bok läser vi kung Benjamins predikan. Han undervisade folket om Jesus Kristus, att han

skulle komma till jorden och utstå alla slags lidanden. Han sade till folket att Kristus skulle sona hela mänsklighetens synder och att hans namn var det enda namn varigenom frälsning kunde komma till människan.¹¹

Efter att ha lyssnat till de vackra lärdomarna ödmjukade sig folket och önskade av allt hjärta bli befriade från synden och bli renade. De omvände sig och bekände sin tro på Jesus Kristus. De ingick förbund med Gud om att de skulle hålla hans bud.¹²

”Herrens Ande [kom] över dem så att de fylldes med glädje, eftersom de fått förlåtelse för sina synder och fått samvetsfrid tack vare den stora tro som de hade på Jesus Kristus.”¹³

Ett annat exempel på glädjen som kommer av att trofast hålla Guds bud och sprida hans evangelium till andra, visades av Ammon. Ammon och hans bröder hjälpte tusentals människor att komma till Kristus. Det här är några av de ord Ammon använde för att beskriva sina känslor när så många blev döpta och slöt förbund med Gud:

”Hur stor orsak har vi inte att glädjas?”¹⁴

”Min glädje är full, ja, mitt hjärta är fyllt till brädden av glädje, och jag vill fröjda mig i min Gud.”¹⁵

”Jag [kan] inte ... uttrycka ens det minsta av det jag känner.”¹⁶

”Det har aldrig ... funnits människor som har haft så stor anledning att fröjda sig som vi.”¹⁷

Att ingå och hålla heliga förbund gör det möjligt för oss att ha den Helige Anden hos oss. Det är den Anden som ”skall fylla din själ med glädje”.¹⁸

Andra världskriget orsakade stora lidanden bland många människor över hela världen. De heliga i Tyskland utstod många prövningar. En trofast hjälpföreningspresident i Stuttgart i

Tyskland hette syster Maria Speidel. Hon sade följande om deras prövningar: "Vår tillit till Herren och vårt vittnesbörd om hans kyrka har varit våra stöttepelare ... Vi sjunger Sions sånger med glädje och sätter vår lit till Herren. Han gör allting bra."¹⁹

Återigen ser vi att när medlemmarna höll sina förbund kände de stor glädje även när de hade det mycket svårt.

Sarah Rich var en rättfärdig kvinna i Nauvoo som kallades att tjäna i templet just innan de heliga tvingades ut ur staden. Det här är hennes ord om välsignelserna i tempelförbunden: "Det var många välsignelser vi hade tagit emot i Herrens hus. De gav oss glädje och tröst mitt i allt vårt lidande och gjorde att vi kunde ha tro på Gud med vetskap om att han skulle vägleda oss och bistå oss på den okända färd som låg framför oss."²⁰

Tidigare hade de heliga byggt färdigt templet i Kirtland och många deltog i den invigningen. Efter invigningen togs templet emot av Herren. Herren sade till dem att "storligen glädja sig till följd av de välsignelser som skall utgutas ... över [hans] folks huvuden".²¹

När allt fler heliga tempel har byggts runt om i världen, har jag sett välsignelserna som kommit medlemmarna till del. År 2008 bevittnade jag glädjen hos ett par från Ukraina när de berättade för mig om sin resa till Freiberg i Tyskland för att ta emot templets förrättningar. Resan till templet var en 27 timmar lång busstur för dessa hängivna medlemmar i vardera riktningen och det var inte ofta de kunde åka. De gladdes sig mycket över att templet i Kiev i Ukraina snart skulle vara färdigt och att de skulle kunna komma till templet mycket oftare. Det templet är nu öppet och tusentals åtnjuter välsignelserna där.

När jag läste i min mormors personliga dagbok, fick jag veta vilken stor glädje hon kände i sina förbund. Hon älskade att komma till templet och utföra förrättningar för tusentals människor som hade dött. Det var hennes livs mission. Hon verkade som tempeltjänare i över 20 år i templet i Manti i Utah. Hon skrev att hon många gånger blivit mirakulöst botad för att hon skulle kunna fostra sina barn och tjäna andra genom att utföra arbete för dem i templet. Som mormor Rymers barnbarn var det en sak vi med säkerhet visste om henne och det var att hon var en rättfärdig kvinna som höll sina förbund och ville att vi skulle göra detsamma. När andra går igenom våra ägodelar efter att vi gått bort, kommer de då att hitta bevis på att vi höll våra förbund?

Vår älskade profet, president Thomas S. Monson, sade följande under förra generalkonferensen: "När du och jag besöker Guds heliga hus, när vi minns de förbund vi sluter där inne, får vi styrka att bära varje prövning och övervinna varje frestelse. I detta heliga hus finner vi frid, vi förnyas och stärks."²²

Än en gång: "Lyft ... upp ditt hjärta och gläd dig och håll fast vid de förbund som du har slutit."²³ Det ger tröst och frid. Det ger skydd från det onda i världen. När vi håller våra förbund får

vi hjälp i prövningens tider.

Jag vittnar för er att när vi har tro på Kristus och håller fast vid våra förbund, får vi den glädje som omtalas i de heliga skrifterna och som utlovats av våra dagars profeter.

Kära systrar, jag älskar er och hoppas att ni ska få uppleva denna stora glädje i ert liv. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 25:13.
2. Patriarkalisk välsignelse given av Walter E. Hanks, 25 okt. 1912 i Lyman, Wayne County i Utah.
3. Bible Dictionary, "Covenant".
4. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11:e utgåvan, (2003), "cleave".
5. Se Mosiah 18:8–9; se även Thomas S. Monson, "Hur har jag hjälpt någon idag?" *Liahona*, nov. 2009, s. 84–87.
6. Läran och förbunden 124:40.
7. *Döttrar i mitt rike: Hjälppöreningens historia och verksamhet* (2011), s. 131.
8. *Döttrar i mitt rike*, s. 29.
9. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), s. 170.
10. Läran och förbunden 136:4.
11. Se Mosiah 3:5–18.
12. Se Mosiah 4:2; 5:5.
13. Mosiah 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. Läran och förbunden 11:13.
19. Maria Speidel, i *Döttrar i mitt rike*, s. 76.
20. Sarah Rich, i *Döttrar i mitt rike*, s. 30.
21. Läran och förbunden 110:9–10.
22. Thomas S. Monson, "Det heliga templet — en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 93.
23. Läran och förbunden 25:13.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Förgätmigej

Det är min bön och välsignelse att ni aldrig ska glömma att ni i sanning är värdefulla döttrar i Guds rike.

Mina kära systrar, vilken glädje det är att vara med er idag. Jag ser alltid fram emot det här årliga allmänna Hjälpföreningsmötet och de budskap som ges här. Tack, systrar. Det är en stor ära för mig att ha fått i uppdrag av president Thomas S. Monson att tala idag, och lägga ytterligare några tankar till syst-rarnas i kyrkan.

För en tid sedan gick jag genom en vacker trädgård med min hustru och min dotter. Jag förundrades över härligheten och skönheten i Guds skapelse. Och då, mitt i den storslagna blomsterprakten, lade jag märke till en liten, liten blomma. Jag visste vad blomman heter, för ända sedan barnsben har jag haft ett band till den. Blomman heter Förgätmigej.

Jag vet inte säkert varför den här lilla blomman har betytt så mycket för mig genom åren. Den drar inte till sig uppmärksamheten, den är lätt att förbise bland större och mer färgsprakande blommor. Ändå är den precis lika vacker, med sin rika färg som påminner om en klarblå himmel. Kanske är det en anledning till att jag tycker så mycket om den.

Och så har vi en vädjan i dess namn. Enligt en tysk legend var det så att när Gud hade namngett alla växter, fanns det en kvar. En liten röst ropade:

”Förgät mig ej, o Herre!” Och Gud svarade att just så skulle den heta.

Ikväll vill jag använda denna lilla blomma som en metafor. Den lilla förgätmigejens fem blomblad leder mig till att tala om fem saker som vi gör klokt i att aldrig glömma.

För det första: Förgät ej att ha tålmod med dig själv.

Jag vill berätta något som jag hoppas ni tar på rätt sätt: Gud är fullt medveten om att varken du eller jag är fullkomlig.

Låt mig tillägga: Gud är också fullt medveten om att de som du tror är fullkomliga inte är det.

Och ändå använder vi så mycket tid och energi åt att jämföra oss med andra — och jämför då oftast våra svaga sidor med deras starka. Det får oss att skapa förväntningar på oss själva som är omöjliga att uppnå. Det gör att vi aldrig gläds åt det goda vi gör eftersom det verkar mindre värt än det som någon annan gör.

Alla har starka och svaga sidor.

Det är underbart att du har starka sidor.

Det är en del av ditt jordiska liv att du har svaga sidor.

Gud vill hjälpa oss att så småningom göra allt det svaga starkt för oss,¹ men han vet att det är ett

långsiktigt mål. Han vill att vi ska bli fullkomliga,² och om vi håller oss kvar på lärjungeskapets stig kommer vi en dag att bli det. Det är okej att du inte är där riktigt än. Jobba på, men sluta nedvärdera dig själv.

Kära systrar, många av er är oändligt barmhärtiga och tålmodiga när det gäller andras svagheter. Men kom ihåg att också vara barmhärtiga och tålmodiga mot er själva.

Var tacksamma för de små framgångarna i ert hem, era familjerelationer, er utbildning och ert yrke, ert arbete i kyrkan och er personliga utveckling. Liksom förgätmigejen kan de här framgångarna kännas små för er, och de kan gå obemärkt förbi för andra, men Gud ser dem och för honom är de inte små. Om framgång för er bara är den mest perfekta rosen eller den mest bländande orkidén, kan ni gå miste om några av livets ljuvaste stunder.

Att till exempel envisas med att ha en perfekt familjs hemafton varje vecka — trots att din envishet gör dig och alla omkring dig missnöjda — kanske inte är det bästa valet. Istället kan du fråga dig själv: ”Vad kan vi göra som familj som är trevligt och andligt och för oss närmare varandra?” Den hemaftonen — om än enkel och anspråkslös — kan få mycket mer positiva följder i det långa loppet.

Vår resa mot fullkomligheten är lång, men vi kan känna förundran och lycka i de minsta steg på den resan.

För det andra: Förgät ej skillnaden mellan en god uppoffring och en obetänksam uppoffring.

Ett god uppoffring är att göra avkall på något till förmån för något som är mycket mera värt.

Att offra lite sömn för att hjälpa ett barn som drömmer en mardröm är en bra uppoffring. Det vet vi alla. Att sitta

uppe hela natten och riskera hälsan för att tillverka den perfekta accessoiren till dotterns söndagsklänning kanske inte är en särskilt klok uppoffring.

Att använda en del av vår tid till att studera skrifterna eller förbereda en lektion är en god uppoffring. Att sitta i många timmar och brodera lektionens titel på hemvirkade grytlappar åt varje elev i klassen kanske inte är det.

Varje person och situation är olika, och en god uppoffring vid en viss tidpunkt kanske är en dålig uppoffring vid en annan.

Hur kan vi skilja mellan de två i vår egen situation? Vi kan fråga oss själva: "Lägger jag min tid och energi på det som betyder mest?" Det finns så många bra saker att göra, men vi kan inte göra alla. Vår himmelske Fader är mest nöjd när vi uppoffrar något gott för något mycket bättre, i ett evigt perspektiv. Ibland kan det betyda

att vi sköter om en liten men vacker förgätmigej istället för en stor trädgård med exotiska blommor.

För det tredje: Förgät ej att vara lycklig nu.

I den älskade sagan *Kalle och chokladfabriken* gömmer den mystiske chokladtillverkaren Willy Wonka guldbiljetter i fem av sina chokladkakor och tillkännager att den som hittar en av biljetterna får en rundtur i hans fabrik och gratis choklad livet ut.

På varje guldbiljett står det skrivet: "Willy Wonka gratulerar dig du lyckliga upphittare av denna gyllene biljett ... Fantastiska upplevelser väntar dig! Många underbara upplevelser kommer du att få ... mystiska och otroliga överraskningar ... kommer att ... förvåna och förbrylla dig."³

I den här klassiska berättelsen försöker människor över hela världen

desperat att hitta en guldbiljett. Somliga känner att hela deras framtid hänger på att de lyckas få tag i en guldbiljett. I sin iver börjar människor glömma den enkla glädje de förr känt över en chokladkaka. Chokladkakan blir en besvikelse om förpackningen inte innehåller en guldbiljett.

Så många människor idag väntar på sin egen guldbiljett — biljetten som de tror är nyckeln till den lycka de alltid drömt om. För en del kan guldbiljetten vara ett fullkomligt äktenskap, för andra ett perfekt hem, och för andra frihet från stress eller bekymmer.

Det är inget fel med att ha rättfärdiga önskningar — vi hoppas på och strävar efter det som är "dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt".⁴ Problemen kommer när vi låter vår glädje vänta medan vi har siktet inställt på någon framtida händelse — vår guldbiljett.

En kvinna ville mer än någonting annat vigas till en rättfärdig prästdömsbärare i templet och bli en mor och hustru. Hon hade drömt om det i hela sitt liv, och tänk vilken underbar mor och kärleksfull hustru hon skulle bli. Hennes hem skulle vara fyllt av kärlek och omtanke. Aldrig skulle ett elakt ord uttalas. Maten skulle aldrig brännas vid. Och hennes barn skulle, istället för att umgås med vänner, föredra att tillbringa kvällar och helger med mamma och pappa.

Det här var hennes guldbiljett. Det var det hon kände att hela hennes tillvaro vilade på. Det var den sak i hela världen som hon allra mest längtade efter.

Men det blev aldrig så. Och medan åren gick blev hon alltmer tillbakadragen, bitter och till och med arg. Hon kunde inte förstå varför Gud inte ville uppfylla hennes rättfärdiga önskan.

Hon arbetade som lärare i grundskolan och att ha barn omkring sig dagen lång påminde henne om att hon aldrig fått någon guldbiljett. Med åren blev hon mer besviken och mer tillbakadragen. Människor tyckte inte om att umgås med henne och undvek henne när de kunde. Hon lät till och med sin besvikelse gå ut över skolbarnen. Hon tappade humöret och pendlade mellan vredesutbrott och förtvivlad ensamhet.

Det tragiska i den här berättelsen är att den här kära kvinnan, i all sin besvikelse över den uteblivna guldbiljetten, inte lade märke till de välsignelser hon *faktiskt* fått. Hon hade inga barn i sitt hem, men hon var omgiven av dem i klassrummet. Hon var inte välsignad med en familj, men Herren hade gett henne en möjlighet som inte många har — möjligheten att utöva gott inflytande på hundratals barns och familjers liv, som lärare.

Lärdomen i detta är att om vi hela dagarna sitter och väntar på rosor, kan vi missa de små förgätmigejernas förunderliga skönhet, som finns omkring oss.

Det här betyder inte att vi ska sluta hoppas eller sänka våra målsättningar. Sluta aldrig sträva efter att bli ditt bästa jag. Sluta aldrig hoppas på alla ditt hjärtas rättfärdiga önsknings. Men stäng inte ögon och hjärta för enkelheten och skönheten i varje dags oväntade ögonblick som ett rikt och fullt liv består av.

De lyckligaste människor jag känner är inte de som hittar sin guldbiljett. Det är de som medan de strävar mot värdiga mål upptäcker och värdesätter skönheten i vardagens ögonblick. Det är de som en tråd i taget väver en gobeläng av tacksamhet och förundran genom hela sitt liv. Det är de som är verkligt lyckliga.

För det fjärde: Förgät ej evangeliets "varför".

I alla vardagslivets rutiner glömmar vi ibland bort en väsentlig aspekt av Jesu Kristi evangelium, på samma sätt som man kan förbise en vacker, späd förgätmigej. I våra ansträngningar att uppfylla alla de plikter och åtaganden som vi tar på oss som medlemmar i kyrkan, ser vi ibland evangeliet som en lång lista av uppgifter som vi måste lägga till vår redan omöjligt långa "att-göra-lista", ett tidsblock som vi på något sätt måste pressa in i våra fullspäckade scheman. Vi fokuserar på *vad* Herren vill att vi ska göra och *hur* vi ska göra det, men ibland glömmar vi *varför*.

Mina kära systrar, Jesu Kristi evangelium är inte en förpliktelse. Det är en stig som märkts ut av vår kärleksfulle Fader, som leder till lycka och frid i det här livet och härlighet och utsäglig tillfredsställelse i livet

efter detta. Det är ett ljus som genomtränger jordelivet och lyser upp vägen framför oss.

Även om det är nödvändigt att vi förstår evangeliets "vad" och "hur", ser vi evangeliets eviga eld och majestät först när vi förstår "varför". När vi förstår *varför* vår himmelske Fader har gett oss det här levnadsmönstret, när vi minns *varför* vi åtog oss att göra det till en grundläggande del av vårt liv, blir evangeliet inte längre en börda, utan en källa till fröjd och glädje. Det blir dyrbart och ljuvligt.

Låt oss inte gå lärjungeskapets stig med ögonen fästa på marken, och bara tänka på uppgifterna och förpliktelserna framför oss. Låt oss inte gå miste om skönheten i de härliga jordiska och andliga landskapen som omger oss.

Kära systrar, sök det majestät, den skönhet och upplivande glädje som finns i Jesu Kristi evangeliums "varför".

Lydnadens "vad" och "hur" markerar vägen och håller oss på rätt stig. Lydnadens "varför" helgar våra handlingar och förvandlar det banala till något storslaget. Det förstör vår små handlingar av lydnad till handlingar av helgelse.

För det femte: Förgät ej att Herren älskar dig.

När jag som barn betraktade de små förgätmigejerna kände jag mig ibland lite som den blomman — liten och oansenlig. Jag undrade om jag skulle bli bortglömd av min familj eller av min himmelske Fader.

Nu, många år senare, kan jag se tillbaka på den lille pojken med ömhet och medkänsla. Och nu vet jag verkligen att jag aldrig var bortglömd.

Och jag vet något annat också: Som en av vår mästare Jesu Kristi apostlar säger jag med hjärtats hela visshet och övertygelse: Det är inte ni heller!

kan den förbinda varje sår, lindra allt lidande och mildra all sorg.

Mina kära systrar i Hjälpföreningen, ni är närmare himlen än ni tror. Ni är ämnade för större ting än ni någonsin kan föreställa er. Fortsätt växa i tro och personlig rättfärdighet. Acceptera Jesu Kristi återställda evangelium som er livsstil. Gläds åt gåvan att vara aktiv i hans storslagna och sanna kyrka. Gläds åt gåvan att få tjäna i Hjälpföreningens välsignade organisation. Fortsätt att stärka hem och familjer. Fortsätt söka efter och hjälpa andra som behöver er och Herrens hjälp.

Systrar, det finns något inspirerande och sublimt med den lilla Förgätmigejen. Jag hoppas att den kan bli en symbol för de små tingen som gör livet glädjefyllt och underbart. Glöm aldrig att ni måste vara tålmodiga och barmhärtiga mot er själva, att vissa uppoffringar är bättre än andra, att ni inte behöver vänta på en guldbiljett för att bli lyckliga. Glöm aldrig att Jesu Kristi evangeliums "varför" inspirerar och lyfter er. Och glöm aldrig att er himmelske Fader känner, älskar och värnar om er.

Tack för de ni är. Tack för de oräkneliga gärningar av kärlek och tjänande som ni ger till så många. Tack för allt ni fortsätter göra för att ge Jesu Kristi evangeliums glädje till familjer, till kyrkan, till era samhällen och till världens nationer.

Systrar, vi älskar er. Det är min bön och välsignelse att ni aldrig ska glömma att ni i sanning är värdefulla döttrar i Guds rike, i vår älskade Frälsares, Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ether 12:27.
2. Se 3 Nephi 12:48.
3. Roald Dahl, *Kalle och chokladfabriken* (1964), svensk översättning Viveka Tunek (1984), s. 60–61.
4. Trosartiklarna 1:13.
5. Ps.8:4–6.

Ni är inte bortglömda.

Systrar, var ni än är och vilka era omständigheter än är, så är ni inte bortglömda. Hur mörka era dagar än kan tyckas, hur obetydliga ni än må känna er, hur överskuggade ni än tror att ni är, har er himmelske Fader inte glömt bort er. Faktum är att han älskar er med en oändlig kärlek.

Tänk bara: Hela universums mest majestätiska, allsmåttiga och underbara varelse känner och kommer ihåg er! Ni är älskade av den oändliga rymdens och den eviga tidens konung!

Han som skapade och känner stjärnorna, känner er och vet vad ni

heter. Ni är döttrar i hans rike.

I Psaltaren läser vi:

"När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna som du har skapat,

vad är då en människa eftersom du tänker på henne ...?

En liten tid lät du honom vara ringare än Gud, med ära och härlighet krönte du honom."⁵

Gud älskar dig för att du är hans barn. Han älskar dig även om du ibland känner dig ensam eller gör fel.

Guds kärlek och det återställda evangeliets kraft är återlösande och frälsande. Om du bara vill släppa in hans gudomliga kärlek i ditt liv,

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumret anger den sida där talet börjar.

TALARE	BERÄTTELSE
Äldste Richard G. Scott	(6) Richard G. Scott gör en ljudinspelning av Mormons bok till sin familj.
Äldste José L. Alonso	(14) Oroliga föräldrar tappar bort sin lille son i myllret i Mexico City.
President Boyd K. Packer	(16) Boyd K. Packer får sin patriarkaliska välsignelse.
President Dieter F. Uchtdorf	(19) Dieter F. Uchtdorf hjälper till att bygga ett möteshus medan han går på pilotutbildning. Ett trofast par har positivt inflytande på människor omkring sig.
Äldste David A. Bednar	(24) Ungdom som bär aronska prästadömet håller släktforskningskurs.
Äldste Neil L. Andersen	(28) James O. Mason och hans hustru beslöt sig för att vänta med att få barn. Scott och Becky Dorius adopterar barn efter 25 års äktenskap.
Äldste Carl B. Cook	(33) Thomas S. Monson uppmanar Carl B. Cook att se uppåt. Systrar släpper iväg "bördor" upp i luften i form av heliumballonger.
Äldste LeGrand R. Curtis Jr.	(35) Mindre aktiva medlemmar finner återlösning när de inbjuds att återvända till kyrkan.
Äldste D. Todd Christofferson	(38) Överlevande från Donner-sällskapet minns morgonen när han såg Johnsons farm.
Äldste W. Christopher Waddell	(50) Missionären Javier Misiego träffar mannen som döpte hans far.
President Henry B. Eyring	(56) Unge Henry B. Eyring och hans biskop besöker en syster i deras församling. Gordon B. Hinckley och Henry B. Eyring går igenom ett manuskript sent en kväll.
President Thomas S. Monson	(60) Thomas S. Monson tror att han är den ende medlemmen i kyrkan på ett träningsläger. Thomas S. Monson berättar om kyrkan för personerna på en buss.
President Henry B. Eyring	(68) Henry B. Eyring talar på ett universitet där han blev ombedd att inte vittna om Jesus Kristus. Henry B. Eyring tar med sina döttrar för att besöka en vän som är döende i cancer. En döende man klär sig i söndagskläder när han ska få en prästadömsvälsignelse. Åratal efter att ha rymt hemifrån läser en man Mormons bok och får ett vittnesbörd.
Äldste Tad R. Callister	(74) En ung kvinna vittnar för sin vän om att Mormons bok är sann.
President Thomas S. Monson	(82) Thomas S. Monson lär sig något om bödens kraft när han hittar fem dollar som han trodde han förlorat. Thomas S. Monson känner sig manad att tillkännage Peter Mourik som talare under invigningen av templet i Frankfurt.
Äldste Russell M. Nelson	(86) Ryska omvända prisar sitt tempeläktenskap.
Äldste Randall K. Bennett	(98) Randall K. Bennett ignorerar varningarna för en stark havsström.
Äldste J. Devn Cornish	(101) J. Devn Cornish hittar mirakulöst en tjugofemcentare som svar på en bön.
Äldste Quentin L. Cook	(104) Alma Sonne avbokat biljetter till <i>Titanic</i> . Irene Corbett dör ombord på <i>Titanic</i> .
Silvia H. Allred	(114) En syster som lider av många åkommor får tröst av sina besökslärare. En man omvänds efter att ha sett besökslärarna tjäna hans familj.
President Dieter F. Uchtdorf	(120) En kvinna blir bitter därför att hon inte är gift och inte har några barn.

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Ett eller flera tal från den senaste generalkonferensen kan användas i varje lektion (se översikten nedan). Stavs- och distriktspresidenter kan välja vilka tal som ska användas eller ge det ansvaret till biskopar och grensresidenter. Ledarna bör betona värdet av att bröder inom melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar.

De som deltar i fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med det senaste generalkonferensnumret till lektionen.

Förslag på hur man förbereder en lektion från konferenstal

Be att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar och undervisar om

talet/talen. Du kan frestas att förbereda lektionen med hjälp av annat material, men konferenstalen är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära och leva efter evangeliet så som det gavs under kyrkans senaste generalkonferens.

Gå igenom talet/talen, sök efter principer och lärdomar som uppfyller elevernas behov. Sök också efter berättelser, skriftställe hänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig undervisa om de här sanningarna.

Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper eleverna att:

- Söka efter principer och lärdomar i talet/talen.
- Tänka på innebörden.
- Delge insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd.
- Tillämpa de här principerna och lärdomarna i sitt liv. ■

MÅNADER NÄR LEKTIONERNA HÅLLS	FJÄRDE SÖNDAGENS LEKTIONSMATERIAL
November 2011–april 2012	Tal i novembernumret 2011 av <i>Liahona</i> *
Maj 2012–oktober 2012	Tal i majnumret 2012 av <i>Liahona</i> *

* De här talen finns på många språk på conference.lds.org.

Biorganisationernas generalpresidentskap

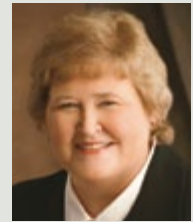
HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H. Allred
första rådgivare

Julie B. Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

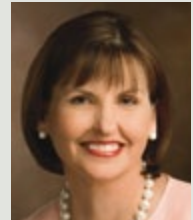
UNGA KVINNOR

Mary N. Cook
första rådgivare

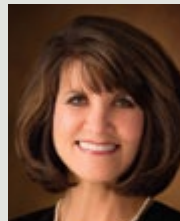

Elaine S. Dalton
president

Ann M. Dibb
andra rådgivare

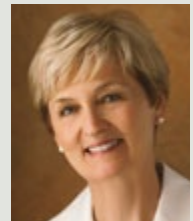
PRIMÄRFÖRENINGEN

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGA MÄN

Larry M. Gibson
förste rådgivare

David L. Beck
president

Adrián Ochoa
andre rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M. McConkie
förste rådgivare

Russell T. Osguthorpe
president

Matthew O. Richardson
andre rådgivare

En konstnärs bild visar tabernaklet i Provo, som förstördes i en brand, restaurerad till det andra templet i Provo i Utah.

181:a halvårskonferensen

Över 100 000 personer deltog i de fem sessionerna av den 181:a halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga i konferenscentret i Salt Lake City, Utah, USA, den 1 och 2 oktober. Miljontals andra såg eller lyssnade på dem via teve-, radio-, satellit- och internetutsändningar.

Under första sessionen lördagen den 1 oktober tillkännagav president Thomas S. Monson platserna för sex nya tempel: Barranquilla i Colombia; Durban i Sydafrika; Kinshasa i Demokratiska Republiken Kongo; Paris i Frankrike; Provo i Utah, USA och Star Valley i Wyoming, USA.

Efter detta tillkännagivande inbjöd president Monson medlemmarna att bidra till kyrkans allmänna hjälpfond för tempelbesökare. ”Den här fonden gör det möjligt för medlemmar att besöka templet en gång, medlemmar som annars inte kan komma till tempel”, sade han.

På lördagseftermiddagen tillkännagav äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum en ny avdelning i youth.lds.org — FamilySearch Youth and Family History (lds.org/

familyhistoryyouth). Den nya avdelningen hjälper ungdomar att upptäcka släktforskningen och att tjäna sina förfäder genom att söka efter deras uppteckningar. (Se artikeln på sidan 128.)

Under denna session avslöstes också äldste Claudio R. M. Costa från de sjuttios presidentskap. Äldste Tad R. Callister inröstades som medlem i de sjuttios presidentskap (se hans biografi på sidan 128). Tolv sjuttio och områdessjuttio avslöstes eller tilldelades emeritusstatus (se inröstningar och avslösningar på sidan 23).

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, påminde alla under sitt tal på söndagsmorgonen om uppmaningen — som gavs under generalkonferensen i april i år — att alla medlemmarna skulle delta i en tjänandedag under 2011 (se Henry B. Eyring, ”Tillfällen att göra gott”, *Liahona*, maj 2011, s. 22).

Medlemmar över hela världen lyssnade till konferensen på 93 språk. För att få information om när text, ljud- och videoversioner av konferensen är tillgängliga på olika språk, gå till lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Döttrar i mitt rike: Ett historiskt verk för dagens kvinnor i kyrkan

Chelsee Niebergall

Kyrkans tidningar

Döttrar i mitt rike: *Hjälpföreningens historia och verksamhet*, en ny bok som framställts under ledning av första presidentskapet, innehåller en uppteckning över Hjälpföreningens och kyrkans kvinnors arv, sade Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident, under Hjälpföreningens allmänna möte i september.

”Den förenar och anpassar ett världsomspännande systraskap med Hjälpföreningens ändamål och lärjungars normer och förmåner” sade hon. ”Den är ett vittne om kvinnornas viktiga roll i vår Faders lyckalighetsplan och den ger oss en orubblig norm för det vi tror på, det vi gör och det vi försvarar” (sidan 113 i det här numret).

Syster Beck sade att boken ger en grund för kvinnors identitet som Guds döttrar. När man studerar boken, sade hon, kan man se hur Hjälpföreningen bör verka i varje systems liv.

Hur boken kom till

Projektet började som ett uppdrag från första presidentskapet. Susan W. Tanner, tidigare Unga kvinnors generalpresident, avskildes till att skriva boken. Syster Beck och hennes rådgivare Silvia H. Allred och Barbara Thompson fick i uppdrag att överse projektet och arbeta med syster Tanner, redaktörer och andra för att fastställa utformningen genom

uppenbarelsens ande. ”Jag har aldrig tidigare arbetat på ett projekt som har varit mer lett av Anden än detta”, säger syster Beck.

En del av processen var att besluta vilka av alla tusentals sidor historiska redogörelser som skulle tas med i boken. Syster Beck, hennes rådgivare och syster Tanner gick igenom protokoll från Hjälpföreningens möten i Nauvoo och andra berättelser och redogörelser om Hjälpföreningen och kyrkans kvinnor.

Syster Beck säger att resultatet inte är en typisk kronologisk berättelse utan en andlig historia om kyrkans kvinnor och Hjälpföreningen.

”Vi studerar vår historia för att den hjälper oss att förändras”, sade syster Beck i sitt tal under Hjälpföreningens allmänna möte i september 2010. ”Historiens värde ligger i slutändan inte så mycket i datum, tider eller platser. Dess värde ligger i att den lär oss principerna, syftena och mönstren vi behöver följa. Den hjälper oss förstå vilka vi är och vad vi bör göra, och den förenar oss i arbetet att stärka Sions hem och bygga upp Guds rike på jorden” (”Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet”, *Liahona*, nov. 2010, s. 115).

Boken följer en tidslinje men

lärdomarna presenteras ämnesvis i olika kapitel. Det finns berättelser och exempel från skrifterna och nutiden, från profeternas ord och från Hjälpföreningens ledare som undervisar om dess viktiga budskap.

Bokens inflytande

Syster Beck säger att systrarna med hjälp av boken kan lära sig hur de uppfyller Hjälpföreningens

syften i sitt eget liv och som ett systerskap av lärjungar som håller sina förbund.

”De får lära sig vad det innebär att öka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka familj och hem och söka upp och hjälpa behövande”, sade syster Beck i en intervju med kyrkans tidningar. ”När systrarna ser sig själva i Hjälpföreningens arbete kan de förstå hur inflytelserika kvinnorna har varit i fråga om kyrkans utveckling, både fordom och under senare tid, och de kan få kunskap om sina mål och sin identitet.”

Syster Beck menar att de som läser boken lär sig genom exempel och ord hur de ska lyssna på den Helige Anden och ta emot personlig uppenbarelse. De kan också få styrka och uppmuntran i sitt dagliga liv och i prövningar och svårigheter.

”Det finns mycket styrka i boken — mycket styrka som vi kan efterlikna”, sade syster Beck. ”Under svåra dagar hoppas jag därför att man har boken i närheten och tar upp den och läser en berättelse eller ett exempel som kan ge styrka.”

Syster Beck sade också att boken kommer till kyrkans hem via systrarnas händer, men hon tror att boken blir en viktig resurs för både män och kvinnor. Den hjälper unga kvinnor

förstå hur de blir en del av ett stort världsomfattande systerskap, och den kan ena män och hustrur i deras heliga arbete att vägleda sina barn och tjäna i kyrkan.

Efter att ha läst boken sade Dale Cook, president för Bluffs stav i Syracuse i Utah, att den blir en viktig resurs, inte bara för kvinnor utan också för män, att hjälpa dem förstå sin roll som Kristi lärjungar. ”Man läser den och ser vilket samband [Hjälpföreningen] har med prästadömet”, säger president Cook. ”Det har hjälpt mig inse vilken kraft min hustru har och [hur] jag kan älska och stödja henne [bättre].”

Om boken

Boken är en resurs för personliga studier och undervisning i hemmet, i Hjälpföreningen och vid andra möten i kyrkan. Den sänds till biskopar och grenspresidenter som ska samarbeta med Hjälpföreningens presidenter för att avgöra hur de bäst kan fördela boken till välsignelse för systrarna i församlingar och grenar.

Boken väntas finnas på nästan två dussin språk i slutet av januari 2012. Många finns redan på internet där medlemmarna kan hitta tillhörande filmer, dela med sig av citat och läsa förslag på hur de kan använda och föra vidare budskapen i boken. Gå till lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Klicka på ”**Additional Languages (PDF)**” på mitten av sidan under ”**Related Resources**”. En lista över tillgängliga språk visas till höger på nästa sida. Webbplatsen ska så småningom översättas till flera språk.

En inbunden utgåva av boken planeras på engelska, portugisiska och spanska i slutet av året och kan fås genom kyrkans distributionscenter samt store.lds.org. ■

Ny webbplats ska hjälpa tonåringar att släktforska

Den nya avdelningen FamilySearch Youth and Family History på youth.lds.org (lds.org/familyhistoryyouth) ska hjälpa ungdomar att upptäcka släktforskning och att tjäna sina förfäder genom att söka efter deras uppteckningar.

Webbsidan har resurser som lär tonåringar hur man börjar använda FamilySearch. I fem enkla steg får ungdomarna lära sig hur man forskar fram sitt släkträd, upprättar släktuppteckningar och förbereder namn att ta med till templet. På webbplatsen finns också förslag på hur klasser och kvorum kan släktforska som ett sätt att tjäna andra.

Den nya avdelningen finns för närvarande på engelska, portugisiska och spanska. Ytterligare språk kommer att finnas tillgängliga så småningom. ■

Konsttävling inbjuder ungdomar att stråla

Kyrkans historiska museum inbjuder ungdomar från 13 till 18 år att delta i dess första internationella konsttävling för ungdomar.

Konstnärerna ska skapa verk som uttrycker vad det innebär att "stå upp och stråla" (se L&F 115:4–6).

Konstverken måste ha tillkommit efter 1 januari 2009. Deltagarna måste ha fyllt 13 den 1 januari 2012 och kan lägga ut ett konstverk på internet från den 2 januari 2012 fram till tävlingens sista dag — fredagen den 1 juni 2012. Konstverkets längsta sida får högst vara 213 cm. Alla artistiska media och stilar välkomnas i tävlingen.

Insändningsinformation kommer att finnas på lds.org/youthartcomp.

Vinnare ombeds sända originalet till konstmu-
seet för att visas i utställningen den 16 november 2012 till och med den 17 juni 2013. ■

Äldste Tad R. Callister

i presidentskapet för de sjuttio

Äldste Tad Richards Callister, nyligen inröstad till de sjuttios presidentskap och medlem i de sjuttios andra kvorum, säger att ett av brödernas mål är att åstadkomma "verklig tillväxt" i kyrkan. "Det innebär inte bara att fler och fler personer kommer till sakramentsmötet utan att de också tar del av sakramentet, tar emot de förrättningar som kyrkan erbjuder och håller sina förbund", säger han.

Äldste Callister vill hjälpa lokala ledare i kyrkan med detta arbete och är tacksam att Herren gett honom möjlighet att verka i många kallelser. "Eftersom jag har varit i samma situation som personerna jag nu arbetar med — stavspremier och biskopar och äldstekvorumspresidenter — har jag förhoppningsvis blivit mer lyhörd för och medveten deras behov", säger han.

Äldste Callister har verkat som heltidsmissionär i Öst-atlantiska staternas mission, som äldstekvorumspresident, stavsmissionspresident, rådgivare till en stavspremier, biskop, stavspremier, regionrepresentant, områdessjuttio och som president för Kanadamissionen Toronto Öst (2005–2008). Han verkade som president för Stilla havsområdet när han kallades till de sjuttios presidentskap.

Äldste Callister är son till Reed och Norinne Callister och föddes i december 1945 i Glendale i Kalifornien. Han tog examen vid Brigham Young-universitetet 1968. Han utexaminerades från juristlinjen vid University of California i Los Angeles 1971. År 1972 tog han LLM (magisterexamen) i skattejuridik vid New York University. Mellan 1972 och 2005 arbetade han som advokat och har skrivit böcker om försoningen, om avfallet och om återställelsen.

Han gifte sig med Kathryn Louise Saporiti i december 1968 i templet i Los Angeles. De har sex barn.

Äldste Callister har sett Herrens hand i sitt liv. "Frälsarens kärlek är så överväldigande att jag tror att han och vår Fader i himlen ivrigt väntar på att få välsigna oss för det allra minsta vi gör, för det är deras natur." ■

FOTO MATTHEW REIER

Templet i San Salvador, El Salvador

Detta imponerande tempel i El Salvador invigdes den 21 augusti 2011. Templet är det senaste av 135 tempel i verksamhet runtom i världen. President Howard W. Hunter (1907–1995) sade följande om tempel i sitt tal under generalkonferensen i oktober 1994: "Låt oss bli ett tempelbesökande folk. Kom till templet så ofta som personliga omständigheter tillåter. Sätt upp en bild på ett tempel i ert hem så att era barn ser det"
("Dyrbara och mycket stora löften", Nordstjärnan, jan. 1995, s. 7).

”Jag vittnar för er om att detta verk är sant, att vår Frälsare lever och att han leder sin kyrka här på jorden”, sade president Thomas S. Monson under den avslutande sessionen av den 181:a halvårskonferensen. ”Jag ger er mitt vittnesbörd om att Gud vår evige Fader lever och älskar oss. Han är verkligen vår Fader, han är personlig och verklig. Må vi inse och förstå hur nära oss han är villig att komma, hur långt han är villig att gå för att hjälpa oss, hur mycket han älskar oss, och hur mycket han gör och är villig att göra för oss.”